C:\Users\Plazma\Desktop\Krimi\Gulik\Gulik Robert-Tykev a nahrdelnik.pdb

PDB Name: Robert_van_Gulik-Tykev_a_náhrde
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Tykev a náhrdelník

Robert van Gulik

OSOBY

Soudce TI
/ prefekt okresu Pu-jang, který při návratu do svého působiště zůstane dva dny v Poříčí
Třetí princezna
/ císařova oblíbená dcera, sídlící ve Vodním paláci východně od Poříčí
Hortenzie
/ první dvorní dáma
LEJ Mang
/ první eunuch ve Vodním paláci
WEN Tung
/ vrchní správce ve Vodním paláci
plukovník KANG
/ velitel Císařské gardy
Kapradina
/ Wej Čchengova neteř
WEJ Čcheng
/ majitel hostince U ledňáčka
TAJ Min
/ pokladní v tomto hostinci
Kapradina
/ Wej Čchengova neteř
LANG Liou
/ zámožný obchodník s hedvábím
Mistr Dýně
/ taoistický mnich

/I/

Po další hodině jízdy ztichlým lesem, kde voda skapávala ze stromů, soudce Ti zastavil koně a vrhl znepokojený pohled na husté listoví nad hlavou. Co viděl, byl jen malý proužek olověného nebe. Drobný déšť se každým okamžikem mohl přeměnit v letní liják; jeho černá čapka a hnědý cestovní šat s černým lemováním byly už úplně mokré a na jeho dlouhém vousu a licousech se leskly kapky vody.
Když v poledne opouštěl vesnici, bylo mu řečeno, že odbočí-li na cestě lesem na každém rozcestí doprava, dorazí do Poříčí právě na večeři. Musel někde cestou špatně odbočit, protože podle odhadu byl na cestě nyní už nějaké čtyři hodiny, a neviděl nic než vysoké stromy a hustý podrost a cestou na nikoho nenarazil. Ptáci umlkli v černých korunách a pach mokrého tlejícího listí jako by mu přímo ulpíval na šatech. Otíral si vous a licousy cípem šátku a přepadaly ho chmury při pomyšlení, že by to bylo velice nepříjemné, kdyby skutečně zabloudil, neboť se snášel soumrak a les se táhl ještě na míle daleko podél jižního břehu řeky.
Měl vyhlídku, že by musel strávit noc pod širým nebem. S povzdechem odzátkoval velkou hnědou tykvovou láhev, přivázanou k sedlu šňůrou s červenými třapci, a lokl si. Voda byla vlažná a bez chuti.
Sklonil hlavu a otřel si oči. Stékal mu do nich pot s čela: Když vzhlédl, ztuhl, a nevěře svému zraku, s úžasem patřil na hromotluckou postavu blížící se k němu na koni, který neslyšně našlapoval po měkkém mechu. Jeho dokonalý dvojník: muž s dlouhým vousem a licousy, s černou hranatou čapkou, oděný do hnědého cestovního obleku s černým lemováním. Na sedle visela velká láhev z hnědé tykve, přivázaná na šňůře s červenými třapci.
Znovu si promnul oči. Když se opět podíval, vydechl úlevou.

Nedostatek světla a unavený zrak ho oklamaly. Ten druhý měl vous a licousy postříkány šedí a jel na starém oslu s dlouhýma ušima. Vtom soudce znovu zpozorněl. Přes zadek osla ležela dvě krátká kopí. Ruka mu sjela k jílci meče zavěšeného na zádech.
Muž zarazil před koněm soudce Ti, upřeně se na něj zadíval a v jeho velkých očích se zračila obava. Jeho široký obličej byl zbrázděn vráskami, zpod obnošeného, záplatovaného šatu vystupovala kostnatá ramena, ale přesto se v sedle dobře držel. To, co soudce Ti považoval za kopí, byl ve skutečnosti pár berlí se zahnutými konci. Proto nechal meč mečem a zdvořile se otázal:
"Vznešený pane, vede tato cesta do Poříčí?"
Druhý hned neodpověděl. Jeho oči zabloudily k tykvi přivázané k soudcovu sedlu. Pak se usmál. Upíraje na soudce své podivné vyhaslé oči, řekl nápadně zvučným hlasem:
"Ano, tahle cesta vás konečně, doktore, do Poříčí taky zavede. Ale oklikou."
Starý muž ho považoval za lékaře, zřejmě proto, že soudce cestoval úplně sám a protože měl u sebe tykvovou láhev, v jaké lékaři obvykle nosívají své lektvary. Než Ti mohl uvést věci napravou míru, starý muž pokračoval:
"Já jsem právě z města vyjel zkratkou, na kterou narazíte o kus dál. Rád vám ukážu cestu, protože je to odtud jen čtvrt hodiny."
Jak se s oslem otáčel, zamumlal:
"Měli bychom se raději postarat o toho muže, kterého našli v řece. Zasluhoval by, doktore, vaší pozornosti."
Soudce Ti se chystal říci, že je hejtmanem v Pu-jangu, okresu v severní části provincie, ale uvědomil si, že by potom musel zdlouhavě vysvětlovat svému náhodnému známému, proč cestuje v tak prostém úboru a bez oficiálního doprovodu. A tak se místo toho otázal:
"Čím se račte zabývat, pane?"
"Ničím. Jsem pouhý potulný mnich. Taoistické víry."
"Aha. Považoval jsem vás za svého kolegu. A co to máte, prosím vás, v té láhvi?"
"Prázdnotu, pane. Pouhou prázdnotu. Cennější než jakýkoli lektvar, který vy možná nesete ve své, doktore. Bez urážky ovšem. Prázdnota je důležitější než plnost. Můžete si vybrat nejjemnější hlínu ke zhotovení krásné nádoby, ale bez příslušné prázdnoty by byla k ničemu. A jakkoli ozdobná okna nebo dveře uděláte, bez odpovídající prázdnoty by se jich nedalo použít."
Popohnal osla mlasknutím, vzpomněl si, že se nepředstavil, a dodal:
"Říkají mi Mistr Dýně."
Zjištěni, že jeho společník je taoistický mnich a tudíž lhostejný k obvyklým zdvořilostem, zbavovalo soudce povinnosti sdělit mu své skutečné jméno a zaměstnání. Otázal se:
"Co jste to říkal o člověku, kterého našli v řece?"
"Když jsem odjížděl z města, slyšel jsem, že dva rybáři vytáhli na břeh nějakého muže. Tady je ta zkratka. Pojedu napřed."
Úzká lesni stezka vedla k obdělávanému poli, kde nějaký venkovan skloněný ve své slaměné pláštěnce proti dešti vykopával plevel. Blátivá rozježděná cesta je dovedla na silnici, která ubíhala podél řeky. Jemný déšť ustal a nad širokou hladinou hnědé vody se vznášel lehký opar. V horkém vlhkém vzduchu, který visel pod nízkou oblohou, se nepohnul ani větřík. Silnici lemovaly úpravné domky a chodci, které míjeli, byli dobře oblečeni. Nebylo vidět jediného žebráka.
"Vypadá to na blahobytné město," poznamenal soudce.
"Je to malé město, ale má příjmy z provozu na řece, výnosného rybolovu a obchodů s Vodním palácem. Je to jeden z roztroušených císařských paláců. Stojí východně od města na druhé straně borového lesa. Tato západní část města je chudší. Zámožní lidé žijí ve východní čtvrti, tamhle za tím rybím trhem. Ukážu vám dva nejlepší hostince, U ledňáčka a U devíti mraků. Pokud ovšem nemáte v úmyslu ostávat u nějakého příbuzného nebo přítele ..."
"Ne, jsem tady cizí a jen projíždím. Vidím, že vezete pár berlí. Co máte s nohama?"
"Jednu mám chromou a druhá taky není moc v pořádku. Ale nic, co by bylo pro vás, doktore. To se podívejme, ouřady jsou už na místě. Bdělé jako vždycky. To znamená, že muž, kterého vytáhli z řeky, už nebude potřebovat vaši pomoc, doktore. Ale přece jen se tam podívejme!"
Na širokém nábřeží před rybím trhem u přívozu se shromáždil malý zástup. Nad jejich hlavami viděl soudce vztyčenou postavu jezdce na koni. Pozlacená přilba s červenými pery a rudý šátek na krku prozrazovaly kapitána Císařské gardy. Mistr Dýně popadl své berle, slezl s osla a belhal se k zástupu. Osel svěsil jedno ucho a mezi kočičími hlavami dlažby začal hledat vyhozené odpadky. Soudce Ti seskočil s koně a následoval starého mnicha. Čumilové mu udělali špalír. Zdálo se, že ho dobře znají.
"To je Taj Min, pokladník od Ledňáčka, Mistře," řekl vytáhlý mladík tlumeným hlasem. "Má dost."
Dva gardisté v dlouhých plátovaných oděvech udržovali zástup v uctivé vzdálenosti. Soudce Ti se podíval přes mnichovo rameno na muže, který tu ležel roztažen na zemi právě před kapitánovým koněm. Proti své vůli sebou trhl. Byl často svědkem násilné smrti, ale tato mrtvola skýtala zvláště nechutný pohled. Byl to mladý muž, oblečený jenom do kabátku s dlouhými rukávy, které se lepily k jeho roztaženým pažím. Dlouhé prameny mokrých vlasů lnuly k napuchlému, hrozně zohavenému obličeji. Bosé nohy měl strašlivě popáleny. Ruce měl rozdrceny. Z rozpáraného břicha vyhřezaly bledé vnitřnosti. Poručík klečel vedle mrtvoly. Pod křivkami pozlacených nárameníků bylo vidět jeho rozložitá záda.
"V levém rukávu je tu nějaký plochý balíček!" ozval se drsný hlas. "To je určitě moje stříbro."
"Drž hubu!" vyjel poručík na vyzáblého muže se zobákovitým nosem a neupraveným vousem, který stál v přední řadě.
"To je Wej Čcheng, majitel Ledňáčka," pošeptal Mistr Dýně soudci. "Myslí vždycky nejdřív na peníze."

Soudce Ti věnoval vyčouhlému hostinskému zběžný pohled. Pak se jeho zrak svezl na dívku vedle něho. Hádal jí tak osmnáct let. Byla malá a štíhlá, v dlouhých modrých šatech s rudým pásem. Lesklé černé vlasy měla upraveny do dvou jednoduchých pletenců. Odvrátila hlavu od mrtvého muže. Její hezký obličej byl bílý jako křída.
Poručík se narovnal. Řekl uctivě kapitánovi:
"Stav těla svědčí o tom, že bylo ve vodě celý den, pane. Jaké jsou vaše rozkazy?"
Zdálo se, že kapitán neslyší. Soudce nemohl dobře vidět jeho obličej, protože si přetáhl přes ústa rudý šátek, který měl na krku. Jeho oči s těžkými víčky byly upřeny na jezdecký bič ve výhružně sevřené pěsti. Seděl tam, štíhlý ve své pozlacené zbroji, nehybný jako bronzová socha.
"Jaké jsou vaše rozkazy, pane?" opakoval znova poručík.
"Dejte dopravit tělo na velitelství," řekl kapitán přitlumeným hlasem. "I s rybáři, kteří je našli. A hostinského, který oběť zaměstnával."
Kapitán otočil koně tak prudce, že lidé, kteří přihlíželi za ním, museli uskočit na stranu, aby nebyli sraženi. Jel k široké ulici vedoucí od nábřeží a podkovy jeho koně zvonily o mokré kočičí hlavy v dlažbě.
"Zpátky všichni!" vykřikl poručík.
"Odporná vražda!" poznamenal soudce Ti k mnichovi, když se vraceli ke svým zvířatům. "Ten muž byl přece civilista. Proč tedy řeší případ vojenské orgány místo civilní správy tohoto okresu?"
"V Poříčí není žádná civilní správa, doktore. To je kvůli Vodnímu paláci, víte? Město a celé okolí je takzvaná zvláštní oblast, spravovaná Císařskou gardou." Vylezl na osla a položil berle přes jeho zadek. "No, tady vám dám sbohem. Jeďte rovnou dolů ulicí, kterou jel kapitán. Je to hlavní třída města. Ty dva hostince najdete kousek za velitelstvím gardy. Ledňáček a Devět mraků jsou tam přímo naproti sobě. Oba jsou pohodlné, tak si vyberte."
Mlaskl jazykem a odjel, dřív než mu soudce stačil poděkovat. Soudce Ti odvedl svého koně ke kováři na rohu rybího trhu. Zvíře si potřebovalo pořádně odpočinout. Dal kováři hrst měďáků a řekl mu, aby koně vyhřebelcoval a nakrmil, že si pro něho přijde příští den ráno.
Když vstupoval na hlavní třídu, náhle si uvědomil, že má po dlouhé jízdě na koni ztuhlé nohy a vyprahlo v ústech. Vešel tedy do první čajovny, kterou viděl, a poručil si velký šálek čaje. Před oknem okolo většího stolu bylo shromážděno půl tuctu místních občanů, živě se spolu bavili a louskali přitom sušená melounová semínka. Jak tak soudce Ti srkal čaj, vzpomněl si, že je ve zvláštní oblasti, která podléhá přísným bezpečnostním opatřením, a že se proto musí hlásit okamžitě po příchodu na velitelství gardy. Měl by to teď udělat cestou, protože podle starého mnicha byly hostince kousek dál za velitelstvím. Pokladník od Ledňáčka byl umučen hnusným způsobem, takže tam všichni budou pochopitelně vyvedeni z míry. Měl by se spíš ubytovat v druhém hostinci, U devíti mraků. Název Ledňáčka zněl přitažlivě, vždyť stejně měl v úmyslu si trochu zarybařit během svého dvoudenního pobytu v Poříčí. V Pu-jangu si pro to nikdy nedokázal najít čas.
Protáhl si nohy a řekl si, že vojenské úřady pravděpodobně chytí pokladníkovy vrahy co nejdřív. Vojenská policie byla obvykle velmi výkonná, přestože její metody byly ve srovnání s metodami civilních úřadů velmi drsné.
Mezitím proudili dovnitř další hosté. Soudce Ti zachytil několik útržků z jejich rozhovoru.
"Wej mluví nesmysly," řekl postarší majitel čajovny. "Taj Min nebyl žádný zloděj. Znal jsem jeho otce, starého hokynáře."
"Lupiči by ho byli nikdy nepřepadli, kdyby byl s sebou nenesl takovou spoustu stříbra," poznamenal jakýsi mladý muž. "Vykradl se ven z města o půlnoci. Řekl mi to sám kovář. Taj Min si od něho najal koně. Řekl mu, že musí jet za nemocným příbuzným."
Usadili se ve vzdáleném rohu.
Soudce si nalil další šálek čaje. Uvažoval, jakou asi má za sebou minulost Mistr Dýně. Starý mnich vypadal na vzdělaného muže. Soudce věděl, že taoističtí mniši nejsou vázáni žádnými řádovými předpisy a že proto mnozí učenci, kteří se cítí osamělí a zklamaní světem, přijímají jejich potulný způsob života. Čajovna se teď zcela zaplnila. Hlasy hlučely jeden přes druhý. Jeden z obsluhujících začal rozsvěcet olejové lampy, jejichž kouř se mísil s pachem vlhkých šatů. Ti zaplatil a odešel.
Drobně mžilo. Soudce Ti si koupil naproti u pouličního stánku kus naolejované látky, přehodil si jej přes hlavu a ramena a kráčel rychle dolů po živé ulici.
O dva bloky dál se hlavní třída rozšířila do otevřeného prostranství. Uprostřed stála velká tříposchodová budova podobná pevnosti. červenomodrý prapor visel splihle ze špičaté střechy pokryté modrými taškami. Na závěsu nad červeně lakovanou branou stálo velkými znaky "Císařská garda. Druhý pluk Levého křídla". Nahoře na stupních z šedého kamene stáli dva gardisté a mluvili se statným poručíkem, kterého soudce Ti viděl na nábřeží. Právě když se soudce chystal jít nahoru, poručík k němu sestoupil a řekl mu úsečným hlasem:
"Kapitán chce s vámi mluvit, pane. Pojďte prosím za mnou."
Dříve než mohl ze sebe překvapený soudce vypravit slovo, poručík zmizel za rohem budovy. Rychle otevřel těsné dveře strážní věže a ukázal na příkré, úzké schodiště. Soudce již vystupoval nahoru, když slyšel, jak poručík dole zavírá dveře železnou závorou.

/II/
Na zešeřelé chodbě v druhém poschodí poručík zaklepal na prosté dřevěné dveře. Uvedl soudce do prostorné, holé místnosti, kterou ozařovala vysoká svíce v pozadí na psacím stole. Podsaditý mladý kapitán, který seděl za ním, vyskočil a šel soudci vstříc.
"Vítejte do Poříčí, pane prefekte Ti," řekl se širokým úsměvem. "Já jsem kapitán Siao. Prosím posaďte sel"
Soudce Ti na něj ostře pohlédl. Měl plný, inteligentní obličej, zdobený malým černým knírem a trčící bradkou černou

jak uhel. Nemohl ho vůbec nikam zařadit. Kapitán ukázal na křeslo u stolu a pokračoval.
"Před dvěma lety, pane, jste byl příliš zaneprázdněn, abyste si mě povšiml. Bylo to v Chan-jůanu, kde jste likvidoval případy vražd na jezeře. Víte, já jsem sloužil ve sboru císařského vyšetřovatele." Otočil se k poručíkovi. "To je všechno, Liou, o čaj se postarám sám."
Soudce Ti se slabě usmál a v mysli se mu vynořila vzpomínka na onen vzrušující den v Chan-júanu. Položil meč na stůl u zdi a sedl si na židli, kterou mu kapitán nabídl.
"Předpokládám, že jste mě poznal na nábřeží."
"Ano, pane, stál jste vedle našeho dobrého Mistra Dýně. Nechtěl jsem vás tam oslovovat, protože se zdálo, že cestujete inkognito. Věděl jsem, pane, že se stejně sám dastavíte do mé kanceláře k registraci. Řekl jsem svému pobočníkovi, aby na vás dohlédl. Máte zvláštní poslání, jak předpokládám, pane? Cestujete takhle sám ..."
Nedořekl větu, nalil si šálek čaje a posadil se ke stolu.
"Ó nikoli, byl jsem povolán před deseti dny na prefekturu, abych byl nápomocen v případu podloudnictví, který se týká též mého okresu. Měli jsme s tím plno práce, já i mí dva pobočníci Ma Žung a Tiao Taj, a proto mi prefekt povolil, abych si cestou zpátky do Pu-jangu trochu odpočinul. Chystali jsme se zůstat pár dní tady v Poříčí. Když jsme však dnes ráno dorazili do vesnice Kuan-ti-miaa, starosta té vesnice nás prosil, abychom udělali něco s divokými kanci, kteří jim ničí úrodu. Protože Ma Žung a Tiao Taj jsou vynikající lovci, řekl jsem jim, aby se tam zdrželi a vyšli si na divoké kance. Sám jsem jel dál. Mají se tady ke mně pozítří opět připojit. Chci si tu odpočinout, trochu si zarybařit a podobně. Přísně inkognito, ovšem."
"Skvělá myšlenka, pane. Mimochodem, jak jste přišel k té tykvi?"
"Dárek na památku, který mi vnutil starosta v té vesnici. V Kuan-ti-miao pěstují zvlášť velké tykve. Ta má tykev zmátla Mistra Dýni tak, že mě považoval za lékaře na cestách."
Kapitán se na svého hosta zamyšleně podíval.
"Ano," pravil pomalu, "snad můžete být omylem považován ve svém dnešním úboru za doktora." Po krátké chvíli pokračoval: "Mistr Dýně musel být zklamán, když se dozvěděl, že nejste lékař. Ví toho spoustu o léčivých bylinách a rád o nich vykládá."
"Po pravdě řečeno," pravil soudce Ti trochu zahanbeně, "jsem ho z omylu nevyvedl. Ušetřilo mi to spoustu vysvětlování, rozumíte? Čím on vlastně je?"
"Svým způsobem filosof, žije tady čtyři nebo pět let. Bydlí jako poustevník v chýši někde v lese. Vemte si ještě šálek, pane." Kapitán se poškrabal na nose. Vrhl rychlý pohled na soudce a pokračoval: "No, jestliže si chcete, pane, skutečně v našem městě odpočinout, radím vám, abyste si ponechal úlohu lékaře. Tady je zvláštní oblast, a proto se to tady hemží vládními agenty všeho druhu a vaše inkognito by mohlo být, tak říkajíc ... eh . . , špatně vykládáno. Já sám jsem kdysi pracoval u zvláštní služby a znám jejich způsob myšlení."
Soudce se popotáhl za knír. Jako úředník na cestách měl by vykonat oficiální návštěvy oblečen do svého obřadního roucha a úřednické hranaté čapky se stuhami, ale ty byly dosud v jeho těžkých zavazadlech v Kuan-ti-miao. Mohl by si ovšem půjčit soupravu a najmout si úřední nosítka, ale to bylo přesně to, čeho se chtěl na pár dní zbavit. Kapitán Siao si všiml jeho váhání a rychle pokračoval:
"Všechno vám zařídím, pane. Máte plné právo na pár dní oddechu. Slyšel jsem všechno o případu buddhistického chrámu, který jste vyřešil v Pu-jangu. Krásná ukázka pátrání, pane. Počkejte, už to mám. Znám jednoho vysloužilého doktora z hlavního města, jmenuje se Liang Mou. Vysoký chlapík s plnovousem. Specialista na plíce a játra." Přitáhl si list papíru, namočil štětec a načmáral několik řádek. "Vy jste jistě studoval trochu medicínu, pane? Výborně! Můžete mi ukázat svůj průkaz?"
Soudce Ti vytáhl ze své jezdecké boty papíry a položil je na stůl.
"Nemyslím ..." začal.
Ale kapitán byl zahloubán do dokumentu. Vzhlédl a zvolal:
"Nemohlo by to být lepší, pane! Datum narození souhlasí, víceméně." Zabubnoval kotníky prstů o stůl a zavolal:
"Liou!"
Poručík ihned vstoupil, zřejmě čekal přede dveřmi. Kapitán mu podal své poznámky spolu s průkazem soudce Ti.
"Vystavte nové papíry na tohle jméno, Liou. Ale ne aby byly moc nové!"
Poručík pozdravil a odešel. Kapitán Siao se opřel lokty o stůl.
"Stojím tu vskutku před určitým problémem," pravil vážně. "Tím, že jste tady inkognito, mohl byste mi jej pomoci vyřešit. Nezabralo by vám to moc času a prokázal byste mi tím ohromnou laskavost, pane. Vy sice stojíte mnohem výš než já, ale naše práce je dost podobná, takže ... strašně byste mi tím, pane, pomohl. Já říkám vždycky, že získat pohled na věc ..."
"Raději byste mi měl vysvětlit, o jaký problém jde," přerušil ho suše soudce Ti.
Kapitán se zvedl a přistoupil k velké mapě na stěně. Z místa, kde soudce seděl, mohl vidět, že představuje oblast jižně od řeky spolu s podrobným plánem města. Na východě byl prázdný čtverec, kde stálo velkými znaky "Vodní palác".
Kapitán Siao opsal rukou oblouk a řekl:
"Celá zvláštní oblast je pod přímou správou Paláce. Vy ovšem víte, pane, že už čtyři noky je Vodní palác letním sídlem Třetí princezny."
"Ne, nevím."
Nicméně soudce Ti věděl o Třetí princezně. Byla to oblíbená císařova dcera a říkalo se o ní, že je mimořádně krásná. Císař jí splnil každé přání, ale zřejmě to nebyla zkažená palácová loutka, jak by se mohlo předpokládat, ale velmi inteligentní, vyrovnaná mladá žena, která projevovala hluboký zájem o umění a vědy. Mluvilo se o mnohých předních mladých dvořanech jako o budoucích zetích, ale císař své rozhodnutí vždy odložil. Princezně musí teď být asi dvacet

pět let, uvažoval soudce
Ti. Kapitán Siao pokračoval:
"Nejvyššími vládci zde jsou tři úředníci, dva civilní a jeden vojenský. Hlavní eunuch zodpovídá za Třetí princeznu, její dvorní dámy a celý jejich ženský doprovod. Dále máme správce paláce, který je zodpovědný za zbytek personálu, celkem jde asi o tisíc osob. Můj představený plukovník Kang je velitelem gardy. Má na starosti bezpečnost paláce a zbývající část zvláštní oblasti. Svůj úřad má v paláci a je zcela zaneprázdněn svou prací tam. Proto mi přidělil dvě stě gardistů a dal mi na starost správu města a venkova. Je to klidné, spořádané malé město, a aby se předešlo šíření epidemií do paláce, nejsou tu povoleny žádné nevěstince, žádné pouliční holky, žádná divadla a žádná žebrota. Zločiny jsou vzácné, protože každý přečin tady spáchaný může být označen jako urážka veličenstva a jako takový je trestán ‚vleklou smrtí`. A ani nejotrlejší zločinec nechce riskovat, že bude pomalu rozřezáván na kusy. Normálním popravčím trvá procedura jen dvě nebo tři hodiny, ale ti palácoví dokážou, jak jsem slyšel, udržet svou oběť při životě několik dní." Kapitán si v zamyšlení zamnul nos a pak dodal: "Jsou to ti nejlepší, co je možno mít, ovšem. Tak jako tak výsledek je ten, že všichni lupiči, zloději a potulní rváči se vyhýbají této oblasti jako moru."
"Tak máte jednoduchou práci, Síao. Pouhá administrativní rutina."
Kapitán se posadil.
"Ne, pane," pravil zasmušile, "v tom se mýlíte. Naprosté zabezpečení v této oblasti před menšími kriminálními živly činí z ní pravý ráj pro ty velké. Dejme tomu, že byste byl bohatý podvodník s mnoha osobními nepřáteli. Kde jinde než tady byste mohl klidně trávit svůj čas? Nebo dejme tomu, že byste byl šéfem vlivného pašeráckého gangu nebo tajného zločineckého spolku. Na vlastním území byste musel být ve dne v noci ve střehu proti vrahům vyslaným konkurenční organizací. Ale tady byste mohl jít klidně na procházku a nemít strach, že vás bude někdo obtěžovat. Už je vám teď můj problém jasný, pane?"
"Ne zcela. Když se musí všichni nově příchozí hlásit, proč tedy všechny podezřelé osoby neposlat zpět, odkud přišli?"
Kapitán potřásl hlavou.
"Za prvé stovky našich návštěvníků jsou slušní lidé a plno obchodníků sem přichází za zcela zákonným obchodem. Nemůžeme dost dobře prověřovat minulost každého z nich. Za druhé značná část příjmů místních obyvatel pramení z cestovního ruchu. Kdybychom zmáčkli všechny cestující, vyhýbali by se tomuto místu a my máme přísné příkazy z hlavního města vycházet zadobře s obyvatelstvem. Jak víte, pane, Jeho Veličenstvo přijalo pro vladařské období označení ‚Humánní vláda`. Je to choulostivá situace, protože nikdo nemůže říci, kdy vypuknou třenice mezi některými velkými lumpy, co tu tráví své chvíle oddechu. A já jsem odpovědný za zachování míru a pořádku v Poříčí."
"Máte úplnou pravdu, ale nevidím, co já bych s tím mohl dělat."
"Mohl byste tu situaci jen tak trochu omrknout. Takříkajíc z druhé strany. Muž s tak dlouhými zkušenostmi a skvělou pověstí kriminálního vyšetřovatele by ..."
Soudce Ti ho zadržel pohybem ruky.
"Dobrá. Nemám nic proti tomu, udělat si předběžnou představu o problémech, které se vyskytují ve zvláštní oblasti. Já ..."
Ozvalo se zaklepání a vstoupil opět poručík. Před svého představeného položil dva listy. Jeden z nich byl vlastní průkaz soudce Ti. Kapitán soustředil pozornost na druhý, trochu pošpiněný kus papíru s roztřepanými okraji.
"Výborně!" zvolal se širokým úsměvem. "Skutečně výborné, Liou! Podívejte se na to, pane!"
Přistrčil druhý dokument k soudci. Byl to úřední průkaz, vydaný úřady před čtyřmi léty v hlavním městě, vystavený na jméno doktora Liang Moua. Datum narození souhlasilo se soudcovým, ale adresa udávala známou čtvrť v hlavním městě.
"Vidíte to datum, pane?" optal se kapitán Siao a mnul si ruce.
"Přesné datum, kdy úřady v hlavním městě vydaly všem občanům nové průkazy. Dobrá práce, Liou!" Vyňal ze zásuvky pečetidlo, přitiskl je k rohu papíru a přes to napsal: "Držitel je na zpáteční cestě do hlavního města. Povolení k pobytu na tři dny." Připojil datum a parafoval je ozdobnými tahy svého štětce.
"Tady to máte, pane. Všechno je v pořádku. Vaše vlastní papíry vám tady schovám pod zámek. Bylo by nepříjemné, kdyby vás přistihli s dvěma různými. Radím vám, abyste se ubytoval U ledňáčka, pane. Je to pěkný, klidný hostinec a pobývá tam většina významných osobností." Povstal a stroze dodal: "Nemusím vám snad ani říkat, že jsem vám naprosto k službám v každé denní i noční době."
Soudce rovněž povstal.
"Abych vám řekl pravdu, Siao, když jste se zmínil o svém problému, myslel jsem, že máte na mysli vraždu pokladního od Ledňáčka, muže, jehož mrtvolu jste obhlížel na nábřeží."
"Ošklivý případ! Ale ten chlap byl zavražděn mimo můj rajón. Dal jsem si to hned prošetřit. Noční stráž ho spatřila, když opouštěl město směrem na východ asi tak hodinu po půlnoci. A moje hlídka nenašla ani stopu po lupičích či banditech v této oblasti ani jejím okolí. Chlap byl zavražděn někde na silnici směrem k horám a jeho tělo hodili do řeky pár mil proti proudu. Bylo zachyceno rákosím naproti přívozu. Předám případ vašemu kolegovi, správci okresu východně od Poříčí. Spolu s tím, co jsme našli v jeho rukávcích."
Odvedl soudce ke stolu u stěny a ukázal na složenou mapu, počítadlo, balíček navštívenek a šňůru penízů. Soudce Ti jakoby bez zájmu rozložil mapu a chvíli si ji prohlížel.
"To je podrobná mapa provincie," poznamenal. "Silnice z Poříčí do Desetimílové vesnice za východním horským hřebenem je vyznačena červeně."
"Právě. Tam měl zřejmě chlap namířeno. Chtěl tam upláchnout s dvaceti stříbrňáky svého chlebodárce. Ten hostinský je známý držgrešle, víte? Měl tu drzost, že po mně chtěl, abych mu nahradil škodu. Prosím vás, pane, vemte to počítadlo s sebou a vraťte mu je, tomu starému lakomci. Nerad bych mu dával příležitost, aby mne vinil, že jsem mu je

ukradl."
Soudce ukryl počítadlo do rukávce.
"S radostí. Ale měl byste se raději o té věci zmínit ve zprávě pro mého kolegu. Mohlo by to s tím případem souviset. Mohlo by to například znamenat, že pokladní se chystal na nějakou složitější transakci ve vesnici, kam šel."
Kapitán pokrčil rameny.
"Počitadlo jde všude s pokladním, pane. Ale já se o tom v každém případě zmíním."
Soudce Ti si připevnil na záda meč a otázal se:
"Jak víte, že pokladní chtěl to stříbro ukrást?"
"Starý Wej prohlásil, že mladík vzal to stříbro z pokladny, pane. A Wejovi můžete věřit, že ví přesně na měďák, kolik tam bylo. Vede Ledňáčka dobře, ale je to protivný starý pavouk. Lidé říkají, že jeho žena neudělala dobře, ale moc ji neodsuzují. Utekla mu před několika týdny, víte? No, jsem vám strašně vděčný, že mi řeknete, jak se vám celá ta záležitost jeví. Ale nedejte se tím zdržovat a vyjeďte si párkrát na řeku za rybami. Jsou tu krásní okouni a pstruzi taky."
Doprovodil soudce obřadně se schodů a statný poručík Liou otevřel dveře. Venku lilo.
"Psí počasí, pane. Naštěstí je Ledňáček jen kousek odtud doprava. Dobrou noc!"

/III/
Soudce Ti rychle odcházel a na ochranu před lijákem si držel nad hlavou naolejovanou látku. S ironickým úsměvem uvažoval, že kapitán Siao je až příliš výmluvný. Jeho povídání o potížích způsobených nevítanými návštěvníky bylo určeno jen k oklamání.
A Siao se taky nezajímal o vraždu pokladního. Musel tu být nějaký jiný důvod, proč kapitán Siao chtěl, aby tu zůstal v Poříčí inkognito. A zřejmě velmi naléhavý, protože jinak by kapitán nedělal tak složitá opatření, aby ho vybavil novými papíry. Siao byl mazaný chlap a také všímavý na nábřeží ho hned vyslídil navzdory neupravenému zevnějšku.
Soudce Ti se náhle zastavil zapomínaje na déšť. Na nábřeží se kapitán zdál štíhlý, zatímco Siao je podsaditý. A na nábřeží také zahlédl jen mužův obličej, napůl zakrytý šátkem. Soudce svraštil husté obočí. Poručík ho zkušeně zavedl nahoru postranním vchodem, takže jeho, soudce, nikdo neviděl do kapitánovy kanceláře vstupovat ani z ní odcházet.
Nyní byl sám ve městě, které neznal, a byl vybaven falešnými papíry. Na malou chvíli se ho zmocnila předtucha nesnází. Pak pokrčil rameny. Jestliže v tom byl nějaký úskok, brzy se o tom dozví.
Nad sloupovím u vchodu se se střechy bimbal velký lampión s nápisem "Hostinec U ledňáčka". Na druhé straně ulice spatřil ještě větší lampión s nápisem "Hostinec U devíti mraků". Po dhvilce zaváhání vstoupil do podloubí před vchodem první hospody. Otřepal mokrou naolejovanou látku a vešel do temné síně.
Ozařoval ji vysoký mosazný svícen, který vrhal podivné stíny na omítnuté stěny.
"Všechny velké pokoje jsou obsazeny," informoval ho mladý úředník za pultem. "Ale máme volný malý pěkný pokojík vzadu v prvním poschodí."
"To bude stačit," řekl soudce Ti. Když vyplňoval přihlášku svým novým jménem a zaměstnáním, dodal: "Než půjdu nahoru, chci se vykoupat a převléci. Až mi ukážete lázeň, pošlu si někoho ke kováři na nábřeží pro své sedlové brašny." Jak přisunoval přihlášku zpět přes pult, cítil, že ho v rukávě něco tíží. Vyndal počítadlo. "Když jsem se hlásil na velitelství, požádali mě, abych vám vrátil tady to počítadlo. Patřilo zdejšímu pokladnímu, jehož tělo bylo nalezeno v řece."
Úředník mu poděkoval a strčil počítadlo do zásuvky.
"Když nový šéf viděl chudáka Taj Mina na nábřeží," řekl s úsměškem, "myslel si, že tohleto je balíček s jeho dvaceti stříbrňáky. To tomu starému skrblíkovi patří." Pohlédl rychle přes jeho rameno na vysokou mřížovanou zástěnu. Za ní seděl jakýsi muž skloněný nad psacím stolem. "Ukážu vám cestu, doktore."
Lázeň byla umístěna v zadním traktu hostince. Šatna byla prázdná, ale tu a tam ležící uzly šatů a drsné hlasy za bambusovými zasouvacími dveřmi nasvědčovaly, že ostatní hosté jsou v bazénu. Soudce Ti si zul jezdecké boty a odložil meč, mokrou čapku a tykev na věšák na polici. Z rukávce vyndal brokátovou peněženku a doklady, položil je pod čapku, pak se svlékl a otevřel zasouvací dveře.
Křik pocházel od dvou nahých mužů, kteří tu boxovali před velkým bazénem zapuštěným do podlahy. Jeden druhého povzbuzoval oplzlými poznámkami. Oba měli statnou postavu a měli hrubé obličeje profesionálních rváčů. Když spatřili soudce, ihned zmlkli a věnovali mu ostrý pohled.
"Boxujte dál, ale zavřete ty své špinavé hubyl" nařídil suchý hlas.
Hlas patřil obtloustlému muži středního věku, který seděl na nízké lavici po straně bazénu. Lázeňský, který stál za ním, mu s vervou hnětl ochablé paže. Oba rváči se pustili znovu do tréninku a soudce Ti si dřepl na podlahu vykládanou černými kachlíky a vychrstl na sebe vědro horké vody. Pak se posadil na lavici a čekal, až na něj dojde řada a lázeňský ho začne drhnout.
"Odkud jste?" vyzvídal zdvořile starší muž sedící vedle.
"Z hlavního města. Mé jméno je Liang. Jsem doktor."
Nedat slušnou odpověď člověku, s kterým se společně koupeme, by bylo bývalo nezdvořilé. Lázeň je jediné místo v hostinci, kde se hosté společensky stýkají.
Druhý si pozorně prohlédl svalnaté paže a širokou hruď soudce Ti.
"Vy jste živá reklama svého lékařského umění, doktore. Já se jmenuji Lang Liou a jsem z jihu. Tihle dva výrostci jsou moji pomocníci. Já jsem ... brr!" Zmlkl, ježto na něj v tu chvíli lázeňský vychrstl studenou vodu. Zhluboka se nadechl. "Já jsem obchodník s hedvábím a trávím tu teď svůj volný čas. S tímhle psím počasím jsem nepočítal."
Zatímco lázeňský drhl soudce Ti, vyměnili si několik poznámek o počasí na jihu. Nato soudce vstoupil do bazénu a natáhl se v horké vodě.

Starší muž se vydrhl ručníkem a řekl úsečně k boxerům:
"Hněte sebou!"
Ti se bleskurychle osušili a poslušně následovali obtloustlého muže do šatny.
Soudce Ti si říkal, že Lang nevypadá zrovna na jednoho z těch bohatých šejdířů, o kterých hovořil kapitán. Se svým pravidelným, pyšným obličejem a kozí bradkou vypadal dokonce značně ušlechtile. A bohatí kupci obyčejně cestovali s osobní stráží. V horké vodě cítil, jak mu ztuhlé údy povolují, a náhle si uvědomil, že má hlad. Zvedl se a dal se lázeňským utřít dosucha.
Jeho dvě sedlové brašny stály už připraveny v rohu šatny. Když otevřel první brašnu, aby si z ní vytáhl čistý oděv, náhle se zarazil. Jeho pobočník Ma Žung, který mu vždy balil zavazadla, byl pořádný člověk, ale ty šaty tady byly složeny nedbale. Rychle otevřel druhou brašnu. Jeho noční oděv, plstěné střevíce i čapky byly na místě, ale i v této brašně se někdo přehraboval. Rychle se podíval pod svou čapku na polici. V brokátové peněžence mu nic nechybělo, ale zato růžek jeho dokladu byl mokrý.
"Ten pan Lang Liou byl nějaký zvědavý," zamumlal. "Nebo možná jen opatrný."
Natáhl na sebe čisté, ještě tuhé spodní prádlo z bílé bavlny a přes ně temněšedý kabátec s dlouhými rukávci. V plstěných střevících se jeho unavené nohy cítily velmi příjemně.
Zanechal na místě na starost sluhům své mokré šaty a špinavé boty, na hlavu si posadil vysokou hranatou čapku z černé průsvitné látky, vzal meč a tykev a kráčel nazpátek směrem k síni.
Sloužící ho doprovodil po schodech nahoru do malé čisté místnosti a zapálil svíci na stole. Slíbil soudci, že večeře tu bude co nevidět. Soudce Ti otevřel okno. Déšť ustal, jasný měsíc rozléval stříbrné světlo po lesknoucích se mokrých střechách Poříčí. Všiml si, že zadní dvůr hostince má zanedbaný vzhled. Uprostřed stála řada zkřivených stromů a změť houští. Za tím u zadní zdi stálo nízké skladiště. Branka za hospodou, vedoucí do úzké temné aleje, byla dokořán. Po pravé straně dvora byly umístěny stáje, které mu připomněly, že druhý den musí říci podkonímu, aby mu dovedl od kováře koně. Zmatený halas rozkazů a cinkání talířů přicházející z levého křídla svědčily, že tam je umístěna kuchyně. V druhém rohu dvora byl jen ledabyle zřízený výběh pro slepice, zřejmě výnosná záliba některého z kuchařů. Zaklepání na dveře ho přimělo, aby se otočil.
S příjemným překvapením hleděl na štíhlou dívku vstupující do pokoje. Měla na sobě dlouhý modrý kabátec. Kolem ztepilého pasu měla uvázaný rudý pás, jehož konce opatřené třapci sahaly až na zem. Když kladla na stůl tác s obědem, soudce ji laskavě oslovil:
"Viděl jsem vás, slečno, na nábřeží. Neměla jste tam chodit, byl to hrozný pohled."
Plaše se po něm podívala velkýma zářícíma očima.
"Pan Wej mě vzal s sebou, pane. Kapitán řekl, že k úřední identifikaci mrtvoly musí přijít dva příbuzní."
"Ano, vidím, že nejste služka."
"Jsem vzdálená neteř pana Weje. Před šesti měsíci, když mi umřeli oba rodiče, vzal mě strýček Wej na výpomoc k sobě do domácnosti. A protože dneska jsou služebné celé pryč z toho, co se stalo našemu pokladnímu ..."
Nalévala mu šálek čaje a přirozeným půvabným pohybem levé ruky si přitom přidržovala dlouhý pravý rukáv. Nyní, kdy ji mohl vidět pořádně ve světle svícnu, si uvědomil, že to nebyla jen její krása, co ji činilo tak přitažlivou. Vanulo z ní jemné, těžko popsatelné kouzlo. Seděl u stolu a jen tak mimochodem poznamenal:
"Dole je krásná stará lázeň. Setkal jsem se tam s jedním svým spolubydlícím, nějakým panem Langem. Už tu bydlí dlouho?"
"Jen dva týdny, pane, ale pobývá tu pravidelně. Je to pochopitelné, protože dole ve městě má obchod s hedvábím. Velice bohatý muž. Vždycky cestuje v doprovodu nejméně osmi služebníků a pomocníků. Obývají naše nejlepší křídlo v přízemí." Rozestavila po stole talíře a misky a soudce se chopil tyčinek.
"Na nábřeží jsem slyšel pana Weje, jak říká, že nešťastný pokladní mu ukradl dvacet stříbrňáků."
"Těch dvacet stříbrňáků, pane," řekla s opovržením, "existovalo snad jen v představě mého strýce. Chtěl, aby mu ty peníze úřady nahradily. Taj Min, pane, nebyl zloděj. Byl to prostý, milý chlapec. Proč s ním jenom lupiči tak strašně naložili? Taj Min neměl u sebe nikdy moc peněz."
"Obávám se, že ze zlé vůle. Zřejmě očekávali, že jako pokladní má u sebe spoustu peněz. Znala jste ho dobře?"
"Ó ano, často jsme chodili spolu k řece na ryby. Narodil se tady a byl tu vychován, a znal na břehu každý kout."
"Byla jste s ním ... ehm . .. hodně zadobře?"
Jemně se usmála a potřásla hlavou.
"Taj Min měl rád mou společnost jenom proto, že umím dost dobře řídit loďku. Nebýt toho, stěží by věděl, že existuji, protože byl úplně zaujat ..." Náhle zmlkla a kousla se do rtů. Pak pokrčila rameny a pokračovala: "Konečně, když je ubohý Taj Min mrtev, nevadí, když vám to řeknu. Pokladní byl až po uši zamilován do mé tety."
"Do vaší tety? Musela být přece mnohem starší než on."
"Byla, myslím, že asi o deset let. Ale nikdy mezi nimi nic nebylo, pane. On ji zbožňoval jen tak na dálku. A ona o něho nestála, a taky utekla s jiným mužem, jak jste už možná slyšel."
"Máte nějaké tušení, co to bylo za muže?"
Rozhodně potřásla hlavou.
"Moje teta to udělala velice chytře; neměla jsem nikdy ani tušení, že by mohla být strýčkovi nevěrná. Když nám řekl, že ho opustila kvůli jinému muži, sotva jsem mohla věřit svému sluchu. Zdálo se vždycky, že to je taková klidná, laskavá žena ... daleko lepší než strýček Wej!" Vrhla na soudce rychlý, uznalý pohled a dodala se slabým úsměvem: "S vámi se moc příjemně povídá, pane. Snad je to proto, že jste doktor."
Poslední poznámka soudce nepochopitelně rozladila. Položil jí první otázku, která mu přišla na mysl.
"Když sc pokladní tolik kořil vaší tetě, řekl bych, že její útěk s jiným mužem ho jistě značně zarmoutil, ne?"

"Ne, vůbec nebyl nikterak smutný." Zamyšleně si uhladila vlasy. "Spíš byl takový divný, když o tom teď uvažuju."
Soudce Ti pozvedl obočí.
"Jste si tím zcela jista? Takové dlouhé, čistě citové vztahy zasáhnou muže často víc než nějaké krátké vášnivé dobrodružství."
"To máte úplnou pravdu. Ale já jsem jednou Taj Mina dokonce zastihla, jak si při těch svých účtech prozpěvoval nějakou písničku."
Soudce Ti si vzal kousek nasolené zeleniny a pomalu jej žvýkal. Paní Wej se očividně svou mladou neteř podařilo oklamat. Pokladní byl samozřejmé jejím milencem. Sama odešla do vesnice za horami, označené červeně na mapě, kterou měl mrtvý Taj Min při sobě. Domluvili se, že pokladní za ní odejde za několik týdnů. Ale cestou byl přepaden bandity a zabit. Jeho milenka teď na něj jistě čeká v Desetimílové vesnici, ale marně. Oznámí tato fakta kapitánovi Siao, aby je postoupil úřadům v sousedním okrese. Všichni se domnívají, že Taj Mina zavraždili lupiči, ale mohlo by to být všechno mnohem složitější.
"Ach, co jste to říkala?"
"Ptala jsem se, jestli jste sem přišel za nějakým pacientem, pane."
"Ne, jsem tu jen na dovolené. Chtěl jsem si trochu zarybařit. Musíte mi někdy říci, kam mám jít."
"Udělám něco lepšího. Mohu vás vyvézt na řeku v naší loďce. Dnes musím pomáhat služebným, ale zítra ráno budu mít volno."
"To je od vás velice laskavé. Uvidíme, jak se počasí vyvine. Mimochodem, jak vám říkají?"
"Říkají mi, pane, Kapradina."
"Dobře, slečno Kapradino, ale už vás nesmím zdržovat od vašich povinností. Zatím vám mnohokrát děkuji."

/IV/
S chutí se pustil do večeře. Když dojedl, vypil pomalu šálek silného čaje, pak se opřel pohodlně do křesla s pocitem blažené spokojenosti. V místnosti pod ním někdo hrál na měsíční loutnu.
Pomalá melodie, která k němu slabě doléhala, zdůrazňovala ticho, které se rozprostíralo po ostatních částech hostince.
Soudce chvíli naslouchal melodii, která mu připadala nějak povědomá. Když tóny zmlkly, posadil se zpříma.
Usoudil, že své obavy z kapitána Siao a jeho motivů musí připsat skutečnosti, že byl unaven po dlouhé jízdě lesem.
Proč by se kapitán neměl skutečně zajímat o názor vnějšího pozorovatele na místní situaci? A pokud jde o pracné vystavení jeho druhého průkazu, přece věděl, že lidé od tajné služby si vždycky libují v takových detailech. Sám by byl stejně důkladný. S úsměvem povstal a šel ke stolku u zdi. Otevřel lakovanou skříňku, v níž bylo uloženo psací náčiní, vybral si list krásného červeného papíru, složil jej a natrhal na šest podlouhlých kusů. Namočil štětec a na každou z těchto improvizovaných navštívenek napsal velkými znaky "Doktor Liang Mou". Vsunul si je do rukávce, vzal si meč a tykev a šel dolů. Měl chuť si prohlédnout město.
V sále u pultu stál pan Wej a tlumeně rozmlouval se služebníkem. Když viděl soudce, rychle mu postoupil vstříc. Hluboce se mu uklonil a pravil drsným hlasem:
"Mé jméno je Wej Čcheng a jsem majitelem tohoto hostince. Právě teď tu byl pro vás, pane, posel. Protože neudal své jméno, řekl jsem mu, aby počkal venku. Zrovna jsem chtěl poslat služebníka, aby vám to vyřídil."
Soudce Ti se v duchu usmál. To byl vzkaz od kapitána Siao.
Své boty nalezl u dveří mezi jinou obuví. Obul se a vyšel ven.
O sloup se tam opíral se zkříženýma rukama vysoký muž, oblečený do černé vesty a širokých černých kalhot. Vesta i kulatá čapka byly červeně olemovány.
"Jsem doktor Liang, co pro vás mohu udělat?"
"Jedna nemocná osoba se chce s vámi poradit, doktore," zněla úsečná odpověď, "tamhle v nosítkách."
Soudce následoval muže k velkým nosítkům opatřeným černými záclonkami, které stály o kus dál na ulici, a v duchu si říkal, že kapitánova zpráva musí být skutečně velmi tajná. Šest nosičů dřepících zády ke zdi se ihned zvedlo. Na sobě měli stejný oděv jako jejich předák. Soudce Ti odhrnul dveřní závěs. Oněměl úžasem.
Ocitl se tváří v tvář mladé ženě. Na sobě měla dlouhý černý plášť s černou kápí, který nápadně kontrastoval s bledostí její krásné hrdé tváře.
"Musím ... musím vám sdělit, že se nezabývám ženskými chorobami," mumlal, "proto bych doporučoval, abyste se obrátila ..."
"Vstupte, všechno vám vysvětlím," úsečně ho přerušila.
Poposedla, aby mu udělala místo. Jakmile se soudce posadil na úzkou lavičku, dveřní závěs byl zvenčí zatažen. Nosiči zvedli tyče nosítek na ramena a rychlým krokem vykročili.
"Co tenhle nesmysl znamená?" otázal se chladně soudce Ti.
"Znamená pouze, že moje matka vás chce vidět," odsekla dívka. "Jmenuje se Hortenzie. Je První dvorní dámou Její Výsosti."
"Vaše matka je nemocná?"
"Počkejte, až budeme venku v lese."
Soudce se rozhodl počkat, než příliš sebevědomou mladou dámu vykáže do patřičných mezí, až se dozví něco víc o tajemném cíli její cesty. Nosiči zpomalili krok. Teď už bylo venku úplné ticho.
Asi za čtvrt hodiny dívka náhle odhrnula záclonku. Postupovali po lesní cestě, vroubené vysokými borovicemi. Nedbalým pohybem sňala dívka kápi. Vlasy měla upravené do jednoduchého elegantního účesu, vpředu zdobeného zlatým filigránovým hřebínkem. Mírně zvednutý nosík dodával její tváři drzého výrazu. Otočila se na soudce a pravila stejně panovačným hlasem:

"Ze všeho nejdřív vám musím říci, že nevím, co to všechno znamená. Plním pouze rozkazy. Takže mne nemusíte obtěžovat otázkami." Zašmátrala pod lavicí a vytáhla plochou krabici z červeně lakované vepřovice, v jaké doktoři nosívají recepty. Položila mu ji do klína a pokračovala: "V této krabici naidete balíček nepopsaných receptů, tucet svých navštívenek a ..."
"Děkuji, připravil jsem si navštívenky sám," pravil soudce Ti stroze.
"Nevadí, jsou tu také nějaké náplasti a šest krabiček, které obsahují zcela nevinné prášky. Byl jste někdy v městě Wan-siangu, osmdesát mil proti proudu řeky?"
"Jednou jsem tamtudy projížděl."
"Dobře. Za chrámem Boha války žije ctihodný Kuo, sekretář palácových archívů na odpočinku. Znal vás ze sídelního města a dal vás minulý týden povolat, protože ho trápí astma. Nyní se vracíte zpět do sídelního města. Jste s to si to všechno zapamatovat?"
"Vynasnažím se," řekl soudce suše.
"Ctihodný Kuo psal mé matce, že budete tudy projíždět, a tak vás zavolala, aby se s vámi poradila. Trpí také na astma a včera měla ošklivý záchvat." Vrhla na něj rychlý pohled a popuzeně se otázala: "K čemu nosíte meč? To udělá špatný dojem. Strčte ho pod lavičku!"
Soudce Ti pomalu odpásal meč. Věděl, že lidem zvenku vstup do paláců se zbraní není dovolen.
Po nějaké době, kdy jeli tichým lesem, se cesta rozšířila. Nosítka prošla pod dvojitým obloukem kamenného portálu mohutné budovy a pak přešla po širokém mramorovém mostě s umně tesaným zábradlím. Na druhé straně vodního příkopu se vynořila dvojitá brána Vodního paláce. Dívka zatáhla záclonku v okénku.
Soudce slyšel výkřiky povelů a nosítka se náhle zastavila. Předák nosičů vyměnil několik šeptaných slov se strážemi; nato byli neseni po nějakém schodišti nahoru. Skřípot otvíraných petlic a zámků a uvolňovaných řetězů svědčil o tom, že se brána otevírá.
Ozvalo se několik dalších rozkazů. Palankýn byl nesen ještě kus dopředu a dosedl na zem. V témž okamžiku záclonky v oknech i dveřní závěsy někdo zvenčí rozhrnul. Oslňující světlo, jež zalilo vnitřek, oslepilo soudci na chvíli oči. Když je znovu otevřel, hleděl do tváře seržanta stráží stojícího u samého okénka. Za ním stálo šest gardistů v pozlacené zbroji s tasenými meči v rukou.
"Vy jste ovšem v pořádku, slečno," pravil seržant dívce úsečně a nato se obrátil k soudci: "Hlaste jméno, zaměstnání a účel návštěvy!"
"Jsem doktor Liang Mou a byl jsem povolán paní Hortenzií, První dvorní dámou Její císařské Milosti."
"Sestupte, prosím."
Dva strážci rychle a zkušeně soudce prohledali. Ohledali mu dokonce i boty a vytáhli jeho průkaz totožnosti. Seržant jej prozkoumal. "V pořádku. Dostanete ho nazpátek při odchodu, pane! Doktorovu krabici, slečno!"
Seržant otevřel plochou krabici a svým tlustým ukazovákem se prohrabal v jejím obsahu. Podal jí soudci a vztáhl ruku po tykvi. Odzátkoval ji a zatřásl jí, aby zjistil, není-li uvnitř malá dýka. Pak mu ji podal zpět.
"Teď si můžete přesednout do palácových nosítek." Nato dal úsečný povel.
Čtyři nosiči v krásné hedvábné livreji přistavili elegantní nosítka s pozlacenými držadly a brokátovými závěsy. Soudce Ti s mladou ženou nastoupili. Nosítka byla neslyšně nesena přes dvůr dlážděný mramorem. Před nimi kráčel seržant.
Prostorný dvůr tonul v záři nesčetných hedvábných lampiónů, každý visel na vysoké červeně lakované žerdi. Postávalo tam několik tuctů gardistů, všichni v plné zbroji s kušemi a toulci, naplněnými dlouhými šípy. Další nádvoří bylo klidné; mezi těžkými sloupy, které lemovaly otevřené chodby, se pohybovali dvořané ve splývavých modrých řízách. Soudce Ti ukázal na lotosová jezírka a šumící vodovody.
"Všechna tato voda pochází z řeky, pravda?"
"Právě proto se tomu říká Vodní palác," odsekla dívka.
U dvojité brány s pozlaceným mřížovím zastavili nosítka dva strážci s dlouhými halapartnami. Seržant jim vysvětlil účel návštěvy a pak se vzdálil. Strážci zatáhli záclonky a zvenku je připevnili. Oba pasažéři se ocitli znovu potmě.
"Lidem přicházejícím zvenku není dovoleno spatřit uspořádání vnitřního paláce," uráčila se mu dívka vysvětlit.
Soudce Ti si vzpomněl, že na mapě v kanceláři kapitána Siao byl Vodní palác označen prázdným čtverečkem. Ze strany úřadů to bylo jen projevem důkladnosti bezpečnostních opatření. Snažil se uhodnout, kterým směrem se ubírají, ale brzy zapomněl počítat všechny rohy, kolem kterých zahýbali, a všechny schody, po kterých je nesli nahoru a dolů.
Konečně nosítka dosedla na zem. Obr v těžké zbroji a špičaté přilbě zdobené dlouhými pery jim dal pokyn, aby sestoupili. Jeho hromotlucký kolega zabušil jílcem širokého taseného meče na dvoukřídlé dveře z tepaného železa.
Soudce zahlédl kus dlážděného nádvoří, obehnaného vysokou zdí natřenou zářivým purpurem; pak se železná vrata rozlétla a tlustý muž jim pokynul, aby vstoupili. Byl oděn v dlouhý, zlatem protkávaný šat a na hlavě měl kuželovitý, černě lakovaný klobouk.
Jeho kulatý mírný obličej se širokým masitým nosem byl bez jediného vousu. Tlustý eunuch pokynul přátelsky dívce a soudce oslovil vysokým pisklavým hlasem:
"Jeho Excelence první eunuch si přeje vás vidět, dřív než přejdete Zlatý most, doktore."
"Moje matka velmi trpí," snažila se dívka rychle zasáhnout. "Doktor ji musí okamžitě vidět, protože ..."
"Rozkazy Jeho Excelence byly jasné," řekl jí mírně muž s tváří jako měsíc. "Vy, slečno, počkáte laskavě zde. Tudy, pane."
A ukázal dolů do dlouhé, tiché chodby.

/V/
Soudce Ti si s hrůzou uvědomil, že mu na rozhodování zbývá sotva půl minuty. Jen tak dlouho to potrvá, než dojdou k

zlatě lakovaným dveřím na konci doby.
Až doteď ho mimořádnost situace neznepokojovala, protože osoba, která si ho tímto neobvyklým způsobem dala zavolat, musel být někdo významný, kdo si byl plně vědom jeho pravé totožnosti a kdo byl v pravý čas informován mazaným kapitánem Siao. Ta oaoba chce uchovat skutečný účel návštěvy v tajnosti a přebírá plnou zodpovědnost za to, že vstoupil do paláce pod falešnou záminkou. Ale jeho neznámý ochránce zřejmě nepočítal se zásahem prvního eunucha. Během nadcházejícího rozhovoru bude soudce buď muset lhát jednomu z nejvyšších úředníků dvora, což bylo proti jeho nejniternějšímu přesvědčení o povinnostech vůči státu, anebo jít s pravdou ven, přičemž si nedovedl ani domyslet důsledky tohoto kroku. Pravda by mohla uškodit dobré věci, ale na druhé straně by mohla také překazit nějaký hanebný plán. Vzchopil se. Jestli zkorumpovaný dvořan nebo demoralizovaný úředník ho chce zneužít pro něco protizákonného, znamená to, že on, soudce, se někde provinil proti ideálům cti a spravedlnosti, podle nichž vždy chtěl žít, a proto plně zasluhvje bezectnou smrt, která ho očekává, bude-1i odhalena jeho pravá totožnost. Tato úvaha mu vrátila vnitřní jistotu. Zatímco tlustý eunuch klepal na dveře, soudce Ti zalovil v rukávci pro jednu z červených navštívenek, které si napsal v hostinci U ledňáčka.
Ve dveřích padl na kolena a oběma rukama zdviženýma nad skloněnou hlavou ukazoval uctivě navštívenku. Někdo ji od něho vzal a soudce slyšel krátký rozhovor vedený šeptem. Nato tenký hlas pravil netrpělivě:
"Ano, ano, vím všechno. Ukažte svou tvář, doktore Liangu!"
Když soudce zvedl hlavu, s překvapením zjistil, že místo očekávané přepychově zařízené úřadovny je v něčem, co vypadá jako elegantní studovna nějakého učence s vybraným vkusem. Napravo i nalevo stály knihovny nacpané svazky vázanými v brokátu a svitky rukopisů. Široké okno v pozadí se otvíralo do kouzelné zahrady, kde mezi fantasticky utvářenými skalkami bujela záplava květin. Na široké okenní římse v barevných mísách z nejjemnějšího porcelánu stála řada orchidejí. Jejich jemná vůně prostupovala tichým pokojem. U stolku z růžového dřeva seděl starý muž schoulený v prostorné lenošce z vyřezávaného ebenu. Byl zahalen do široké řízy z třpytícího se tuhého brokátu, která mu volně splývala s úzkých ramen. žlutavý obličej s tenkým šedým knírem a chomáčem vousů na bradě vypadal malý a jakoby scvrklý pod vysokou tiárou, bohatě zdobenou zlatým filigránem, vykládany'm blyštícími se drahokamy. Za lenoškou stál vysoký ramenatý muž oblečený celý v černém. S nehybnou tváří nechával proklouzávat mezi svýma velkýma chlupatýma rukama červenou hedvábnou šňůru. Mrtvýma očima pod těžkými víčky pozoroval nějakou chvíli stařec soudce a posléze pravil:
"Vstaňte a přistupte blíž."
Soudce spěšně povstal a učinil tři kroky kupředu. Hluboce se uklonil, pak pozvedl ruce ve svých zřasených rukávcích a čekal, až ho první eunuch osloví. Těžký dech mu prozradil, že tlustý eunuch stojí těsně za ním.
"Proč že vás dala paní Hortenzie povolat?" otázal se stařec naříkavým hlasem. "Mezi svými lidmi máme čtyři vynikající lékaře."
"Moje osoba," odpověděl soudce Ti uctivě, "by se nemohla ovšem nikdy odvážit soutěžit s velkými doktory zaměstnanými u dvora. Došlo k tomu asi tak, že prapouhou šťastnou náhodou se mi podařilo zmírnit podobné symptomy, kterými trpěl ctihodný pan Kuo. Ten také zřejmě ve své nesmírné laskavosti podal paní Hortenzii značně přehnanou zprávu o ubohé dovednosti mé osoby."
"Chápu," první eunuch si pomalu mnul kostnatou bradu a zasmušile přitom hleděl na soudce. Náhle vzhlédl a suše poručil:
"Ponechte nás o samotě!"
Muž v černém šel ke dveřím, sledován tlustým eunuchem. Když se dveře za nimi zavřely, stařec se zvedl z lenošky. Nebýt jeho shrbených zad, byl by téměř tak vysoký jako soudce. Unaveným hlasem pravil:
"Chtěl bych vám ukázat své květiny. Pojďte sem!" Šoural se k oknu. "Tato bílá orchidej je vzácný exemplář a je velice obtížné ji vypěstovat. Má ušlechtilou prchavou vůni." Když se soudce Ti sklonil nad květinou, starý eunuch pokračoval: "Pečuji o ni osobně každý den. Dávat a udržovat život, doktore, není zcela odepřeno osobám mého stavu."
Soudce se napřímil.
"Proces tvoření je dán všem. Ti, kteří se domnívají, že je výsadou muže, jsou skutečně pošetilí."
"Je to útěcha," pravil druhý trochu s pohnutím, "rozmlouvat v soukromí s inteligentním mužem. V paláci je příliš mnoho očí a uší, doktore, až příliš mnoho." Pak se otázal s téměř bázlivým výrazem ve svých sklopených očích: "Povězte mi, proč jste si vybral lékařské povolání"
Soudce chvíli uvažoval. Otázka se mohla vykládat dvojím způsobem. Rozhodl se pro opatrnou odpověd.
"Excelence, naši staří mudrci říkají, že nemoc a utrpení nejsou nic než odchylky od Velké Cesty. Domníval jsem se, že by bylo záslužné pokusit se navrátit tyto odchylky k jejich přirozenému běhu."
"Jistě jste už přišel na to, že neúspěch je stejně častý jako úspěch."
"Smířil jsem se s hranicemi lidského snažení."
"Správný přístup, doktore, velmi správný." Zatleskal. Když se opět objevil tlustý eunuch, stařec řekl: "Doktor Liang smí přejít Zlatý most." Pak bezbarvým hlasem řekl soudci: "Doufám, že tato jedna návštěva bude stačit. Máme velký zájem na zdraví paní Hortenzie, ale nemůžeme připustit, aby lidé zvenčí proudili sem a tam. Na shledanou."
Tlustý eunuch doprovodil soudce chodbou až tam, kde čekala mladá žena. "Smíte vzít doktora dál, slečno," řekl jí sladce.
Ta se obrátila a šla, aniž se jí uráčilo mu odpovědět. Dlouhá chodba končila v okrouhlých měsíčních dveřích, hlídaných dvěma vysokými strážci. Na znamení tlustého eunucha dveře otevřeli a všichni tři sestoupili do krásně uspořádané zahrady, plné kvetoucích stromů a přeťaté úzkým kanálem. Přes něj vedl jen tři stopy široký obloukovitý mramorový můstek s jemně řezaným zábradlím, vykládaným zlatem. Na druhé straně se zvedala vysoká purpurová stěna s jedinou malou brankou. Nad ní bylo vidět křivku palácové střechy kryté žlutými prejzy. Eunuch se zastavil na kraji můstku:

"Budu na vás čekat zde, doktore."
"Čekej si tak dlouho, až třeba uschneš, ty tlusťochu," vyjela na něj mladá žena, "ale ne aby ses odvážil vložit tu svou placatou hnátu na můstek!"
Když jej vedla přes můstek, soudce si uvědomil, že vstupuje na přísně zakázané území, do sídla Třetí princezny.
Dvě dvorní dámy je zavedly na prostorné nádvoří, kde pod kolébajícími se smutečními vrbami postávalo množství mladých žen.
Když shromážděné krásky spatřily příchozí, začaly si vzrušeně mezi sebou šeptat a v měsíčním světle bylo vidět jejich kmitající se hlavy s vysokými účesy, v kterých se třpytily šperky. Průvodkyně vedla soudce Ti malými postranními dvířky do bambusového háje a dále k verandě vzadu. Usedlá matróna tam u malého stolku připravovala čaj. Uklonila se a zašeptala mladé ženě:
"Madam měla právě teď ošklivý záchvat kašle."
Dívka přikývla a zavedla soudce do přepychově zařízené ložnice. Když zamkla dveře, zvědavý pohled soudce Ti utkvěl na obrovském loži, které zabíralo větší část zadní stěny. Před ním těsně u brokátového ložního závěsu stál připravený vysoký taburet. Na jeho kulaté desce ležel polštářek.
"Máti, právě přišel doktor Liang," oznámila mladá žena.
Ložní závěs se rozhrnul právě na jeden coul a objevila se vrásčitá ruka. Tenké zápěstí obepínal náramek z čistého průsvitného nefritu, řezaného do podoby draka. Dívka jí položila ruku na polštář a odešla si stoupnout k zamčeným dveřím.
Soudce Ti odložil krabici na stolek a špičkou ukazováku nahmatal tep. U vznešených dam, kdy doktor nesmí vidět víc než ruku, je třeba určit nemoc podle druhu tepu.
"Projděte tajnými dveřmi nalevo od lože," zašeptala mu náhle žena za závěsem. "Rychle!"
Užaslý soudce pustil zápěstí a rychle obešel lože. Tmavé dřevěné táflování se skládalo ze tří desek. Zatlačil na tu, která byla nejblíž loži, a ta se otevřela nehlučně dovnitř. Vstoupil do předpokoje osvětleného vysokou stojací lampou se stínítkem z bílého hedvábí. Pod lampou v rohu těžké ebenové pohovky seděla dáma.
Četla knihu. V tu chvíli soudce padl na kolena, protože zahlédl šat s dlouhými rukávci ze žlutého císařského brokátu. V tiché místnosti byli úplně sami. Bylo tu slyšet jenom tiché praskání santalových polen ve starém bronzovém ohřívadle, které stálo před pohovkou. Modravý kouř naplňoval místnost sladkou prchavou vůní.
Dáma vzhlédla od knihy a pravila jasným melodickým hlasem
"Povstaňte, Ti! Protože není moc času, dovoluji vám vynechat všechny prázdné formality."
Splihlý svazeček odložila na pohovku a velkýma, ustaranýma očima pohlédla na soudce. Ten se zhluboka nadechl. Byla to opravdu jedna z nejkrásnějších žen, jakou kdy viděl. Její bledý obličej byl dokonale oválný, zarámovaný lesklou záplavou vlasů pečlivě upravených do vysokého účesu, který byl upevněn dvěma dlouhými jehlicemi s knoflíky z průsvitného zeleného nefritu. Hladké, vysoké čelo protínaly dvě dlouhé křivky tenkého obočí a pod jemně modelovaným nosem se jako třešně červenala malá ústa. Vyzařovala z ní nesmírná důstojnost, ale současně i přirozenost srdečné, nestrojené osobnosti. Pomalu pokračovala:
"Dala jsem vás povolat, Ti, protože jsem o vás slyšela, že jste skvělý vyšetřovatel a náš oddaný služebník. Učinila jsem to tak neobvyklým způsobem, protože vyšetřování, kterým vás pověřím, musí být uchováno v tajnosti. Před dvěma dny, bylo to k půlnoci, byla jsem v pavilónu, který se vypíná na vnější hradbě nad řekou, sama." Vrhla tesklivý pohled na stříbřitý papír ve vysokém mřížovém okně. "Na obloze byl nádherný měsíc právě tak jako dnes a já jsem si stoupla k oknu, abych se pokochala pohledem. Nejdřív jsem si však sňala náhrdelník a položila jej na čajový stolek nalevo od vchodu. Tento náhrdelník, Ti, je císařský skvost. Skládá se s osmdesáti čtyř neobvykle velkých, dokonale sladěných perel. Otec jej věnoval matce a po matčině smrti připadl náhrdelník mně."
Třetí princezna se odmlčela. Sklopila oči, a hledíc na své dlouhé bílé ruce sepjaté v klíně, pokračovala:
"Náhrdelník jsem sňala proto, že jsem jednou ztratila náušnici, právě když jsem se nahýbala z tohoto okna. Nevím, jak dlouho jsem tam stála pohroužena do kouzelné scenérie na řece. Když jsem se posléze otočila a chtěla se opět vrátit, náhrdelník byl pryč."
Zvedla oči s dlouhými řasami a pohlédla zpříma na soudce.
"Nařídila jsem správě paláce, aby zahájili neprodleně co nejzevrubnější pátrání. Jak uvnitř, tak mimo palác. Dosud se však nenašla ani nejmenší stopa. A pozítří se musím vrátit do sídelního města. Do té doby musím dostat svůj náhrdelník zpět, protože otec si vždycky přeje vidět mne s ním. Myslím si ... ne, jsem přesvědčena, Ti, že krádež spáchal někdo zvenčí. Musel připlout na loďce, vyšplhat po hradbách a sebrat náhrdelník v okamžiku, kdy jsem k němu stála obrácena zády. Pohyby každé osoby v této části mého paláce byly pečlivě přešetřeny. Proto zloděj musel být někdo zvenku mimo palác. A proto také, Ti, vás pověřuji vyšetřováním. Nikdo ani zde, ani mimo palác nebude vědět, že jsem tento úkol svěřila vám. Ve chvíli, kdy náhrdelník najdete, však odložíte své inkognito, dostavíte se sem ve svém oficiálním postavení a veřejně mi náhrdelník odevzdáte. Roztrhněte šev svého límce, Ti!"
Zatímco soudce uvolňoval šev na klopě svého šatu, princezna vyňala z rukávu pevně složený kus žlutého papíru, vstala a vsunula papír do podšívky soudcova šatu. Byla vysoké postavy. Jak mu účesem zavadila o tvář, soudce ucítil jemnou vůni. Opět usedla a pokračovala:
"Papír, který jsem vám dala, vám umožní vstoupit do paláce veřejně, aniž se kdo opováží vám v tom bránit. Vrátíte mi jej spolu s mým náhrdelníkem." Její krásné rty se prohnuly v pomalém úsměvu, když dodala: "Své štěstí vkládám do vašich rukou, Ti."
Pokynula mu na znamení, že ho propouští, a chopila se znovu knihy.

/VI/

Soudce Ti se hluboce uklonil a vstoupil znovu do pokoje První dvorní dámy. Deska ve stěně se za ním neslyšně zavřela. Bělostná ruka paní Hortenzie dosud spočívala na malém polštářku. Když jí znovu nahmatal tep, ozvalo se klepání na dveře. Její dcera tiše odemkla a vpustila dvě dvorní dámy. První nesla podnos s psacím náčiním, druhá bambusový košík s čistým nočním úborem.
Soudce pustil štíhlé zápěstí, otevřel plochou krabici a vyňal recept. Pokynul První dvorní dámě, vybral si na jejím podnosu štětec a rychle načmáral předpis: "Ephedra vulgaris v slabých dávkách."
"Dejte hned připravit tento lék," řekl Hortenziině dceři. "Věřím, že to pacientce značně uleví." Zaklapl krabici a šel ke dveřím. Mladá žena ho mlčky vyprovodila přes nádvoří až k můstku a tam jej beze slova rozloučení opustila.
Na druhé straně ho už očekával tlustý eunuch. "Byl jste tam jen krátce, doktore," řekl se zadostučiněním. Nato vedl soudce mnoha chodbami v Bidle prvního eunucha až k hlavnímu vchodu, kde stála připravena nosítka.
Soudce Ti opřen o měkké polštářování v duchu znovu probíral podivný rozhovor. Princezna mu udala holá fakta, nic víc. Pozadí této překvapivé krádeže mělo zřejmě co činit s delikátními záležitostmi, které mu nemohla nebo nechtěla dopodrobna vysvětlovat. Ale on zřetelně cítil, že to, co zůstalo nevyřčeno, je mnohem důležitější než sama fakta případu. Princezna byla přesvědčena, že krádež byla spáchána někým zvenčí, ale zloděj že měl zřejmě nějakého spojence uvnitř v paláci. Protože musel vědět předem, že princezna bude v tu určitou hodinu v pavilónu, a mimoto musel být nějakým způsobem informován, že sňala svůj perlový náhrdelník a odložila jej na stolek v rohu. Jenom člověk, který ji pozoroval z tajného úkrytu v této části paláce, ji mohl vidět a mohl dát znamení zloději čekajícímu v loďce pod pavilónem.
Soudce se zamračil. Na první pohled se zdálo, že je to příliš riskantní a zbytečně komplikovaný plán. Dokonce i když princezna měla skutečně ve zvyku postávat okolo půlnoci u okna pavilónu, jistě byla většinu času doprovázena jednou nebo několika svými dvornímí dámami. A organizátoři krádeže stěží mohli mít pod pavilónem přivázanou loďku, protože každou noc svítil jasně měsíc. Každý musel předpokládat, že bašty paláce jsou ve dne v noci obsazeny hlídkami, a ty by okamžitě vypátraly každou loctku, která by tam kotvila. Čím déle o tom přemýšlel, tím méně se mu to celé zamlouvalo. Všechno se to zdálo příliš přitažené za vlasy. Jediný jasný bod bylo to, proč si na pomoc vybrala právě jeho: podezřívala určitou osobu ve své nejtěsnější blízkostí, že je zapletena do krádeže, a proto potřebovala vyšetřovatele, který neměl v paláci žádné styky a o němž tam nikdo nevěděl, že je do hledání náhrdelníku zapojen. Odtud její naléhání na nejpřísnější utajení. Bylo škoda, že ho neseznámila ani v nejmenším s uspořádáním své části paláce. Jeho prvním úkolem zřejmě bude podívat se na severní hradby od řeky a prostudovat umístění pavilónu a jeho okolí.
Povzdechl si. Konečně si už nemusí dělat starosti s tím, že vstoupil do paláce pod falešnou záminkou nebo že obelhal prvního eunucha. Dokument skrytý pod podšívkou jeho límce by nepochybně jasně prokázal, že jednal na výslovný rozkaz Třetí princezny. Nemusel se již také starat o motivy jednání kapitána Siao. Tento prohnaný chlap musel o krádeži vědět, snad od svého představeného plukovníka Konga, který se jako velící důstojník Císařské gardy musel vyšetřování účastnit. A Siao doporučil sám od sebe jeho, soudce, jako vhodnou osobu k zahájení tajného vyšetřování. Nuceně se usmál. Ten rošťák ho pořádně doběhl.
Nosítka dosedla na zem a závěs ve dveřích se rozhrnul. Byli na nádvoří, kde předtím s Hortenziinou dcerou přestoupili do palácového palankýnu.
"Pojďte se mnou," řekl mu drsně poručík stráže. "Mám rozkaz dovést vás k Jeho Excelenci vrchnímu správci."
Soudce Ti se hryzl do rtu. Kdyby byl odhalen nyní, zklamal by princezninu důvěru dřív, než vůbec započal s úkolem, který mu byl svěřen. Byl zaveden do vznosného sálu. Uprostřed za ozdobným stolem zavaleným papíry seděl hubený muž s přísným obličejem, s šedým knírem a trčící bradkou, která jenom podtrhávala jeho asketické vzezření. Jeho čapka s křidélky byla zlatě olemovaná a jeho hranatá ramena byla nadita do šatu z tenkého hnědého brokátu. Zdálo se, že je zahloubán do dokumentu, který ležel před ním. Za jeho křeslem stál robustní dvořan v modrém šatu a čapce člena poradního sboru a četl mu přes rameno. Před stolem se kupilo asi tucet dvořanů. Někteří měli krabice s doklady a objemné složky. Když soudce sklonil hlavu a pozvedl ruce k uctivému pozdravu, cítil, jak se mu jejich oči zavrtávají do zad.
"Je tu doktor Liang, Excelence," hlásil poručík.
Vrchní správce vzhlédl. Jak se zvrátil dozadu do křesla, soudce Ti stačil vrhnout rychlý pohled na dokument, který vrchní správce s členem poradního sboru tak zaujatě studovali. Srdce mu pokleslo. Byl to jeho vlastní průkaz. Vrchní správce upíral na soudce malé pichlavé oči a otázal se suchým, kovovým hlasem:
"Jak se daří paní Hortenzii?"
"Předepsal jsem jí lék, Excelence. Věřím, že se madam po něm brzy zotaví."
"Kde se konzultace konala?"
"Domnívám se, že to bylo v ložnici, kterou madam obývá. Byla přítomna její dcera a dvě dvorní dámy."
"Aha. Doufám, že lék, který jste jí předepsal, zabere, doktore. Především v jejím zájmu, samozřejmě, ale také ve vašem. Protože jste převzal její ošetřování, přebíráte, doktore, ode dneška za ni zodpovědnost." Přistrčil průkaz soudci. "Poříčí neopustíte dříve, dokud nedostanete ode mne povolení. Můžete jít."
Poručík vyvedl soudce Ti ven. Když byli v polovině dvora, poručík se náhle zastavil a vysekl pozdrav. Míjel je dlouhým krokem důstojník velmi vysoké postavy v brnění ze zlatých plátů s chocholatou přilbou gardového plukovníka. Jeho železné boty řinčely o mramorovou dlažbu. Soudce zahlédl bledý krásný obličej s knírem černým jako uhel a zastřiženou bradkou.
"To byl plukovník Kang?" otázal se poručíka.
"Ano, pane."
Vedl soudce na první nádvoří, kde stála připravena tatáž černá nosítka, v kterých ho nesli z hospody U ledňáčka.

Nastoupil a nosítka prošla vysokou branou.
Když přecházeli široký mramorový most vedoucí přes vodní příkop, soudce Ti odhrnul záclonku v okně, aby mu večerní vzduch zchladil rozpálený obličej. Bylo to pro něj ohromná úleva, že jeho falšované papíry shledali v pořádku. Ale jak si má vykládat podezřívavé chování nejprve ze strany prvního eunucha a nyní ze strany vrchního správce? Chovají se tito vysocí úředníci vždycky tak nepřátelsky vůči cizincům, kteří přicházejí do paláce? Nebo snad byli zapleteni sami do krádeže náhrdelníku? Ne, dává se svou fantazií příliš unášet. Nepřicházelo samozřejmě v úvahu, že by se tak vysocí úředníci císařského dvora snížili k tomu, aby měli nějaký podíl na krádeži! Peníze pro ně nic neznamenaly, tak proč by měli riskovat ... Soudce se náhle napřímil. Nemohlo tomu být tak, že ten perlový náhrdelník se stal trumfem v nějakých složitých dvorských intrikách, v nějakém rafinovaném mocenském boji mezi znepřátelenými dvorskými klikami? To by vysvětlovalo, proč princezna udržovala účel jeho návštěvy v tajnosti, dokonce i před dvěma svými nejbližšími úředníky, před prvním eunuchem a vrchním správcem. Na druhé straně kdyby jeden z nich nebo snad oba měli zvláštní zájem na náhrdelníku a měli podezření, že se setkal s princeznou a že byl o krádeži informován, proč ho nechali odejít bez skutečně důkladného výslechu? Na tuto otázku byla odpověď nasnadě. Nechali ho odejít, protože se neodvažovali postavit se princezně otevřeně na odpor. Zamýšlejí zbavit se ho venku způsobem, který by bylo možno pohodlně vysvětlit jako nehodu. Sáhl pod lavičku. Jeho meč zmizel.
V okamžiku, kdy učinil tento nepříjemný objev, byla nosítka postavena na zem. Vysoký muž v černém rozhrnul závěs ve dveřích.
"Prosím, vystupte si zde, pane. Půjdete dál po téhle cestě a v několika minutách budete ve městě."
Nebyl to týž předák, který přišel pro něho. Soudce Ti sestoupil a rychle se rozhlédl. Zdálo se, že jsou uprostřed borového lesa.
Civěly na něj nehybné tváře nosičů.
"Když je město tak blízko," řekl úsečně předákovi, "doneste mě raději do mého hostince. Jsem unaven." Učinil pohyb, aby vstoupil znovu do nosítek, ale předák mu zastoupil cestu.
"Je mi velmi líto, pane, ale mám své rozkazy." Nato nosiči zvedli palankýn na ramena, rychle se s ním otočili a odklusali zpět cestou, kterou přišli. Jejich předák šel jako poslední. Soudce osaměl mezi vysokými tichými borovicemi.

/VII/
Soudce Ti zůstal chvíli stát na místě. V zamyšlení se tahal za dlouhé licousy. Čekaly ho vážné nesnáze a sám mohl těžko něco dělat snad jen sejít s cesty a pokusit se zmizet v lese. Avšak ani to by moc nepomohlo, protože jestli za ním byli vysláni vrazi, jsou to jistě muži vybraní a dokonale obeznámení s terénem, a v této chvíli jistě již mají tuto část lesa obklíčenou. Řekl si, že se nejprve pokusí zjistit, zda jsou jeho obavy opodstatněné. Zbývala malá naděje, že nosiči jednali na rozkaz paní Hortenzie, která si z nějakého důvodu nepřála, aby byl spatřen, jak ho veřejně nesou nazpět do města v palácovém palankýnu. A seržant u brány mohl udělat prohlídku jeho palankýnu, nalézt jeho meč pod lavičkou a zabavit ho. Musí něco udělat, aby jej dostal nazpátek, protože je to slavná čepel, zhotovená před dávnými časy velikým mečířem, dědictví uchovávané v rodině po mnoho generací. Plochou krabici zastrčil do záňadří svého šatu a vykročil pomalu kupředu ve stínu stromů, přidržuje se okraje cesty. Nemělo smysl vystavovat se jako terč ctižádostivým lučištníkům.
V pravidelných intervalech se zastavoval a naslouchal. Nepostřehl ani náznak, že by ho někdo sledoval, ale také ani nejmenší zvuk nenasvědčoval tomu, že je v blízkostí města. Právě ve chvíli, kdy chtěl zabočit na stranu, zaslechl před sebou podivný frkavý zvuk.
Bleskurychle se vrhl do podrostu a znovu poslouchal. Kousek dál od něho zapraskala větvička. Opatrně rozhrnuje větve, razil si cestu křovím, až spatřil velkou temnou siluetu rýsující se mezi borovicemi. Byl to starý osel popásající se na bodláčí. Když se k němu soudce přiblížil, spatřil pár berlí, opřených o sukovitý kmen obrovského stromu na kraji cesty. Pod ním na balvanu porostlém mechem seděl shrben Mistr Dýně. Stále měl na sobě svůj záplatovaný hnědý oděv, ale šedé vlasy měl nepokryté, jen uzel na temeni měl zakryt kouskem černé látky podle tradice taoistických poustevníků. U jeho nohou stála tykev. Starý muž vzhlédl.
"Vy jste vzhůru i v tak pozdní hodině, doktore."
"Vyšel jsem si na procházku, abych se osvěžil na chladném vzduchu. Musel jsem zabloudit."
"Kde máte svůj meč?"
"Řekli mi, že je tu naprosto bezpečno a že je zbytečné chodit tu se zbraní."
"Myslel jsem, že jste se naučil nevěřit všemu, co vám lidé řeknou," řekl stařec s opovržením. "Jako doktor." Sáhl za sebe pro berle. "Dobrá, budu vám dělat zase průvodce. Pojďte se mnou, nebude vám dělat potíže držet krok s touhle starou herkou." Přivázal si tykev k opasku a vylezl na osla.
Soudce Ti pocítil úlevu. Když má za svědka tak známou postavu, jakou je Mistr Dýně, nepřítel nebude chtít riskovat otevřený útok. Když tak spolu chvíli šli, pravil soudce s neznatelným úsměvem
"Když jsem vás odpoledne potkal v lese na druhé straně města, poněkud jste mne vyděsil. Bolely mne oči a bylo přítmí. Na okamžik jsem se domníval, že vidím svého dvojníka."
Mistr Dýně zarazil svého osla.
"Nemluvte tak lehkovážně o vážných věcech," řekl káravě.
"Nikdo není jen sám sebou; každý z nás se skládá z mnoha osobností, ale my snadno zapomínáme na ty části svého já, které jsou méně uspokojující. Kdyby některé z nich se podařilo odpoutat se od vás a kdybyste se s ní někde setkal, považoval byste ji, doktore, za ducha. A za ducha velmi odpuzujícího." Zmlkl a naslouchal. "Když tak mluvíme o duchách, nezdá se vám, že nás někdo sleduje?"
Teď už soudce Ti také slyšel, jak se něco hýbe v houštině.

Rychle sáhl po jedné berli a zašeptal:
"Jestli nás napadnou, tak zmizte! Dovedu se o sebe postarat, umím bojovat holemi. Nemusíte mít starosti!"
"Já strach nemám, protože mně nemůže nikdo ublížit. Jsem pouze prázdná nádoba, doktore. Už po mnoho let."
V tu chvíli na cestu vyskočili tři muži. Vesty a kalhoty měli z hrubé pytloviny a vlasy měli ovázány rudými hadry. Všichni tři měli meče a dva mávali krátkými kopími. Jeden popadl osla za uzdu, druhý napřáhl kopí a vyštěkl na soudce: .,Uděláš lepší, když nebudeš vyvádět, parchante!"
Soudce Ti chtěl zaútočit berlou, když tu náhle ucítil ostrou bodavou bolest v kříži.
"Nech toho, ničemo!" zavrčel hlas za ním.
"Vraťte mi mou berlu, doktore," řekl Mistr Dýně. "Potřebuji ji."
"Co uděláme s tím starým paprikou, šéfe?" optal se muž s kopím.
"Vemte ho taky s sebou," zavelel úsečně muž za soudcem, "má zkrátka smůlu." Soudce opět pocítil hrot meče v zádech.
"Tak sebou hejbej!"
Soudce si uvědomil, že v tomto okamžiku nemůže nic dělat. Ničemové byli spíš najatými vrahy než obyčejnými lupiči a byl si jist, že se s nimi dá jednat. Šel dál a jen řekl: "Doufám, že nepotkáme hlídku. Ve vašem zájmu, myslím." Muž za ním se hromově zasmál.
"Vojáci mají teď právě jiné starosti, ty hlupáku!"
Bandité hnali své zajatce po úzké stezce. Jeden vedl za uzdu Mistrova osla, za ním šel druhý s kopím a další dva kráčeli za soudcem Ti.
Stezka ústila na mýtinu. Mezi stromy tam stálo nízké cihlové stavení. Došli k druhé budově, která vypadala jako opuštěné skladiště. Muž vpředu pustil uzdu osla, kopnutím otevřel dveře a vstoupil dovnitř. Brzy se objevil kužel světla.
"Hybaj!" zahnal dovnitř soudce jeden z mužů, bodaje ho přitom svým mečem.
Skladiště až na několik balíků navršených v rohu a dřevěnou lavici stojící před nějakými sloupy po pravé straně bylo prázdné. Místnost byla osvětlena svíčkou ve výklenku ve zdi. Soudce se obrátil a teprve nyní spatřil vůdce banditů. Byl to hromotluk asi tak velký jako on sám, s drsným obličejem zasazeným do věnce pichlavých vousů. U sebe měl dlouhý meč. Druzí dva byli statní chlapíci s podlým výrazem v tváři. Jeden z nich měl kopí a druhý meč. Soudce Ti kráčel pomalu do středu místnosti, číhaje na vhodný okamžik, aby mohl vyrvat nějakou zbraň svým věznitelům. Ale byli to zřejmě zkušení muži, neboť zbraně měli stále ve střehu, držíce ho od sebe v bezpečné vzdálenosti.
Mistr Dýně se vbelhal dovnitř před druhým mužem ozbrojeným kopím. Stařec zamířil rovnou k lavici a posadil se. Dal si berle mezi kolena a pravil soudci:
"Posaďte se taky, doktore! Můžete si taky udělat pohodlí!"
Spudce Ti se dosadil. Jestli vzbudí dojem, že se vzdal, bude mít lepší možnost své nepřátele zaskočit. Vůdce se postavil před soudce a Mistra Dýni, další dva zaujali postavení nalevo a napravo od lavice, čtvrtý s taseným mečem se postavil za soudce.
Zkoušeje palcem hrot svého meče, vousatý vůdce pravil vážně:
"Já a mí přátelé chceme, abyste vzali na vědomí, že proti vám osobně nic nemáme. Děláme jen to, za co jsme placeni, protože to je jediný způsob, jak si můžeme vydělat na živobytí."
Soudce věděl, že to znamená ortel smrti. Ničemové z nižších vrstev jsou pověrčiví. Tohleto říkají vždycky, než někoho zabijí, aby je pak jejich duch nestrašil a nepřinesl jim neštěstí.
"Chápeme všechno," řekl Mistr Dýně klidně. Nato pozvedl jednu ze svých berlí a třesoucí se rukou ukázal na vůdce. "Čemu ale nerozumíme, je, proč si na tuhletu práci vybrali právě takového šeredného surovce, jako jsi ty."
"Já ti zavřu tu tvou nevymáchanou hubu, ty pápěro jeden!" vykřikl zuřivě vousáč.
Udělal krok směrem k Mistru Dýni. "Nejdřív ti ..."
V tom okamžiku se berla náhle napřímila, vyrazila kupředu a její hrot se zabořil hluboko do levého vousáčova oka. Ten s bolestivým zaskučením upustil meč na zem. Soudce Ti se vrhl k zemi a zmocnil se ho. Zbraň muže, který stál za ním, ho škrábla do ramene. Soudce byl ve vteřině na nohou. Otočil se a vrazil meč do prsou druhého, který se zezadu chystal bodnout Dýni. Ve chvíli, kdy vytahoval meč z hroutícího se protivníkova těla, spatřil sprostě nadávajícího vousatého vůdce, jak se řítí na Mistra Dýni.
Soudce Ti stačil právě jen zahlédnout, jak Mistrova berla znovu vyráží rychlostí blesku a zasahuje obra přímo do žaludku, když vtom sám musel uskočit nazpátek, aby odrazil ránu druhého muže s mečem mířícím na jeho hlavu. Ještě zbýval jeden muž s kopím. Ten zvedl svou zbraň, aby jí mrštil po soudci, ale v tu chvíli Mistr Dýně zahákl zahnutý konec berly okolo jeho kotníku.
Muž sebou švihl o podlahu a přitom upustil kopí, stařec si je hned mrštným pohybem berly přitáhl k sobě. Vousatý obr se chytil za žaludek a svíjel se na zemi, vydávaje přitom dušené skřeky.
Soudce zjistil, že má co činit s protivníkem velmi zkušeným v zacházení s mečem. Musel napnout všechny síly k odražení bravurního mužova útoku. Meč, který si soudce vypůjčil, neměl přesnou rovnováhu jako jeho vlastní meč se slavnou čepelí, zvaný Dešťový drak, ale jakmile si na něj zvykl, zahnal svého protivníka do postavení, z něhož mohl sledovat další dva bandity. Na okamžik se však musel soustředit na vlastní boj, když jeho protivník začal střídat řadu chytrých klamů s nebezpečnými výpady. Jakmile soudce znovu získal převahu, vrhl rychlý pohled na Mistra Dýni. Stařec stále ještě seděl na lavici, ale i on měl nyní v ruce meč. S podivuhodnou obratností odrážel útočníkovy rány. Vousáč se vrávoraným pohybem zvedl a pokoušel se opřít o zeď. Protivníkovi se podařilo využít okamžité soudcovy nepozornosti. Dlouhým výpadem proti hrudi pronikl obranou soudce Ti. Dříve než soudce stačil uskočit stranou, škrábl jej hrot meče do předloktí. Byl by jej zasáhl do boku, ale plochá kožená krabice, kterou si soudce nacpal do šatu, ránu zachytila a zachránila mu tak život.

Soudce udělal krok nazpátek, jeho meč vyrazil a několika klamavými pohyby se mu podařilo přejít opět do ofenzívy. Avšak z rány na předloktí mu stékala krev a nedostatek cviku způsoboval, že se mu nedostávalo dechu. Teď by měl s protivníkem co nejdříve skoncovat.
Bleskurychle si přehodil meč z pravé ruky do levé. Jako všichni dobří šermíři ovládal zbraň stejně hbitě pravou i levou rukou. Jeho protivník, zmatený v tom okamžiku útokem přicházejícím z jiného úhlu, vypadl ze střehu a soudce mu zasadil ránu mečem do hrdla. Muž se zvrátil nazad a soudce se hnal na pomoc Mistru Dýni; vykřikl na muže útočícího mečem, aby se obrátil a bránil se. Ale náhle soudce ztuhl. V úžasu hleděl na fantastickou podívanou.
Muž s mečem zuřivě poskakoval kolem sedícího starce, zasypávaie jej bleskovými výpady. Avšak Mistr Dýně, opíraje se zády o sloup, přesně, s klidem a bez jakéhokoli spěchu odrážel každou ránu. Ať útok mířil na hlavu, nebo na nohy, starcův meč tam byl vždy právě včas. Náhle sklonil meč a uchopil jílec oběma rukama. Ve chvíli, kdy protivník proti němu znovu vyrazil, pozvedl znovu meč, svíraje jílec mezi koleny proti lavici. Muž už se nemohl zadržet. Jak se řítil kupředu, starcův meč se mu zaryl hluboko do žaludku.
Soudce se ohlédl. Se šíleným pohledem ve zbývajícím oku blížil se k němu vousatý vůdce. Zvedl kopí a snažil se zasadit soudci Ti prudkou ránu do hlavy. Soudce uskočil a vrazil meč do protivníkových prsou. Vousáč klesl k zemi.
Soudce se nad ním sklonil a zasykl:
"Kdo vás poslal?"
Na soudce pohlédlo jen bělmo jediného obrova oka. Tlusté rty se mu zachvěly v záškubu.
"Cha ..." začal.
V tu chvíli mu z úst vytryskl proud krve. Mohutné tělo se křečovitě zachvělo a pak zůstalo tiše ležet. Soudce Ti se narovnal. Otřel si zpocený obličej, obrátil se k Mistru Dýni a řekl zadýchaně:
"Tisíceré díky. Váš skvělý první zásah vyřadil jejich vůdce a zachránil tak nás."
Mistr Dýně odhodil meč do kouta. "Nenávidím zbraně."
"Ale zacházíte s nimi s obdivuhodnou obratností. Odrážel jste výpady svého protivníka tak přesně, že se zdálo, jako by hroty vašich mečů byly spojeny neviditelným poutem."
"Řekl jsem vám, že jsem pouze prázdná nádoba," řekl stařec poněkud mrzutě. "Jsem-li prázdný, plnost mého protivníka přetéká automaticky do mne. Já se stávám jím a činím přesně totéž, co činí on. Když šermujete se mnou, je to, jako byste šermoval s vlastním odrazem v zrcadle. A je to stejně nesmyslné. Pojďte ke mně. Vaše paže krvácí. Na nemocného doktora je smutný pohled."
Stařec utrhl ze šatu mrtvého obra kus látky. S velkou zručností ovázal soudci předloktí a pravil: "Radši se podívejte ven, doktore! Okoukněte to, kde jsme a zda naši přátelé někoho nečekali."
Soudce vyšel ven s taseným mečem. Na mýtině se popásal pokojně osel, opuštěný v bledém měsíčním světle. Daleko široko nebylo živáčka. Když soudce pohlédl na budovu naproti, zjistil, že za ní jsou ještě další dvě skladiště. Obešel roh posledního v řadě a před ním se objevila řeka. Byli na nejvýchodnějším konci nábřeží. Zavěsil si meč na záda a šel zpátky.
Když vstupoval do skladiště, zrak mu padl na nápis nade dveřmi: "Firma Lang - Hedvábí".
V zamyšlení si uhladil dlouhý vous. Jeho známý z lázně vlastnil obchod s hedvábím v Poříčí. Protože Lang není běžné jméno, musí skladiště zřejmě patřit tomuto zvídavému pánovi. Mistr Dýně se vybelhal ven o berlích.
"Jsme na konci nábřeží," řekl mu soudce Ti. "Celé tohle místo je opuštěné."
"Půjdu domů, doktore, jsem unaven."
"Prosím vás, pane, zastavte se u kováře na rohu rybího trhu, a řekněte mu, ať mi někoho pošle s mým koněm. Já se tu zatím ještě podívám na mrtvé muže; budu muset ohlásit útok na velitelství."
"Dobrá, jestli tam někdo bude chtít po mně svědectví, oni už vědí, kde mne mají hledat."
Stařec se vyšplhal na osla a vzdálil se.
Soudce Ti se vrátil dovnitř. Ze syrového pachu krve a při pohledu na čtyři mrtvoly se mu dělalo nanic. Dřív než je začal ohledávat, šel si prohlédnout balíky v koutě. Rozřízl jeden hrotem meče, a ten skutečně obsahoval surové hedvábí.
Potom jeho zrak upoutaly temné skvrny na lavici, na níž seděl s Mistrem Dýní. Skvrny nápadně připomínaly krev teprve nedávno prolitou. Pod lavicí nalezl několik tenkých provazů, zatvrdlých od zaschlé krve.
Nato se obrátil k mrtvým mužům a prohledal jim šaty. Kromě několika měďáků nikdo z nich nic neměl. Vzal z výklenku svíčku a podíval se jim do tváří. Vypadali spíš jako městští povaleči než jako lupiči. Profesionální zabijáci, značně výkonní a asi dobře placení. Kým asi? Když vracel svíčku na místo, vzpomněl si na papír, který mu dala princezna.
Pomocí ukazováku a prostředníku vydoloval doklad z podšívky svého límce. Pod svíčkou jej rozložil a zatajil se v něm dech. V záhlaví dokladu se objevila císařova osobní pečeť jasně červené barvy a zvíci tří čtverečních palců. Pod tím stálo psáno úřední rukou, že nositel je dočasně jmenován císařským vyšetřovatelem a že je vybaven plnou výkonnou mocí. Datum a vlastní jméno soudce Ti bylo připsáno ženskou rukou drobnou, elegantní kaligrafií. Pod tím byla pečeť předsedy Velké rady a v rohu osobní pečeť Třetí princezny.
Dokument pečlivě složil a zasunul jej zpět do podšívky. To, že svěřil dceři nevyplněný doklad tak obrovského významu, bylo výmluvným důkazem jeho neomezené důvěry a obliby. A také to svědčilo o tom, že je v sázce víc než krádež císařského klenotu. Soudce vyšel ven, usedl na lomen stromu a začal spřádat úvahy.

/VIII/
Ržání koně vytrhlo soudce Ti z jeho snění. Podomek seskočil s koně a soudce mu dal spropitné. Pak se vyšvihl do sedla a jel po nábřeží.
Na rybím trhu viděl množství lidí kupících se u pouličních stánků. Jak je míjel, zachytil několik slov o nějakém požáru. Před velitelstvím gardy bylo shromážděno asi tucet gardistů na koních. Všichni měli u sebe lucerny, které byly pokryté

silnou vrstvou sazí. Soudce Ti odevzdal svého koně stráži a řekl, že by chtěl mluvit s poručíkem Liou. Voják jej dovedl po hlavním schodišti do úřadovny kapitána Siao. Kapitán seděl za stolem a rozmlouval se statným poručíkem. Když spatřil soudce, vyskočil a radostně zvolal:
"Jsem rád, že jste se tu zastavil. Měli jsme tu večer rušno. Chytla střecha městské sýpky a nikdo neví jak. Ale moji lidé oheň brzy zkrotili. Posadte se, pane! Můžete jít, Lioul" Soudce těžce dosedl.
"Chci informaci o jednom ze svých spolubydlících u Ledňáčka," řekl stroze. "Ten chlap se jmenuje Lang Liou."
"Tak vy už jste se dal do práce! Jsem vám, pane, velmi povděčen. Ano, pan Lang je přesně ten typ darebáka, s nímž jsem očekával potíže. Víte, je to šéf všech nevěstinců a heren v jižní části této provincie. Zorganizoval je do jakéhosi tajného cechu, který se nazývá Modrá liga. Kromě toho je Lang taky tam dole na jihu majitelem velké firmy, která obchoduje s hedvábím, ale tu má jen proto, aby mu dodala vážnosti. Obvykle se drží v mezích zákona a daně platí dochvilně. Není to dávno, co měl spoustu nepříjemností se svou konkurencí, s tak zvanou Rudou ligou, která řídí herny a bordely v sousední provincii." Poškrábal se na nose. "Doneslo se mi, že pan Lang se před nějakými deseti dny sešel tady v Poříčí s představiteli Rudé ligy a že se dohodli na jakémsi příměří. A z toho důvodu se pan Lang zřejmě rozhodne zdržet se tu trochu déle a z bezpečné vzdálenosti pozorovat, jak příměří bude fungovat. Je pozoruhodné, pane, jak rychle jste ho prokoukl."
"Spíš prokoukl on mne!" řekl soudce.
Vyprávěl kapitánu Siao o svém setkání v lázni a pak mu vylíčil přepad v lese, kam, jak řekl, si vyšel na procházku a setkal se s Mistrem Dýní.
"Bylo to dobře připravené přepadení," končil. "Oheň v sýpce, o kterém jste se zmínil, měl nepochybně zaměstnat vaše hlídky na druhém konci města."
"Proboha! Ti darebáci! Strašně mne, pane, mrzí, co se stalo. A zrovna v mém rajóně! Vůbec se mi to nelíbí."
"Mně se to taky nelíbí," poznamenal soudce Ti suše. "Ze začátku to vypadalo, že jsme jim vydáni na milost a nemilost, ale situaci zachránil Mistr Dýně. Je to velice pozoruhodný muž. Víte něco o jeho minulosti?"
"Ne mnoho, pane. Patří takříkajíc k Poříčí. Každý ho tu zná, ale nikdo neví, odkud přišel. Všeobecně se má za to, že ve svém mládí patřil k bratrům zelených lesů, to jest k oněm rytířským lapkům, kteří bohatým berou a chudým dávají. Říká se, že jednou kdesi v horách potkal taoistického poustevníka a chtěl se stát jeho žákem. Když stařec odmítl, Mistr Dýně prý usedl se zkříženýma nohama pod stromem před jeho poustevnou a tak zůstal po mnoho dní, až mu nohy odumřely. Potom teprve prý jej starý poustevník zasvětil do všech tajemství života a smrti." Odmlčel se a v zamyšlení si třel bradu. "Ano, ti čtyři chlapi, kteří vás přepadli, museli být Langovi zabijáci odněkud z jihu. Místní lidé by Mistra Dýni nikdy nepřepadli. Především proto, že mají velkou úctu před jeho věděním, a za druhé proto, že věří, že má moc nad čarovnými silami a že by mohl z člověka vytáhnout duši a uzavřít ji ve své tykvi. Ale jak mohli vědět, pane, že tam půjdete na procházku?"
"Než vám na tohle odpovím, Siao, chci vám položit přímou otázku. Když jsme tu odpoledne spolu mluvili, jasně jsem vycítil, že kromě svého zájmu o Langa a jiné nevítané návštěvníky sledujete jiné, mnohem důležitější záležitosti. Protože jsem vaším prostřednictvím zavlékán do situace, o níž téměř nic nevím, žádám plné vysvětlení, a to tady a hned."
Kapitán vyskočil, začal přecházet sem a tam a nervózně vykládal:
"Velice se omlouvám. Máte pochopitelně plnou pravdu. Měl jsem vám to hned všechno vyložit. Nemá se to dělat, nechávat si něco pro sebe. Já ..."
"Tak ven s tím! Už je pozdě a já jsem unaveni."
"Ano, pane. Tak tedy plukovník Kang, víte, je můj osobní přítel. Ve skutečnosti můj nejlepší přítel. Jsme rodáci ze stejného města a vždycky jsme byli v úzkém styku. Právě plukovník se zasadil o to, že jsem byl přeložen z hlavního města sem. Chtěl mít u sebe druha, kterému by mohl důvěřovat. Je to skvělý chlap ze staré vojenské rodiny. Výteční válečníci, ale samozřejmě bez groše. A bez konexí u dvora. Navíc je trochu odměřený a uzavřený. A dovedete si představit, že se lidem ve Vodním paláci zrovna moc nezamlouvalo, když tam byl ustanoven velitelem. Víte, mají radši ty, kteří dovedou mazat med kolem huby a drží se zásady já na bráchu, brácha na mě. A tak měl pořád samé patálie, ale vždycky se z nich nakonec nějak dostal. Jenže posledně byl velmi skleslý. Naléhal jsem na něj, aby se mi svěřil, co ho trápí, ale ten paličák mi jen řekl, že jde o něco v paláci. Potom, aby se to nepletlo, musel včera vést nějaké vyšetřování nebo co, sakramentsky choulostivá věc, povídal. Nevěděl, jak z toho. Řekl, že mi nesmí říci, o co jde, ale že dává v sázku všechno. Dovedete si představit ..."
"To je všechno moc zajímavé, ale k věci!"
"Jistě, pane. No, když jsem vás poznal, pane, říkal jsem si, že vás seslalo samo nebe. Víte, jaký obdiv k vám chovám ... Myslel jsem si, že byste mi mohl pomoci zmáčknout tady všechny ty lumpy z lepších vrstev, a mimoto že bych mohl zařídit vaše setkání s plukovníkem, možná že by byl ochoten vám o svém vyšetřování prozradit něco víc než mně a vy pane, s vaší skvělou pověstí, byste mi mohl ..."
Soudce Ti učinil odmítavý pohyb.
"Kdy přesně jste řekl plukovníkovi, že jsem tady?"
"Ptáte se kdy, pane? Setkal jsem se s vámi teprve odpoledne. Vídám se s plukovníkem, pane, jen ráno, když přicházím do paláce odevzdat každodenní hlášení. Chtěl jsem se mu o vás zmínit hned zítra ráno."
"Aha." Soudce Ti se opřel ve své lenošce a uhlazoval si licousy. Po chvíli řekl: "Musím vás požádat, Siao, abyste se plukovníkovi o mně ani slovem nezmiňoval. Rád se s ním jednou setkám, ale ne právě teď. Snad byste ho mohl požádat, aby mi zprostředkoval návštěvu ve Vodním paláci, než odtud odejdu. Mimochodem v které části že žije pověstná Třetí princezna?"
"V severovýchodním rohu palácového areálu. V nejuzavřenější a nejpříměji střežené části. Abyste se tam dostal, musíte projít rezidencí i úřadovnou prvního eunucha. Je to schopný chlapík, jak jsem slyšel. Musí být, protože vy víte,

pane, jak to chodí za purpurovými palácovými zdmi. Tam se to zmítá v samých intrikách."
"Vždycky jsem slýchal, že Třetí princezna je mimořádně inteligentní a schopná žena. Nemohla by učinit přítrž všem těm zákulisním hašteřícím?"
"Jistě by mohla, za předpokladu, že by věděla, co se děje. Pro princeznu je nejtěžší vědět, co se děje mezi stovkami osob v jejím vlastním paláci. Ze všech stran je obklopena dvorními dámami, komornými a nevím kým ještě a každá z nich překroutí každou sebemenší zprávu, jak se jí to hodí do krámu. Děkuji nebesům, že tam uvnitř nemusím pracovat."
Potřásl hlavou a pak se rázně optal: "Co chcete, pane, abych udělal s panem Langem? A co s těmi čtyřmi mrtvolami v jeho skladišti?"
"Pokud jde o Langa, vůbec nic. Vyřídím si to s ním osobně, až se mi to bude hodit. A pokud jde o mrtvá těla, chtěl bych, abyste je dal dopravit několika svými důvěrnými lidmi do vaší márnice. Mohou tvrdit, že jsou to loupežníci, které odrovnala hlídka při přepadení pocestného. Ach ano, když mluvíme o loupežnících. Dozvěděl jsem se nějaké podrobnosti vztahující se k vraždě pokladního. Ten mladík držel s ženou hostinského a všechno mluví pro to, že odešla do Desetimílové vesnice, to je ta vesnice za horami, kterou si Taj Min označil na mapě. Měli zřejmě v plánu, že se tam s ní Taj Min sejde, ale cestou byl přepaden a zabit."
"To je velmi zajímavé," řekl kapitán Siao pomalu. "Paní Wej byla ten typ ženské, že mohla taky mít ještě jiného milence. A žárlivost je často dost silným motivem pro vraždu. No, naštěstí se právě mají mí dva agenti vydat dnes v noci do té oblasti. Uložím jim, aby se tam po paní Wej poptali. Vzhledem k tomu, oo víme, mohla by být v Desetimílové vesnici spolu s Taj Minovým vrahem."
Soudce Ti povstal a kapitán Siao dodal:
"To vaše přepadení mě, pane, vyděsilo. Nechcete, abych vám přidělil dva nebo tři osobní strážce?"
"Ne, děkuji, ti by mi jen překáželi. Na shledanou, Siao. Dám vám vědět, až se dozvím něco nového."
Skleslý kapitán jej osobně doprovodil se schodů.
Na hlavní ulici bylo už jen málo lidí, protože se blížila půlnoc. Soudce Ti uvázal uzdu koně ke sloupu u vchodu do hostince U ledňáčka a vešel dovnitř. V hale nebyl nikdo, ale mřížovanou zástěnou bylo vidět záda pana Weje. Hostinský stál sehnut nad velkým koženým kufrem, který byl rozložen na zemi. Soudce obešel pult a kotníky prstů zabubnoval na zástěnu.
Majitel hostince se napřímil a ohlédl se. "Čím mohu posloužit, doktore?" otázal se bezbarvým hlasem.
"Řekněte podomkovi, ať mi koně odvede do stáje, pane Weji. Po návštěvě u svého nemocného jsem se chtěl projet v lese a zabloudil jsem."
Wej něco mumlal o ponocování a šoural se k zadním dveřím své kanceláře. Soudce Ti si náhle uvědomil, že je k smrti unaven. Usedl do lenošky vedle stolu a natáhl si ztuhlé nohy. Nepřítomnýma očima civěl na složitý vzor mřížované zástěny a v duchu si rekapituloval překvapující události dnešního večera. Pochopitelně předpokládal, že do paláce byl povolán v důsledku zprávy, kterou kapitán Siao podal o jeho příchodu. Ale kapitán se s plukovníkem neviděl a sám nic nevěděl o krádeži náhrdelníku. Musel ho v Poříčí poznat někdo jiný, kdo zjistil jeho novou totožnost nahlédnutím do záznamů u Ledňáčka. A tato neznámá osoba musí mít přímý přístup k princezně, protože mezi jeho příchodem do Poříčí a dobou, kdy pro něj paní Hortenzie poslala, uběhly jen tři hodiny. Bylo to všechno zarážející. Odněkud zezadu se ozval nejasný drnkavý zvuk měsíční loutny. Ten, kdo na ni hrál, byl zřejmě noční pták.
Oči mu zabloudily k otevřenému kufru na podlaze. Byl napěchován kusy ženské garderoby. Další oděvy byly přehozeny přes opěradlo lenošky pana Weje. Nahoře ležel kabátek s dlouhými rukávy, celý z rudého brokátu s kouzelným květinovým vzorem, vyšitým zlatou nití.
V tu chvíli se hostinský vrátil a oznámil, že se mu podomek o koně postará.
"Promiňte, že vás v tak pozdní hodinu obtěžuji, pane Weji."
Soudci Ti se nechtělo zvedat a dodal jenom tak mimochodem:
"Všiml jsem si velkého cihlového stavení naproti stájím. Tam asi máte skladiště, pravda?"
Hostinský na něj vrhl rychlý pohled s nepříjemným záblekem v záludných očích.
"Tam není nic cenného, jen pár starých prkýnek z rozbitého nábytku, doktore. Mám co dělat, abych s penězi vyšel, pane! Kdybyste věděl, jaká mám vydání!" Vzal se židle červený kabátek a šaty, hodil je do kufru a posadil se. "Měl jsem v posledních dnech tolik co dělat, že jsem se ani nedostal k tomu, abych roztřídil šaty své drahé ženy." Pak zamumlal napůl k sobě: "Doufám, že mi za to vetešník nabídne slušnou cenu. Nechával jsem ji žit v přepychu!"
"Zarmoutilo mne, když jsem se dozvěděl o vašich rodinných starostech, pane Weji. Nemáte představu, kdo vaši ženu mohl svést?"
"Ani bych se moc nedivil, kdyby to byl ten vyčouhlý povaleč, co už tu u mně byl kolikrát a chtěl místo vrátného. Žije v sousedním okrese."
"Mohl byste na něj podat žalobu."
"Na něj? Ne, děkuji, pane. Ten chlap má přátele v horách. Nerad bych se probudil s prořízntutým krkem. Není to tak špatné, zbavit se zkaženého zboží, pane."
Soudce Ti vstal a popřál hostinskému dobrou noc.
V prvním poschodí bylo hrobové ticho. Když vstoupil do svého pokoje, zjistil, že služebnictvo zavřelo na noc okenice, takže teď bylo uvnitř horko k zalknutí. Šel je otevřít, ale pak si řekl, že bude lépe, když tak neučiní. Nemá smysl zvát vrahy k noční návštěvě. Když si ověřil, že se dveře dají spolehlivě zamknout, svlékl se a prohlédl si ránu na předloktí. Řez byl dlouhý, ale ne příliš hluboký. Vyčistil jej horkým čajem z opletené konvice, na ránu přiložil nový obvaz a pak se natáhl na úzkou postel, aby si pořádně odpočinul. Ale těžký vzduch byl k zadušení; za chvíli byl propocen skrz naskrz. Před očima mu vyvstal zohavený obličej vousatého muže a všechny hrůzné podrobnosti na ostatních mrtvolách. Pak ho napadlo, že na zchromlého starce projevil Mistr Dýně pozoruhodnou rozhodnost a obratnost v boji. Divné ... teď,

když ve skladišti spatřil tvář Mistra Dýně zblízka, připadala mu nějak povědomá. Setkal se snad s ním už někde předtím? A jak se mu tak honily myšlenky hlavou, usnul.

/IX/

Po neklidném spánku se soudce Ti brzy probudil. Vstal a otevřel okenice. Jasná obloha slibovala krásný slunný den. Když se umyl a upravil si vous, začal přecházet po pokoji s rukama založenýma za zády. Pak si náhle uvědomil, jak tu okouní jen proto, že doufá, že mu slečna Kapradina donese čaj. Nespokojen sám se sebou si řekl, že posnídá v hostinci U devíti mraků přes ulici. Bude lépe, když se pokusí sehnat si o městě povšechné informace a zjistí, odkud by měl dobrý výhled na hradby Vodního paláce.

Dole v síni zíval u pultu mladý sloužící. Soudce Ti zběžně zamumlal odpověď na jeho dobré jitro a přešel ulici na druhou stranu.

Na rozdíl od Ledňáčka měli U devíti mraků vlastní restauraci, umístěnou za hlavní síní. V této časné hodině sedělo po místnosti u malých stolečků sotva půl tuctu hostů, hltajících srkavě svou ranní rýži. Malý kulaťoučký muž stál u pultu a peskoval nevrlého číšníka. Zmlkl, malýma očkama pohlédl ostře na soudce a kolébaným krokem mu vyšel vstříc.

"Je to pro mne čest, pane, že mohu přivítat u nás slavného doktora z hlavního města. Prosím, posadte se ke stolku dozadu, je tam klid a útulno. Přesvědčíte se, pane, že naše jídlo je lepší, než cokoliv vám mohou nabídnout u Ledňáčka. Směl bych vám doporučit rýži s vepřovým a cibulí a čerstvého pstruha s kůrčičkou?"

Soudce Ti sice dával přednost nějaké lehčí snídani, ale mohlo by být užitečné nechat upovídaného hostinského ještě trochu se vymluvit. Kývl na souhlas a tlustý muž vykřikl rozkaz na číšníka.

"Pokoje u Ledňáčka mi připadají docela pohodlné," poznamenal soudce, "ale nechci po nich žádné služby, protože ta hrozná vražda účetního tam převrátila zaběhaný pořádek."

"Ano, pane, Taj Min se vyznal ve své práci a i jinak to byl klidný, příjemný mladík. Ale byla to paní Wej, kdo to tam celé vedl. Prima schopná ženská, ale jak jen s ní jednal ten její skrblický manžel! Víte, hlídal každý mědák, který vydala. Když sem někdy zaskočila, vždycky jsem jí dal pár knedlíčků nadívaných sladkými boby, to je naše specialita, víte? Měla je strašně ráda. Dal jsem jí tři nebo čtyři právě ten večer, kdy utekla. Neschvaluji, pane, když vdané ženy dělají věci, které by dělat neměly. Já jsem ten poslední, kdo by to schvaloval. Ale Wej ji k tomu dohnal, to je fakt." Dal znamení číšníkovi a pokračoval: "A ona vždycky myslela nejdřív na obchod. Nechtěla utéci dřív, dokud nenaučí neteř, jak si ve všem počínat. Ta mladá je velmi pohledná, ale trochu moc domýšlivá, když to chcete vědět. Paní Wej byla právě to, čemu se říká svědomitá hospodyně. Přál bych si, abych totéž mohl říci o své staré ..."

Číšník přinesl bambusový podnos vrchovatě naplněný knedlíčky.

"Tady máte, doktore," řekl hostinský se zářivým úsměvem. "Vemte si, kolik chcete, na náš účet."

Soudce Ti si ukousl, ale zjistil, že jsou na jeho vkus příliš sladké. "Výtečné!" zvolal.

"Všechny jsou vaše, pane!" tlustý muž se k němu naklonil a pokračoval důvěrně: "Mám něco, co by vás mohlo zajímat, pane. Předložím vám jeden problém, odborný. Pokaždé když se najím, asi tak za půl hodiny nebo za hodinu pocítím tupou bolest tadyhle na levé straně. Potom dostanu pálení zrovna tadyhle nad pupkem a pocit kyselosti úplně tam dole v ..."

"Za konzultací počítám jeden stříbrňák," naznačil mu soudce jemně. "Platí se předem."

"Celý stříbrňák! Ale nemusíte mne prohlížet, víte. Jenom bych rád slyšel váš názor. Trpím taky zácpou. Teď také ..."

"Jděte k svému doktorovi," řekl soudce odměřeně a chopil se jídelních tyčinek.

Tlustý muž na něj vrhl vražedný pohled. a odkolébal se zpět k pultu, odnášeje s sebou podnos s knedlíčky.

Soudce jedl s chutí. Musel uznat, že pečený pstruh je skutečně vynikající. Když vyšel z hostince U devíti mraků, spatřil slečnu Kapradinu, jak stojí pod přístřeškem u vchodu k Ledňáčkovi. Na sobě měla hnědou blůzu a široké kalhoty, kolem pasu červenou šerpu a vlasy měla svázané červeným pruhem látky. Radostně popřála soudci Ti dobré jitro a dodala:

"Dnes je krásné počasí. Co bude s naším výletem na řeku?"

"Nemám se převléknout?"

"Ach ne. Budeme si jen muset koupit cestou slaměné klobouky."

Prošla s ním několika úzkými uličkami, které je v pár minutách dovedly na východní konec nábřeží. Soudce koupil dva slaměné klobouky. Zatímco si jeho společnice uvazovala pod bradou šňůrky klobouku, soudcův zrak zalétl ke skladištím. Dva kuliové tam nesli na mýtinu balík, přičemž na ně dohlížel hubený muž s velkou kulovitou hlavou. Slečna Kapradina mezitím sestoupila po kamenných stupních k vodě a ukázala na štíhlý člun zakotvený mezi většími říčními plavidly. Přidržela jej, soudce nastoupil a usedl na přídí. Dívka obratně vymanévrovala člun mezi ostatními plavidly a pak vyměnila bidlo za dlouhé veslo. Když začala člun směřovat doprostřed proudu, soudce řekl:

"Víte, neměl bych nic proti tomu, podívat se na slavný Vodní palác."

"To je jednoduché. Poplujeme podél tohohle břehu a mineme jej dřív, než zamíříme na druhou stranu. Nejlepší místa jsou právě naproti."

Nad klidnou hnědou vodou povíval mírný větřík, ale ranní slunce svítilo soudci Ti přímo do obličeje. Čapku nacpal do rukávu a na hlavu si posadil kulatý slaměný klobouk. Slečna Kapradina si svlékla blůzu. Okolo krásně tvarovaných ňader měla pevně uvázaný červený šátek. Soudce Ti, opřen o příď, ji pozoroval, jak stojí na zádi a s půvabnou lehkostí pohybuje dlouhým veslem. Ramena a paže měla do zlatova opáleny. Uvažoval trochu se smutkem, že mládí člověk zažije jen jednou. Pak obrátil svou pozornost k říčnímu břehu. Vysoké borovice, které vyrůstaly ze změti podrostu, tam sahaly až k samotné vodní hladině. Tu a tam zahlédl úzké zátočiny a malé zálivy.

"Tady byste nic nechytil," poznamenala. "Jen pár krabů a mřenek. Na úhoře je ještě příliš brzy."

Jak se pohybovali proti proudu, les houstl. K nízkým větvím visícím nad vodou lnuly liány pokryté mechem. Po

čtvrthodině stočila slečna Kapradina člun doprostřed řeky.
"Nemůžeme plout podél břehu ještě kousek dál?" řekl rychle soudce Ti. "Už se zřejmě blížíme k paláci a já bych si jej rád zblízka prohlédl."
"Máme se dát oba zabít? Nevidíte ty barevné bóje tam vpředu? Nahoře na nábřeží jsou výstrahy psané ohromnými znaky, aby se všechna plavidla držela za těmito bójemi. A na břehu za palácem je totéž zdvořilé oznámení. Ve chvíli, kdy překročíte tuto čáru, použijí vás lučištníci na baštách jako terče pro své kuše. Budete muset obdivovat palác z uctivé vzdálenosti."
Velikým obloukem řídila člun okolo bójí. V severozápadním rohu palácového areálu spatřil soudce tříposchoďovou strážní věž. U úzké zátočiny les náhle končil. Bylo to zřejmě ústí vodního příkopu, který obklopoval palác. Přímo po břehu se v mírném sklonu táhla severní hradba. Hradby opatřené střílnami byly v pravidelných vzdálenostech přerušovány nižšími strážními věžemi. Na jejich baštách se leskly v slunci špičaté přilby lučištníků.
"To je rezidence, co?" zavolala na něj slečna Kapradina ze zádi lodi.
"To bych řekl. Pojeďme ještě kousek dál, abychom se dostali až proti severovýchodní věži. Pak už budu znát všechno."
Kolem nich klouzala velká nákladní džunka. Lodníci pádlovali v rytmu teskné písně. Slečna Kapradina se k nim připojila svým mladým jasným hlásem a své veslování přizpůsobila rychlejšímu rytmu. Soudci připadaly hradby velmi vysoké a hrozivé. Hned nad vodou napočítal osm zamřížovaných klenutých tunelů. Těmi se zřejmě přiváděla voda do kanálů a vodovodního zařízení uvnitř paláce. Pak spatřil pavilón, vyčnívající z hradeb právě nad posledním vodním kanálem. Byl to jakýsi krytý balkón lichoběžníkovitého tvaru s třemi arkýřovými okny, s jedním vpředu a dvěma malými po stranách. Odhadoval, že spodek pilíře podpírajícího pavilón je asi šest stop nad vodní hladinou. Malý člun, který by tam byl zakotven, by shora nebylo vidět. Ale jak by se tam mohl člun dostat, aniž by jej lučištníci na strážních věžích vyslídili?
"Doufáte, že spatříte u okna krásnou princeznu? Co kdybychom teď zamířili k druhému břehu?"
Soudce Ti přikývl. Plout proti proudu bylo velmi obtížné; v slunci, které neutále nabývalo na sile, se na ramenou slečny Kapradiny třpytily krůpěje potu. Severní břeh nebyl tak hustě zalesněn. V zeleném listoví se tu a tam objevovaly doškové chatrče rybářů. Když se k němu přiblížili, slečna Kapradina shodila do vody hák, zatížený dvěma cihlami. Člun plul ještě chvíli po proudu, než se kotva zachytila, a pak zůstal tiše stát.
"To je to správné místo," řekla slečna Kapradina se zadostiučiněním. "Když jsem tu byla onehdy s Taj Minem, chytili jsme pár okounů. Podívejte se, tady v nádobce máme krabi nožičky. To je vůbec to nejlepší vnadidlo."
"Náš Mistr Konfucius chytal vždycky na udici," poznamenal soudce a připravoval si vnadidlo. "Nikdy ne do sítí. Domníval se, že ryba má mít stejné vyhlídky jako rybář."
"Znám ten citát. Dokud byl tatínek ještě naživu, čítával se mnou klasiky. Byl ředitelem školy u nás na vesnici, víte? Když maminka zemřela, byla jsem ještě malá, a protože jsem byla jedináček, tatínek mi věnoval spoustu času. Ne, vemte si tuhle druhou šňůru! Na okouna potřebujete delší." Vyhodila svou udici do vody a dodala: "Žili jsme velice šťastně. Ale když mi tatínek umřel, musela jsem se odstěhovat sem do hostince, protože strýček Wej je můj nejbližší příbuzný. Knihy, které jsme čítávali, jsem si s sebou vzít nemohla. Ty patřily totiž škole. Když vy jste takový učený doktor, musíte mít velkou knihovnu, že?"
"Dost velkou. Ale mám málo času jí používat."
"Víte, já bych moc ráda žila v domě učence. Číst knihy o všech možných zajímavých věcech, malovat a cvičit kaligrafu, to dodává člověku pocit jistoty, víte, co tím myslím? Dokud tu byla ještě teta, nebylo u Ledňáčka tak zle, nemyslete si. Strýček jí sice nedával nikdy moc peněz na šaty, ale ona zdědila několik štůček krásného hedvábí a já jsem jí z toho pomáhala šít nové šaty. Její nejmilejší kabátek byl z červeného brokátu s květinovým vzorem vytkaným zlatou nití. Myslela si, že jí moc sluší, a měla taky pravdu."
Soudce ponořil svou udici do hnědé vody. UveIebíl se na konci loďky a řekl:
"Ano, slyšel jsem, že vaše teta byla hezká žena. Dovedu si docela dobře představit, že vnímavý chlapec jako Taj Min k ní vzplanul veškerou láskou svého naivního mládí."
"Byl do ní úplný blázen. Jsem si jistá, že začal hrát hazardní hry jenom kvůli ní, aby jí tu a tam mohl koupit nějaký dárek."
"Hrát hazardní hry je jistý způsob, jak peníze ztratit, a ne je vydělat," řekl soudce nepřítomně.
Zdálo se mu, že cítí slabé zatahání za šňůru.
"Taj Min vyhrával. Ale já si myslím, že pan Lang ho nechal vyhrát, aby ho později mohl obrat. Z toho Langa mi naskakuje husí kůže."
"Z Langa? A kde hráli?"
"Ach, Taj Min šel několikrát za ním do jeho pokoje. Koukejte se!"
Soudce Ti nechával proklouzávat šňůru mezi prsty. Vtom se mu to začalo v hlavě skládat. Lang by se nikdy nepřátelil s mladým účetním, kdyby pro to neměl důvody.
"Povolte trochu šňůru!" vykřikla slečna Kapradina vzrušeně.
To je ono, povolí taky Langovi šňůru, a to hodně! Mohlo by to vést k spojovacímu článku mezi zchátralým Langovým skladištěm a zlatými branami paláce. Střídavě povoloval a přitahoval šňůru a přitom se snažil dohlédnout dosah svého objevu.
"Vytáhněte ho!" zasykla.
Pomalu přitahoval šňůru a viděl, jak se k hladině blíží dost veliký okoun. Naklonil se přes okraj loďky, vytáhl mrskající se rybu a vložil ji do košíku.
!To jste udělal pěkně. Teď se dívejte na mě!"
S rozpáleným obličejem sledovala splávek. Při mírném větříku jí zpod slaměného klobouku vyklouzl pletenec lesklých

vlasů. Soudce měl sto chutí vrátit se na jižní břeh, protože by tam byl chtěl vystoupit a zjistit, nevede-li tamtudy cesta. Ale bylo by surové zkazit jí radost. Vyhodil šňůru nakrátko a znovu v mysli začal probírat různé možnosti. Skutečnost, že účetní byl mučen, mu náhle připadla podivná. Nyní ho napadalo možné vysvětlení. Její hlas ho vyrušil.
"Vůbec nechtějí brát. Řekněte mi, kolik máte žen?"
"Tři."
"Je vaše První dáma krásná?"
"Velice. Mám velmi šťastnou a harmonickou domácnost a jsem s ní spokojený."
"Když jste takový slavný doktor, měl byste mít čtyři. Sudá čísla přinášejí štěstí. A když už mluvíme o štěstí, myslím si ..."
Zatáhla za šňůru a vytáhla malou rybku. Pak na nějakou dobu zmlkli, ona soustředěna na svou šňůru, on zaujat svými myšlenkami. Když se jí konečně podařilo chytit dost velkého okouna, soudce poznamenal:
"Mám už trochu přesezené nohy. Rád bych zkusil řídit člun. Už jsem to dlouho nedělal."
"Výborně, pokud člun nepřevrhnete."
Vyměnili si místa tím způsobem, že po čtyřech přelezli na druhou stranu. Člun se zakymácel a soudce ji musel chytit kolem ramenou.
"Je to velice krásné, být s vámi," zašeptala.
Soudce Ti se rychle chopil dlouhého vesla. Klekl si na záď a vedl člun kus proti proudu, aby mohla vytáhnout kotvu. Pak otočil loďku od břehu. Šlo to dost dobře, ale protože klečel, nemohl využít váhy svého těla a mohl se spolehnout pouze na sílu paží. V ráně na předloktí mu začalo škubat. Chtěl se postavit, ale člun se začal nebezpečně kymácet. Dívka vypukla v smích.
"Uvidíte, zvládnu to vkleče," řekl nakvašeně.
"Kam máte namířeno?"
"Rád bych někde vystoupil na břeh. Mohl bych tamhle v podrostu najít nějaké léčivé byliny. Neměla byste nic proti tomu?"
"Ne, ale sotva se vám tam podaří něco jiného než motat se mezi těmi malými zátokami. Není tam žádná cesta."
"V tom případě se vrátíme nazpátek na nábřeží. Bude to snadné, máme to teď po proudu."
Brzy však zjistil, že se to snadněji řekne než provede. Na vodě teď bylo rušno a musel vynaložit všechen um, aby se náhodou s někým nesrazil. Na půl ucha poslouchal, jak jeho společnice šťastně žvatlá. Náhle se optal:
"Prohledal? Kdo co prohledal?"
"Strýček jsem přece říkala. Musel prohledat podkrovní pokojík, v kterém bydlel Taj Min. Když jsem tam ráno uklízela, všimla jsem si, že to tam někdo pořádně prošmejdil. Nedovedu si představit, co tam chtěl strýček najíti Já už si to tady vezmu, vy byste nedokázal s loďkou pořádně přistát."

/X/
Na přístavišti se rozešli. Slečna Kapradina, pobrukujíc si písničku, šla s košíkem ryb hlavní třídou, zatímco soudce Ti se dal podél rybího trhu a zapadl do první malé jídelny, kterou spatřil. Poručil si velkou mísu nudlí s bambusovými výhonky. Zapil je rychle šálkem čaje a šel zpátky k Ledňáčkovi, protože měl sto chutí se vykoupat.
Jak očekával, lázeň byla prázdná, protože byla právě hodina oběda; dokonce i lázeňský byl mimo službu. Soudce si hověl v bazénu a pečlivě vážil krok, který zamýšlel podniknout. Byl to výstřel naslepo, až příliš naslepo. Jeho teorie se opírala o dvě fakta: za prvé, že ubohého Taj Mina před tím, než ho zabili, surově zmučili; a za druhé někdo proslídil jeho pokoj. Všechno ostatní byl pouhý dohad, vycházející z jeho znalosti nízké chamtivé povahy lidí typu Lang Lioua. Ano, zkusí to. Jestli se jeho teorie ukáže správnou, uzavře úspěšně první fázi vyšetřování. Jestli se mýlí, nažene aspoň pár lidem strach. A když mají lidi nahnáno, mají sklon dopouštět se hrubých chyb.
Ve chvíli, kdy si soudce Ti přikládal nový obvaz na předloktí, přišel lázeňský. Soudce jej požádal, aby mu donesl z pokoje čisté šaty a špinavé aby dal neprodleně vyprat. Oblečen do hnědého cestovního úboru, nyní pečlivě nažehleného, odebral se do síně a zeptal se sloužícího, zda pan Lang už je po obědě. Sloužící přikývl, načež mu soudce dal svou navštívenku s tím, aby požádal pana Langa, zda by jej mohl na chvíli navštívit.
"Pan Lang, doktore, nemá moc rád, když ho hned po jídle někdo ruší!"
"Nicméně ho o to požádejte!"
Sloužící odešel s pochybovačným výrazem v tváři, ale za chvíli se vrátil a celý zářil.
"Pan Lang vzkazuje, že jste vítán, pane. Jsou to čtvrté dveře napravo."
Soudce Ti byl vpuštěn hubeným mužem s kulovitou hlavou, týmž, kterého ráno viděl u skladiště. S podlézavým úsměvem se představil jako účetní pana Langa a pak soudce uvedl přes velký chladný předpokoj do prostorné místnosti, která působila dojmem, že zabírá celý zadní trakt levého křídla hostince. Byl to zřejmě nejuzavřenější a nejdražší byt u Ledňáčka.
Pan Lang seděl za těžkým psacím stolem z vyřezávaného ebenu a před sebou měl objemnou účetní knihu. Dva osobní strážci stáli u skládacích dveří, které vedly do zanedbané zahrady za domem. Pan Lang povstal a se zdvořilou úklonou nabídl soudci druhou lenošku. S poněkud násilným úsměvem pravil:
"Právě jsem se svým účetním procházel knihy. Vaše vzácná návštěva mi přináší vítané vyrušení z této otravné práce!"
Pokynul účetnímu, aby hostu podal čaj.
"Chtěl jsem u vás, pane Langu, vykonat zdvořilostní návštěvu již dříve," začal soudce Ti přívětivě, "ale šel jsem pozdě spát a ráno mi nebylo dobře. Dnes se nám vydařil den, že?" Vzal si šálek čaje, který mu účetní nabídl, a usedl.
"Až na ty deštivé dny," poznamenal pan Lang, "řekl bych, že je tu podnebí docela příjemné."
Soudce Ti prudce položil šálek na stolek. Opíraje si ruce o kolena řekl teď už zostra:

"To rád slyším, Langu, protože budete muset zůstat v Poříčí dlouho, hodně dlouho."
Hostitel na něj ostře pohlédl. Pomalu se otázal: "Co tím máte přesně na mysli?"
"Chci říci, že je po příměří. Dostaneme vás, jakmile se jen hnete z této oblasti. Vaši pitomí nohsledi mne v noci zavlekli do vašeho skladiště na nábřeží a pokusili se mne zabít."
"Říkal jsem vám přece, šéfe, že je tam všude na podlaze krev. Já..." mumlal účetní.
"Drž hubu!" vyjel na něj Lang. Pak se obrátil na své dva tělesné strážce: "Zavřete ty zatracené dveře. Jeden z vás se postavte ven do zahrady a druhý do předpokoje. Ať nás nikdo nevyrušuje!" Pak se zadíval na soudce a v jeho očích se objevil tvrdý záblesk. "Nevím, o čem mluvíte. Měl jsem podezření, že patříte k Rudým, když jsem vás onehdy ráno viděl v lázni. Doktoři obyčejně nemívají postavu boxera. Ale popírám, že bych se byl pokusil vás dát zabít. Naše strana dodržuje příměří."
Soudce Ti pokrčil rameny.
"To zatím nechám plavat, musíme si promluvit o něčem důležitějším. Mám rozkazy předložit vám návrh. Najal jste si pokladního z téhle hospody, aby vám ukradl velmi pěknou věcičku. Vaše liga musí být sakramentsky na štíru s penězi, Langu, když riskujete, že budete rozčtvrcen na kusy. Pomalu a odborně."
Lang zachoval nehybnou tvář, ale soudce si všiml, že obličej účetního smrtelně zbledl. Pokračoval:
"Bylo by mi potěšením, kdybych vás mohl udat úřadům, Langu. Ale příměří je příměří a mí lidé drží slovo. Za předpokladu ovšem, že jdeme na polovinu. Polovina z osmdesáti čtyř je čtyřicet dva. Prosím opravte mne, pakliže čísla nehrají. Srozuměn?"
Lang se pomalu potahoval za bradku a upíral zlověstný pohled na své dva strážce. Oba hromotluci dělali zuřivé posunky na znamení nesouhlasu. Účetní spěšně ucouvl za lenošku svého pána. Ve velkém pokoji se nadlouho rozhostilo naprosté ticho. Nakonec Lang řekl:
"Vaši lidé jsou dobří, velmi dobří. Budu si muset udělat pořádek ve vlastni organizaci. A to důkladně. Ano, vaše čísla souhlasí - bylo dohodnuto, že na neutrálním území se budeme dělit, a to napůl. Vašemu šéfovi jsem však nedal zprávu, protože celý ten podnik nevyšel. Já ty perly nedostal."
Soudce Ti náhle vstal.
"To, že jste se v noci pokusil mě dát zabít, Langu, vás usvědčuje ze lži. Podle rozkazů, které jsem dostal, vás mám informovat, že s příměřím je konec, jestliže odmítnete naši rozumnou nabídku. Což činím teď hned. Na shledanou!"
A zamířil ke dveřím. Ve chvíli, kdy položil ruku na knoflík ve dveřích, Lang náhle zvolal:
"Pojďte zpátkyl Vysvětlím vám, jak se věci mají."
Soudce Ti se vrátil zpět ke stolu, ale nabízenou židli nepřijal. Řekl nevrle:
"Nejdřív žádám, abyste se mi omluvil za pokus dát mě zabít, Langu."
"Omlouvám se za skutečnost, že jste měl nesnáze ve skladišti, které mi patří, a já tu záležitost přešetřím. Stačí vám to?"
"Je to lepší nežli nic." Soudce Ti znovu usedl.
Lang se opřel ve svém křesle.
"Udělal jsem chybu, neměl jsem tu práci přijímat. Ale vy víte, jaké my máme dneska výdaje. Musím platit vedoucím svých heren horentní sumy a oni ještě šidí na ziscích. A jak můžete vést slušné nevěstince, když i venkovských holek je málo? Za vesnickou holku abychom platili tolik co za vyškolenou kurtizánu. Dokud se nedočkáme pořádných povodní, jaksepatří dlouhého sucha nebo neúrody, budu v téhle branži prodělávat. A pokud jde o daně, chtěl bych vám říci ..."
"To sem nepleťte!" přerušil ho soudce Ti. "Řekněte mi o perlách."
"No, zrovna jsem vám chtěl vysvětlit, že při dnešní situaci deset zlaťáků je pěkná sumička, která není zrovna k zahození, a z toho podniku koukalo pro mě deset zlaťáků a prakticky bez rizika a zadarmo." Lang se zhluboka nadechl. "A teď jak se to stalo. Minulý týden přišel za mnou překupník hedvábí, který se představil jako pan Chao: Přinesl doporučující dopis od jednoho z mých lidí v hlavním městě. Chao řekl, že má známého, který vypracoval plán, jak ukrást cenný náhrdelník tady z Vodního paláce. Dotyčný předmět, řekl, se skládá z osmdesáti čtyř perel nejlepší jakosti, ale každá perla se bude muset samozřejmě prodat zvlášť. Jestli vím o někom, kdo zná dobře řeku a okolí paláce, a jestli ho pro tu práci získám, Chaoův známý mi zaplatí deset zlaťáků. Ihned mne napadl zdejší pokladní, který zná na řece každou píď, ale jak vám říkám, nic z toho nebylo. Deset zlaťáků je hromada peněz, ale ukrást něco z paláce, to znamená příliš mnoho riskovat. Chao mi vysvětlil, jaké všechny přípravy učinil. Můj účetní vám je zopakuje, má přímo fenomenální paměť! Je to ta jediná dobrá vlastnost, kterou má, ten pitomec! Mluv! Zarecituj!"
Muž s kulovitou hlavou přivřel oči. Sepjal ruce a začal drmolit: "Ten muž musí opustit město člunem hodinu před půlnocí, veslovat ke čtvrté zátoce na pravém břehu, tam nechat člun a jít po stezce za druhou řadou borovic. Téhle stezky užívaly dřív palácové hlídky. Vede podél břehu k severozápadnímu rohu vodního příkonu. Dvě stopy pod hladinou je tam stará výpusť. Ať plave kolem ní k rohu severozápadní hlídkové věže. Podél celé severní stěny nad samou hladinou probíhá asi stopu široká římsa. Musí jít po ní, až se dostane k poslednímu vodnímu tunelu. Nad ním je opěrný pilíř, který podpírá krytý balkón. Mezi cihlami je tam plno spár, takže se dá po stěně snadno vylézt. Do pavilónu ať vstoupí postranním oknem. Pavilón je spojen s ložnicí otevřenými kulatými dveřmi v podobě měsíce. Náhrdelník tam bude ležet buď na toaletním stolku hned za dveřmi nebo na čajovém naproti. Ať zůstane za dveřmi a přesvědčí se, zda všechno spí. Pak ať vstoupí dovnitř, vezme náhrdelník a jde stejnou cestou zpátky. Lučištníků na hradbách se není třeba bát, budou zaměstnáni jinde."
Hubený muž otevřel oči a se sebeuspokojením se usmál. Lang pokračova:
"Protože Chaoův známý byl zřejmě někdo, kdo věděl, co říká, myslel jsem si, že bych mohl přesvědčit pokladního, aby mi s tím pomohl. Věděl jsem, že potřebuje peníze. Pozval jsem ho na přátelskou partii, nejdřív jsem ho nechal vyhrát a pak pořádně prohrát. Když jsem mu řekl o chystané krádeži a nabídl mu účast jako možnost, jak mi splatit, byl hned

svolný. Tak jsem řekl Chaoovi, že to půjde. Kdyby Taj Mina chytli, byl bych samozřejmě popřel, že o plánu něco vím, a poukázal bych na to, že kluk se dostal do pokušení, protože prohrál všechny prachy."
"Věřím vám na slovo, Langu," řekl soudce mrzutě. "Ale pořád čekám, že uslyším, proč jste ten náhrdelník nedostal. To ostatní vám už uvěříme."
"Zrovna vám to chci všechno vylíčit," řekl Lang znaveně. "Tak tedy, Taj Min v udanou dobu vyrazil od mého skladiště. Slíbil, že se vrátí rovnou na místo, odevzdá náhrdelník a dostane svých dvacet stříbrňáků, ovšem bez toho, co mi dlužil. Sice připouštím, že někdy dělám chyby, ale běžnou rutinu ovládám. Po cestách vedoucích na západ, na východ i na jih z města jsem rozestavil pár svých lidí, jen abych se pojistil pro případ, že by Taj Min omylem zapomněl na naši schůzku ve skladišti, abychom mu ji mohli připomenout. Můj účetní čekal na Taj Mina ve skladišti řadu hodin, ale marně. Pak chlapa přivedli dva mí muži, kteří střežili východní cestu. Čapli ho naparáděného, jak si to kolem nich vesele hasil. Víte, on se vrátil nejdřív nazpátek k Ledňáčkovi."
Soudce potlačil zívnuti.
"Langu, vy musíte strávit moře času na tržišti poslouchánim vypravěčských zkazek. A co je s náhrdelníkem?" vyjel náhle zostra.
"Ten rošťák řekl, že se k němu nedostal. Všechno prý šlo hladce až do chvíle, kdy se vyšplhal po zdi a ocitl se uvnitř pavilónu. Ale ani tam, ani v ložnici prý nikdo nebyl. A ani náhrdelník ani jiné věcičky, které by stálo za to vzít. Šel tedy nazpátek, ale neodvážil se přijít na naši schůzku. Řekl, že měl strach, že si budeme myslet, že nás podvádí a že někde náhrdelník schoval. Mí hoši se do něho trochu zostra pustili, aby z něho dostali pravdu, ale kapánek to přehnali, a on jim zůstal pod rukama. Nevím, jak vaše liga vychází se svými příslušníky, ale pokud jde o mne, zdá se mi, že nějak nejsem schopen získat opravdu dobré lidi." Smutně pokýval hlavou a pokračoval: "Nejenže pitomci zpackali výslech toho zlodějského pokladního, ale ještě si vybrali špatné místo, aby hodili jeho tělo do řeky. Mělo se najít pár mil dolů po proudu. Čistě jen z rutiny jsem dal prohledat Taj Minův podkrovní pokojík tady v hostinci. Nenašlo se ovšem zhola nic. A nemohu přece prohledávat každý dutý strom a každé zakoutí toho zatraceného borovicového lesa. Tak jsem ten náhrdelník odepsal a to je všechno, co se o tom dá říci."
Soudce Ti zhluboka nadechl.
"To je moc pěkný příběh, Langu. Stejně pěkný jako ten, který vyprávěl Taj Min vašim lidem. S tím jediným rozdílem, že on nemohl své vyprávění ničím doložit, zatímco vy můžete. Tím že mě představíte svému dobrému příteli panu Chao."
Lang sebou neklidně zavrtěl v křesle.
"Chao se sem měl vrátit včera ráno. S deseti zlaťáky. Ale nevrátil se. A já nevím, kde ho hledat."
Nastalo dlouhé ticho. Nato soudce Ti odsunul křeslo a povstal.
"Velice mne mrzí, Langu, ale s tímhle vyprávěním se nemohu domů vrátit. Neříkám, že jste lhář, rozumíte, jen říkám, že musím mít důkaz. Nějakou dobu tady zůstanu, abych takříkajíc pozoroval situaci. Nemusím snad podotýkat, že se tu zdržuje několik mých přátel, takže bych vám neradil opakovat chyby z poslední noci! Kdybyste snad zatoužil po dalším přátelském pohovoru, tak víte, kde je můj pokoj. Na shledanou!"
Účetní s kulovitou hlavou ho doprovodil uctivě ke dveřím.

/XI/
Nahoře ve své místnosti soudce Ti těžce dosedl do lenošky u okna. Taj Minova vražda byla rozluštěna. Sám se postará, aby se tomuhle Lang Liouovi a jeho kumpánům, kteří nešťastného pokladního umučili, dostalo po zásluze. Ale nejdřív bude muset odhalit pravé zločince, kteří krádež náhrdelníku zosnovali. Až dosud se jeho dohad potvrdil. Krádež tvořila podstatnou část nějaké složité dvorské machinace a známý záhadného pana Chao musí být uvnitř paláce. Dalo se ovšem předem předpokládat, že musí existovat nějaký pan Chao. Když zkorumpovaní dvořané chtějí najmout zvenčí nějaké profesionály, aby za ně vykonali špinavou práci, vždycky tak činí pomocí prostředníka. Kdyby jen tak mohl dostat do rukou pana Chao! Ve vězení při výslechu by Chao kápl, kdo je jeho komplic. Ale něco někde nevychází: Chao se s Langem nesetkal a soudce měl nepříjemný pocit, že pan Chao zmizel ze scény nadobro.
Z pokoje pod ním se znovu ozval měkký hlas měsíční loutny. Tentokrát to byla rychlá melodie, hraná zkušenou rukou. Neznal ji, ale velmi se mu líbila. Končila prudkým úderem do strun a nato zazněl ženský smích. V Poříčí nebyly žádné kurtizány, ale někteří hosté si zřejmě s sebou přivedli své přítelkyně. Soudce Ti se v zamyšlení potahoval za knír.
Co mohl Taj Min s náhrdelníkem udělat? Bylo velmi snadné jej popadnout se stolku, kam ho princezna odložila. Pokladní na něj mohl dosáhnout, aniž vůbec vstoupil do pavilónu. Mohl by někdo z osnovatelů čekat na Taj Mina za mřížovím vodního tunelu pod opěrným pilířem? Vodní tunely měly nízké klenutí, ne vyšší než tři nebo čtyři stopy, jak se soudce sám přesvědčil z řeky, ale může se předpokládat, že se do podzemního kanálu dá vniknout v malé loďce s plochým dnem a podat Taj Minovi železnou mříží výměnou za náhrdelník třeba jeden zlaťák. Místo deseti slíbených Langovi. Palácoví pleticháři jsou nepřekonatelní ve svých intrikách a neudivovalo by, kdyby na Langa byli ušili boudu. A stejná transakce se mohla odehrát v borovém lese, pan Chao tam mohl čekat na Taj Minův návrat. V obou případech mohl Taj Min ukrýt zlaťák snad v dutém stromě s tím, že si pro něj později zaskočí, až se dohovoří s paní Wej o jejich společné budoucnosti v Desetimílové vesnici. Soudce zhluboka nadechl. Bylo příliš mnoho možností, příliš mnoho neznámých činitelů.
Jedna věc však byla jistá: Lang Liou neměl nic společného s vražedným útokem na něj a na Mistra Dýni. Vrazi je zavlekli do Langova skladiště jen proto, poněvadž věděli, že Lang používá tohoto místa k mučení svých obětí a jiné špinavé práci, a krom toho bylo příhodné i proto, že bylo v noci opuštěné. Byli najati týmž "panem Chao", neboť to právě bylo jméno, které vousatý vůdce stačil před svou smrtí vyslovit. První pokus zbavit se ho spiklencům nevyšel. Ale oni jsou zřejmě odhodláni zabránit mu, aby se nevměšoval do jejich plánů, a proto bude muset počítat s druhým útokem. Vstal. Ozvalo se lehké zaklepání na dveře.

Soudce Ti vzal se stolu meč, sňal závoru, a ruku drže na meči, pootevřel dveře. Byl to Langův účetní.
"Pan Lang vás prosí, abyste přišel do síně. Právě dostal zprávu, kterou vám chce ukázat."
Soudce položil meč zpátky na stůl a šel za mužem s kulovitou hlavou dolů po širokém schodišti. Pan Lang stál u pultu a mluvil s majitelem hostince.
"Ach, doktore, jsem rád, že jste ještě doma! Jeden z mých sloužících má ošklivý žaludeční záchvat. Byl bych velmi rád, kdybyste se na něj mohl podívat. Ukážu vám jeho pokoj!" A ještě než se Lang otočil, zalovil ve svém rukávu a vytáhl otevřenou obálku, na níž stála jeho adresa, psaná velkými, úhlednými znaky. Ukázal ji Wejovi a optal se:
"Mimochodem, pane Weji, kdo sem teď doručil tenhle dopis?"
"Seděl jsem u psacího stolu za prolamovanou zástěnou. Jenom jsem zahlédl nějakého výrostka, jak hodil dopis na pult a zmizel. Když jsem viděl vaši adresu, dal jsem jej sloužícímu, aby vám jej ihned zanesl do bytu."
"Aha. Tak pojďte, doktore!"
Když se všichni tři očitli v Langově pracovně, podal šéf gangu soudci Ti obálku.
"Chtěl jste důkaz," řekl suše. "Tu malou scénu dole u pultu jsem sehrál kvůli vám, abyste viděl, že dopis sem byl skutečně doručen a že to není podvrh, který jsme vyrobili, sotva jste od nás ráno odešel."
Soudce rozložil list. Pravilo se v něm; že podepsaný lituje, že neodkladné záležitosti mu zabránily navštívit Langa ve stanovený den, aby spolu projednali koupi surového hedvábí. Dnes že se však dostaví v šest hodin do Langova skladiště. Jestli budou vzorky hedvábí vyhovující, bude obchod na místě uzavřen. Dopis byl podepsán "Chao". Styl byl bezvadný a dopis byl napsán běžným formálním způsobem, jakého se užívá na úřadech. Dopis byl nepochybně pravý, protože by Langovi zabralo nejméně den, než by v Poříčí nalezl učence, který by dokázal takový dopis sestavit.
Soudce podal dopis zpět Langovi a řekl:
"Dobře. To je skutečně důkaz, jaký jsem potřeboval, Langu. Naše příměří trvá dál, jak bylo dohodnuto. V šest hodin budu ve skladišti."
Pan Lang nazvedl své tenké obočí.
"Ve skladišti? Myslíte si snad, že tam půjdeme? Celá ta věc je ztracena. Chao tam nikoho nenajde a dveře budou zamčeny."
Soudce Ti na něj pohlédl se soucitem.
"Není divu, že nemůžete sehnat slušný personál. Vy ztrácíte schopnost soudně uvažovat. Proboha, člověče, vždyť se vám samo od sebe nabízí deset zlaťáků a vy si na dveře pověsíte zámek a napíšete oznámení, že nejste doma! Poslyšte, příteli, řeknu vám, jak na to přesně půjdem. Přijmeme pana Chao velice zdvořile a zjistíme, zda má zlato s sebou. Jestliže ano, vděčně je přijmeme a sdělíme mu, že náhrdelník nemáme a že kvůli němu jsme se dostali do zatraceně nepříjemné situace a měli spoustu vydání a že jsme ochotni těch deset zlaťáků považovat za přátelské narovnání."
Lang zavrtěl hlavou.
"Ten rošťák Chao musí zastupovat velice mocné lidi. To zavání vysokým úřednictvem. Nebo přáteli palácových úředníků, soudě podle toho, že se tak náramně dobře vyznali v paláci. Já jsem mírumilovný člověk, bratře, nemám rád potíže."
"Nevidíte, Langu, že je máme ve svých rukou, i kdyby to byli vysocí úředníci? Jestliže panu Chao nebude náš poctivý návrh vhod, řekneme mu, že jako zákona dbalí občané jsme okamžitě ochotni jít s ním na velitelství gardy, ať případ rozhodnou úřady. My pak budeme muset ovšem vysvětlit, že jsme se zúčastnili zločinného plánu na ukradení císařského klenotu jen proto, abychom měli v ruce důkaz o porušení zákona, než je půjdeme udat. A budeme žádat vládní odměnu."
Lang uhodil pěstí do stolu.
"Proboha!" zvolal. "Teď chápu, proč vaše liga získá vždycky nejlepší lidi. Vy máte opravdovské chlapy, zatímco já musím pracovat s pitomci, jako je tenhle chlap, který se vydává za účetního." Vyskočil a dvakrát zlostně udeřil muže s kulovitou hlavou do tváře. A když takto dal průchod svým citům, znovu si sedl a řekl soudci se širokým úsměvem: "To je krásný, přímo skvostný plán, kolego."
"To znamená pět skvostných zlaťáků pro nás," poznamenal soudce Ti suše. "Čtyři pro ligu a jeden pro mě jako osobní podíl."
"Vaši vůdcové by vám měli dát dva," řekl Lang velkomyslně.
Nato zasyčel na účetního: "To je tvá poslední příležitost, blboune! Půjdeš do skladiště tady s naším kolegou." Pak se obrátil k soudci: "Já si ovšem nemohu dovolit jít osobně. Musím dbát o své dobré jméno. Ale vy dva nebudete sami. Umístím vzadu do druhého skladiště asi tak tucet pořádných chlapů." Vrhl rychlý pohled na soudce a spěšně dodal: "Jen pro případ, víte, že pan Chao by si vzal s sebou pár lidí."
"Ano, naprosto vám rozumím," pravil soudce Ti chladně. "Budu ve skladišti krátce před šestou. Doufám, že řeknete svým lidem, aby mě tam pustili." Šel ke dveřím a pan Lang ho do provodil až na chodbu. Tam mu žoviálně řekl:
"Jsem rád, že jsern se s vámi seznámil, kolego. Pak se tady spolu na to napijem. Na přátelskou spolupráci Modrých a Rudých!"

/XII/

Soudce Ti zašel k sobě do pokoje pro tykev a pro meč. Musí okamžitě za kapitánem Siao, aby mu řekl o schůzce ve skladišti a učinil s ním opatření k zajištění záhadného pana Chao a Langových pobudů.
Před vchodem k Ledňáčkovi stála slečna Kapradina a smlouvala se stařenou, která tam prodávala toaletní potřeby. Měl v úmyslu projít kolem s pouhým přátelským pokývnutím hlavy, když vtom se rukou dotkla jeho paže a ukázala mu na hřeben ze slonoviny, posázený levnými tetkami.

"Myslíte, že tenhle by mi slušel?" otázala se s předstíranou skromností. Když se sklonil, aby se na něj podíval, rychle mu zašeptala: "Dejte si pozor! Ti dva muži, co jsou venku, se po vás ptali."
"Ten vám bude moc slušet," řekl a vyšel před vchod.
Předstíral, že se dívá na oblohu, a koutkem oka zahlédl dva muže stojící v bráně u Devíti mraků. Jejich usedlé oblečení, šedé oděvy s černými šerpami a černými čapkami, jím dodávalo neurčitého charakteru. Mohli patřit k Langově lize nebo to mohli být agenti z paláce. A odnynějška bude muset počítat taky s agenty Rudé ligy, která se mohla dozvědět, že se vydává za jednoho z nich. Ať už je to kdokoli, nesmí vědět, že jde za kapitánem Siao.
Loudal se po hlavní ulici a občas se zastavil, jako že si prohlíží zboží vystavené před krámy. Ano, oba muži v šedém ho jasně sledovali. Marně se pokoušel uplatnit několik svých dobře osvědčených úskoků. Měl v úmyslu pomalu zahnout za roh a pak přidat do kroku a pokusit se ztratit v davu, ale oba muži mu byli těsně v patách bez jakékoli zjevné námahy. Byli to ostřílení hoši. Rozmrzený soudce zašel do velké jídelny a vybral si stolek vzadu. Když se ho číšník přišel zeptat, co si přeje, řekl, že si něco zapomněl a kuchyňskými dveřmi vyběhl ven. Ale v rohu zadní uličky stál jeden pán v šedém. Soudce se vrátil znovu na hlavní ulici. Kdyby znal dobře město, mohl by zkusit ještě jiný způsob, jak svým pronásledovatelům zmizet. Jak to vypadalo, byl nucen uchýlit se k triku, který je přiměje ukázat, co jsou zač, a současně se tak dostat na velitelství.
Kráčel dál s proudem lidí, až spatřil špičaté přilby gardistů. V tu chvíli náhle zrychlil krok, nato se prudce zastavil a otočil se, vrazil do většího z obou pronásledovatelů a ze všech sil vykřikl: "Kapsáři! Zadržte je!"
Kolem nich se hned shromáždil malý dav lidí a lidé kladli vzrušené otázky.
"Jsem doktor!" křičel soudce Ti. "Tenhle vysoký darebák do mne vrazil, zatímco druhý se mi přitom pokoušel dostat do rukávu!"
Statný kuli popadl vysokého muže za límec: "Ta ostuda! Okrást doktora! Já tě ..."
"Co je to tady?" podsaditý seržant si k nim razil cestu. Oba muži v šedém se ani nepohnuli, aby se pokusili utéci. Větší z nich řekl klidně seržantovi.
"Tento muž nás falešně nařkl. Dovedte nás ke kapitánovi!"
Seržant se rychle podíval na soudce a jeho dva protivníky. Sáhl významně po opasku s mečem a řekl kuliovi:
"Nechte toho pána jít. Podle mne je to nějaké nedorozumění. Ale ať rozhodne kapitán! Pojďte, pánové, kancelář je zrovna před námi."
Cestou na velitelství oba muži v šedém zachovávali hrdé mlčení. Poručík Liou je zavedl do kapitánovy úřadovny. Kapitán Siao vzhlédl od svých lejster. Soudce Ti nebral na vědomí a úsečně přikázal seržantovi, aby podal hlášení. Nato natáhl ruku: "Vaše papíry, prosím!"
Oba muži v šedém položili na psací stůl velmi si podobné doklady; oba měli červené okraje a byly hustě orazítkovány. Starší muž řekl kapitánovi:
"Tento takzvaný doktor je podvodník. Máme rozkaz dovést ho do paláce. Žádáme neprodleně o vojenský doprovod."
Kapitán Siao si posunul přilbu do týla.
"Vy víte, pánové, že to nemohu udělat. Bez písemného příkazu podepsaného mým velitelem. Doklad doktora Lianga je naprosto v pořádku. Jak vidím, je řádně registrován, a to mou vlastní kanceláří." Poškrábal se na nose. "Řeknu vám ale, co udělám. Vezmete ode mne lístek pro plukovníka Kanga a pak si přijdete zpět pro tohoto pána." Z hromady na stole si vybral čistý papír a namočil štětec.
"To myslíte, že se sem vrátíme, abychom zjistili, že ten pán je pryč, ne?" ušklíbl se starší muž. "Máme výslovný rozkaz, kapitáne."
"Je mi líto, ale já mám rovněž své příkazy, pane." Siao vyplnil formulář a podal jej přes stůl. "Tady to máte."
Jeden z mužů v šedém, zasunuje papír do rukávce, pravil úsečné:
"Tohoto muže budete držet pod dohledem do té doby, než se vrátíme."
"Jen v tom případě, že doktor bude souhlasit, pane. Bez písemného příkazu nemohu zadržovat řádně hlášeného občana. Však víte, máme období Humánní vlády. Na druhé straně v případě, že doktor je ochoten ke spolupráci ..."
"Samozřejmě," řekl soudce rychle. "Nechci, aby darebák, za kterého mne tito pánové omylem považují, upláchl. Nedorozumění se musí odstranit pokud možno nejrychleji."
"Dobře, pak je vše dojednáno," řekl kapitán a pohlédl na ně se zářivým úsměvem. "Přejete si koně, pánové?"
"Máme své vlastní." Oba muži v šedém se bez dalšího otočili. Seržant je doprovodil po schodech dolů.
"Znáte tyhle dva strejce?" optal se kapitán poručíka Lioua.
"Ano, pane. Jsou z úřadu vrchního správce. Chodí v šedém, zatímco agenti prvního eunucha chodí v černém."
Kapitán pohlédl ustaraně na soudce Ti.
"Jak jste to sám říkal, pane! Určitě se zaplétáte."
"Jak dlouho jim to bude trvat, než se vrátí?"
"Hodinu a půl, pane. Možná dvě, jestli nenajdou mého plukovníka v úřadě."
"To nebude stačit. Musím být v šest hodin v Langově skladišti. Mám se tam setkat s Langovým účetním a s nějakým mužem, který si říká Chao. Je to nebezpečný zločinec. Lang nevěří ani Chaoovi, ani mně, a posílá asi tucet svých lidí do skladiště naproti. Chci, abyste dal skladiště obklíčit a všechny pozatýkat. Mohl byste na dnes večer postrádat šedesát gardistů?"
"To záleží na tom, z čeho chcete všechny ty lidi obvinit."
"Langovy lidi z vraždy pokladního Taj Mina, ty ostatní ze zločinu, kterého se dopustili proti státu."
Kapitán se na něj pátravě zahleděl.
"V tom případě bych se toho rád účastnil osobně, pane. Teď pokud jde o ty dva náfuky z paláce. Nejsem si zcela jist, že jim můj plukovník písemný rozkaz vydá. Ve své zprávě jsem uvedl, že jste řádně přihlášen, a on bude jistě nejdřív žádat

více podrobností."
"Já mám důvod se domnívat," řekl soudce klidně, "že vrchní správce uvede plukovníku Kangovi velmi mnoho podrobností."
Kapitán Siao se obrátil na poručíka.
"Co kdybychom sehráli pěkný útěk z vězení, co říkáte, Liou?"
Poručík přikývl s radostným úšklebkem a Siao pokračoval k soudci Ti: "Liou vás pořádně převlékne, takže odtud můžete, pane, bez povšimnutí odejít. Nedivil bych se, kdyby tu ti chlapi zanechali několik svých kolegů, aby tuhle budovu hlídali. Liou je mistrem v převlékáni." Zamnul si ruce a s uspokojením se podíval na soudce. "Začneme se zastřižením vousu a licousů, potom ..."
"Nechci žádné šaškárny," řekl soudce studeně. "Může mi poručík sehnat starého osla a pár berlí?"
Liou přikývl a ihned se vzdálil.
"Podivuhodný chlapík, tenhle Liou," řekl kapitán. "Napijte se čaje, pane." Potom detailně soudci vylíčil, jak to Liou nastrojí, aby to vypadalo, jako že vězeň je v jedné cele dole, a jak zfalšuje útěk z vězení. S chlapeckým zaujetím to probral do nejmenších podrobností.
Když skončil, optal se: "Co je, pane, s vraždou pokladního Taj Mina?"
"Tenhle zločin, Siao, spadá plně do vaší pravomoci, protože byl spáchán právě zde."
Řekl mu, že Lang připustil, že dal Taj Mina mučit a posléze zavraždit, protože pokladní odmítl Langovi prozradit, kde ukryl stříbro, k jehož krádeži byl najat.
"Až dnes večer zatkneme Langovy lidi, půjdeme k Ledňáčkovi a tam zatkneme Langa samotného a já ho pak formálně obviním ze zločinu. Ale Chao, ten chlap, o němž jsem se zmínil, je mnohem důležitější než celý Lang. Jakmile se Chao dostane do skladiště, zahvízdám dvakrát na prsty. V tom okamžiku dáte povel svým lidem, aby se na ně vrhli. Avšak Chao může mít s sebou taky své lidi! Snad abych más ve stručnosti seznámil s tím, jak to tam vypadá."
Vzal kus papíru a udělal nákres mýtiny a skladišť. Kapitán jej porovnal s vlastní mapou a ukázal, kde umístí své lidi. V tu chvíli se vrátil poručík Liou.
"Osel stojí připraven na zadním dvoře, pane," oznámil. "Udělal byste nejlépe, kdybyste šel hodně rychle, protože venku nikdo nehlídá. Zatím."
Soudce Ti kapitánovi Siao spěšně poděkoval. Liou jej doprovodil po rozvrzaných schodech dolů na malý kuchyňský dvůr. Soudce se vyhoupl na obstarožního osla a Liou mu podal pár obnošených berlí.
"Dobrá práce!" zašeptal poručíkovi a vyjel úzkou brankou ven.
S poklesnutými rameny a skloněnou hlavou vedl osla do ulice rovnoběžné s hlavní třídou. Spolehl se na to, že Mistr Dýně je v Poříčí tak známá postava, že lidé jej budou považovat jistě za něho a nebudou si jej blíže prohlížet. Jediný nápadný rozdíl byl v tom, že měl meč. Rychle jej sundal a vsunul mezi berle ležící přes oslí zadek.
Osel si pokojně vykračoval a razil si cestu mezi hemžícím se davem. Soudce Ti zaznamenal s uspokojením, že na něj nikdo dvakrát nepohlédl. Tu a tam na něj někdo zavolal pozdrav, na který odpovídal pokynutím ruky. Hnal zvíře ve směru k Ledňáčkovi, protože nechtěl příliš dlouho pokoušet Prozřetelnost a jeho hostinec byl posledním místem, o němž by se agenti z paláce domnívali, že se tam skrývá.
Úzká ulička vzadu za Ledňáčkem byla úplně opuštěná. Ruch kolem poledního jídla právě pominul, služebnictvo odpočívalo a obchodníci nepřijdou dříve než tak asi hodinu před večeří. U zadního vchodu soudce slezl a nahlédl do neupravené zahrady. Skládací dveře Langova bytu byly zavřeny a z kuchyně sem nedoléhaly žádné zvuky. V jeho oknech v prvním poschodí byly okenice zavřeny, ale v pokoji pod ním bylo okno zpola otevřeno. Někdo tam brnkal na měsíční loutnu tutéž melodii, kterou již soudce slyšel první večer. Teď se mu vybavila. Nápěv byl velmi populární před mnoha lety v sídelním městě. Chvíli si prohlížel zahradu a pak se rozhodl, že jeho účelu nejlépe poslouží staré skladiště. Dveře byly otevřené a soudce s berlami a mečem pod paží vklouzl dovnitř.
Kůlna nevypadala moc vábně. Z plesnivých trámů visely pavučiny a byl tam nepříjemný zatuchlý zápach. U zadní stěny na hromadě ležely rozlámané židle a stoly, ale podlaha jinak byla čistě zametena. Když se blíže podíval na starý nábytek, objevil za ním hromadu konopných pytlů naházených u stěny.
Odstrčil z cesty rozvrzaný stůl a hrotem meče píchl do pytlů. Obsahovaly rýžové plevy. Usoudil, že mu na několik hodin poslouží jako postel. Osel se nepochybně vrátí nazpátek, odkud přišel. Nejdřív postavil berle ke ctěně vedle jednoduchého zamřížovaného okna, pytle srovnal a pak si lehl na ně nahoru až u samé stěny. S rukama založenýma za hlavou znovu v duchu probíral poslední vývoj.
Dopis pana Chao Langovi byl skutečně dobrou novinou. Dokazoval, že strůjcům v paláci se náhrdelník dosud nedostal do rukou. Tak mohl aspoň vyloučit jednu možnost, o které uvažoval, že totiž oni sami nebo pan Chao chytili pokladního hned po krádeži a koupili náhrdelník přímo od zloděje. Tato teorie byla založena na skutečnosti, že tajemný pan Chao se následujícího dne u Langa neobjevil. Nyní bylo jasné, že pan Chao byl zdržen přesně tak, jak uváděl ve svém dopise Langovi, a že očekával, že obchod uzavře dnes v Langově obchodním skladišti. To bylo skvělé. Chaoovo zatčení zarazí osnovatele v paláci a dá jim na chvíli námět k přemýšlení a jemu, soudci, tak bude poskytnut čas se nadechnout a soustředit se na hledání náhrdelníku. Po dlouhém dopoledni na řece soudce cítil, že na něj jde ospalost, a zavřel oči.
Jeho spánek byl rušen mnoha sny. Znovu se před ním vynořila tvář vousatého vraha; vznášela se ve vzduchu a valila na něj své jediné koulející se oko. Ne, byl to mrtvý pokladní, kdo nad ním stál, obličej celý zelený a s opuchlýma vyvalenýma očima, které na něj nehybně civěly, zatímco rozdrcená ruka se mu sápala po hrdle. Soudce se chtěl zvednout, ale celé tělo měl těžké jako z olova a nemohl se ani pohnout. Zoufale zalapal po vzduchu. Právě když si už myslel, že se udusí, pokladní se změnil ve vysokou ženu v špinavých modrých šatech. Měla dlouhé rozcuchané vlasy, slepené suchým blátem, a ty jí visely přes obličej. Mezi nimi bylo vidět jen zsinalá rozšklebená ústa, z nichž vyčníval

opuchlý jazyk. S výkřikem hrůzy se soudce probudil.
Promočen potem slezl z improvizovaného lůžka a chvíli se hrabal ve starém haraburdí, aby se zbavil strašlivé noční můry, která mu ležela na mysli. Tiše zaklel, když zakopl o nějaké zaprášené pytle. Vypadalo to, že je v nich mouka. Oprášil si kolena a pak se znovu natáhl na konopné pytle. Brzy upadl do bezesného spánku.

/XIII/

Soudce Ti probudilo vytrvalé dráždivé svědění na krku. S úlekem zjistil, že za zamřížovaným oknem je už tma. Seskočil na podlahu a běžel k oknu. Ulevilo se mu, když slyšel, jak kuchaři sekají maso a při tom si prozpěvují. Protože nebylo slyšet žádné rozkazy, muselo být do večeře ještě poměrně dlouho. Jak se škrabal na svědícím krku, objevil pod límcem plno drobných mravenců. A další mu lezly po vousech, licousech i vpředu po šatech. Rozmrzen snažil se je smést, pokud to vůbec šlo.
Za oknem Langova bytu bylo teď světlo a jedna část skládacích dveří byla nyní otevřena, ale zevnitř nebylo slyšet žádné hlasy. Dva prodavači zeleniny přišli do zahrady a zamířili rovnou do kuchyně. Soudce počkal, až s prázdnými koši opět zmizeli, pak vyklouzl ven a zamířil k brance v zahradní zdi. K jeho překvapení tam osel dosud stál. Stál těsně u zdi a očichával hromadu odpadků z kuchyně. Soudce se vrátil rychle do skladiště a popadl berle. Ve svém převlečení se cítil zcela bezpečný a tak se pustil k nábřeží.
V kouři olejových lamp u stánků před rybím trhem se hemžil pestrý dav a ozývala se směsice pronikavých hlasů. Soudce se zastavil v okamžiku, kdy se před oslem převrhla kára s melouny. Kolem stojící lidé přispěchali prodavači na pomoc, aby mu posbírali jeho zboží. Ošumělý muž popadl soudcova osla za uzdu.
"Vyvedu vás odtud, Mistře Dýně," zvolal ochotně.
Zatímco kuli odstrkával lidi stranou, soudce náhle za sebou zaslechl šeptem pronesenou větu:
"Jdou po něm, ale on zmizel."
Soudce se rychle obrátil v sedle. V matném světle zahlédl jen smějící se obličeje několika výrostků, kteří zezadu strkali jeho osla. V příštím okamžiku byl z davu venku.
Soudce Ti jel dál a mračil se, zahloubán v myšlenkách. Boj ve skladišti nepochybně dokázal, že stařec je při něm. Šeptaná poznámka, která mu byla adresována někým, kdo si ho musel splést s Mistrem Dýní, se zdála dokonce ukazovat na to, že taoista je neustále informován o jeho pohybech. V jakém spojení může být starý mnich s tímto záhadným případem? Znovu se snažil rozpomenout, kde se s ním v minulosti setkal. Marně.
Od řeky stoupal lehký večerní opar. Nyní, když se soudce blížil k vzdálenému konci nábřeží, kde nebyly už obchody ani pouliční stánky, bylo všechno opuštěno a tonulo v naprosté tmě. Jediné světelné body tvořily lampy na zádích zakotvených plavidel, pohupujících se na černé hladině nahoru a dolů.
Když soudce minul první skladiště v řadě, sestoupil s osla a opřel berle o zeď. Pak s mečem na zádech šel dál až k vysokým stromům, které lemovaly mýtinu na opačném konci. Právě když procházel pod několika temnými větvemi, přímo nad hlavou se mu ozval drsný hlas:
"Přicházíte pozdě. Ale Chao se ještě nedostavil."
Pohlédl vzhůru a spatřil matný obrys velké postavy jednoho z Langových tělesných strážců, jak sedí na tlusté větvi. Ano, svému řemeslu rozuměl pan Lang skutečně dobře. Soudce přešel mýtinu a zaklepal na dveře. Muž s kulovitou hlavou mu ihned otevřel.
"Jsem rád, že jste tady," zamumlal. "Z tohohle místa mi naskakuje husí kůže."
"Bojíte se Taj Minova ducha?" optal se soudce Ti chladně. Přistrčil lavici ke zdi a usedl.
"Já ne." Účetní se posadil vedle soudce. "Víte, kvičel jak podsvinče. Je to škoda, že ho ti pitomci oddělali dřív, než s ním skutečně začali." Rty se mu zkřivily v krutém úsměvu. "Přivázali ho zrovna k téhle lavici, vidíte? Nejdřív mu ..."
"Vaše hříčky mne nezajímají." Soudce Ti si položil meč na kolena a opřel se o stěnu. "Ale můžete mi říci, co jste z něho dostali."
"Prakticky nic. Když mu chlapi pálili nohy, křičel jak pominutý, že perly nemá. Pak vřeštěl dál, že nemá smysl s tím pokračovat, protože on je prostě fakt nemá. Než vydechl, tak nás ještě všechny proklel, ten nestyda. Ti pitomí idioti mu rozpárali břicho, aby se přesvědčili, jestli perly nespolkl. Samozřejmě že bez výsledku." Pohlédl na soudcův meč a nervózně dodal: "Ten meč by u pana Chao mohl vzbudit podezření. Jste si jist, že byste jej nemohl odložit někam z dohledu?"
"Naprosto jist."
Soudce si založil ruce a bradu si opřel o prsa. Pokoušel se na nic nemyslet, ale množství problémů, před kterými stál, mu nepopřávalo klidu. Od této chvíle se bude muset soustředit na mrtvého pokladního. Neboť i kdyby se prokázalo, že pan Chao přesně ví, kdo jsou osnovatelé krádeže v paláci, on, soudce, nemůže proti nim zahájit žádnou oficiální akci, dokud nenalezne náhrdelník. Princezna tento bod zvlášť zdůraznila. Znova si kladl otázku, co měl Taj Min v úmyslu, když se rozhodl Langa ošidit. Měl neurčitý pocit, že rozhovor s paní Wej, ženou, která tak záhadně zmizela, by poskytl klíč k tomu, co učinil Taj Min s náhrdelníkem.
"Seďte tiše!" řekl ostře účetnímu, který sebou stále vrtěl.
Jedinou informaci o paní Wej dostal od slečny Kapradiny. Neobyčejně inteligentní děvče, ale přece jen ještě děvče, které nadto žilo s Wejovými jen pár měsíců. Trochu pochyboval, zda se může spolehnout na její příznivý soud o ženě hostinského. Slečna Kapradina tvrdila, že se Wejova paní nedopustila nevěry s pokladním a že Wej je starý protivný skrblík. Opustit manžela beze slůvka vysvětlení je ze strany paní domu skandální chování. Wej se zmínil o tom, že jeho žena měla za milence nějakého pobudu, a to je také jeden bod, který si bude muset ověřit. Měl by si s Wejem pořádně pohovořit, ale události se vyvíjejí tak rychle, že ...

"Co si to pořád huhláte pro sebe?" otázal se podrážděně muže vedle sebe.
"Ale znepokojuje mne ten Chao, víte, že už tady na něj čekáme dobrou hodinu? Proč si s námi dával tuhle schůzku, když ji nemíní dodržet?"
Soudce pokrčil rameny.
"Ptáte se proč? No, pravděpodobně se zdržel nějakým neočekávaným ..." Náhle zmlkl. Pak se uhodil pěstí do kolena.
"Proboha! Měli jsme na to myslet! Všechno tohle ..."
"Co? Proč ..." koktal druhý.
"Jsem zrovna takový pitomec jako vy," řekl s hořkostí soudce Ti. "Tahle schůzka byla samozřejmě hanebný trik!"
Soudce vyskočil, a nedbaje na poděšené otázky účetního, vyběhl ven a dvakrát silně hvízdl na prsty. Hvizd se ostře rozlehl po tiché mýtině. Dveře nejbližšího skladiště byly trochu pootevřeny a ven opatrně vykukovala vousatá tvář. Nato se ozval z borového lesa halas povelů a řinčení zbraní. Ze stromu naproti se spustila velká temná postava. Dva vojáci popadli tělesného strážce. Začal kolem sebe bít, ale byl sražen úderem meče naplocho do hlavy. Mýtina se najednou zaplnila gardisty ozbrojenými až po zuby. Zatímco dva se začali svými válečnými sekyrami dobývat do dveří druhého skladiště, kapitán Siao s poručíkem Liou v patách doběhl k soudci Ti.
"Po vás jsme neviděli už nikoho projít," řekl kapitán. "Ten hubený chlapík za vámi je pan Chao, ne?"
"Ne, není. Ale má za to na svědomí umučení a zavraždění pokladního Taj Mina. Okamžitě ho zajistěte! Chao se neobjevil. Kde máte koně? Musíme co nejrychleji k Ledňáčkovi."
Kapitán dal Liouovi úsečný rozkaz a rozběhl se k lesu, v patách za ním soudce Ti.
"Kolik mužů budeme potřebovat?" otázal se Siao přes rameno.
"Čtyři budou stačit," odpověděl soudce sotva popadaje dechu.
Za druhým zákrutem lesní cesty hlídalo šest jezdců několik tuctů koní s bohatými postroji. Soudce Ti a kapitán Siao si z nich dva vybrali a vyhoupli se do sedel. Soudce vyrazil a kapitán Siao dal povel čtyřem mužům, aby je následovali. Zatím vojáci na mýtině spoutávali řetězy Langovy lidi. Poručík Liou, kterého nikdy nic nevyvedlo z míry, vlastnoručně spoutával tenkou šňůrou muže s kulovitou hlavou. Jak ho soudce Ti míjel, zavolal na něj:
"Nezapomeňte na osla! Čeká na konci skladiště."
Šest jezdců odcválalo k nábřeží.

/XIV/

V zšeřelé síni stál za pultem pan Wej a popíjel s dvěma hosty čaj. Udiveně civěl na soudce a gardisty s šálkem napůl cesty k ústům.
"Přišli nějací hosté za panem Langem?" vyjel soudce Ti.
Hostinský zavrtěl hlavou, oněmělý údivem.
Soudce se rozběhl do chodby vedoucí k Langovu bytu. Dveře předpokoje nebyly zamčeny, ale ty, jimiž se vcházelo do Langovy pracovny, byly zevnitř zavřeny na závoru. Kapitán Siao na ně zhurta zabušil jílcem meče. Když nepřicházela žádná odpověď, opřel se do nich svým obrněným ramenem a dveře povolily. Zarazil se tak prudce, že do něho zezadu soudce vrazil. Uvnitř nikdo nebyl, ale bylo vidět, že pokoj někdo pečlivě prosmýčil. Psací stůl byl převržen a všechny zásuvky byly vytaženy. Po podlaze se válelo plno rozházených papírů. Táflování bylo na několika místech oderváno, před oknem ležela kupa šatů roztrhaných na cáry, Soudce Ti uchopil náhle kapitána za paži a ukázal do nejzazšího kouta. Siao strašlivě zaklel.
Vysvlečené Langovo tělo viselo z trámu hlavou dolů. Bylo uvázáno pomocí tenké šňůry za palce bosých nohou, ruce měl svázány za zády, kolem hlavy, dotýkající se takřka podlahy, měl ovázán zakrvavený kus hadru.
Soudce Ti k němu přistoupil, sklonil se a rozvázal hadr. V tom okamžiku začala ihned krev kapat na podlahu. Rychle nahmatal Langovo srdce. Už netlouklo, ale bylo dosud teplé. S obličejem bílým jako křída se obrátil ke kapitánovi.
"Příliš pozdě. Řekněte svým lidem, ať ho sundají a donesou do márnice."
Nejistým krokem přešel Ti k psacímu stolu, zvedl převrácené křeslo a sedl si. Lang byl bezcitný zločinec, který si plně zasloužil smrt na popravišti, ale ne aby byl umučen k smrti takovýmhle bestiálním způsobem. A on, soudce, nese odpovědnost za toto bezpráví. Z chmurných myšlenek ho vyrušil tlumený kapitánův hlas:
"Dva moji lidé prohledávají zahradu, pane, a vyšetřují služebnictvo."
Soudce Ti ukázal na otevřené křídlo dveří do zahrady.
"Nemyslím, Siao, že by byl vetřelce někdo spatřil," řekl ustaraně. "Vklouzli sem dovnitř tamhletudy. Vstoupili zadní brankou ve chvíli, kdy kuchaři měli plno práce s večeří. Proto také stanovili schůzku na šestou hodinu. Schůzka byl uskok, kterým měli odlákat Langovy lidi tak, aby ho mohli vyslechnout o samotě. Dopustil jsem se hrubé chyby. Velmi hrubé chyby."
Soudce Ti si pomalu hladil dlouhý černý vous a říkal si, že plán naprosto odpovídá úskočnému způsobu myšlení demoralizovaných dvořanů, jedinečných mistrů v podvodu a přetvářce. Musí mít mezi Langovými lidmi špeha, který je řádně informoval, že pokladní náhrdelník neodevzdal. Proto si pro něj pana Chao neposlali. Po delší úvaze však dospěli k závěru, že po návratu do hostince musel odevzdat náhrdelník Langovi a že Lang ho nechal odejít se slibem mnohem větší odměny, než bylo dohodnuto. A že Lang dal zabít pokladního svými lidmi a tak pro sebe zajistil jejich podíl na kořisti a zbavil se dalších potíží s pokladním. Palácoví osnovatelé krádeže, přesvědčení, že Lang ukryl náhrdelník někde ve své pracovně, zorganizovali schůzku ve skladišti, aby jej mohli překvapit zde v hostinci.
"Co jste říkal, pane Siao?"
"Kladu si otázku, pane, jestli ti rošťáci našli to, pro co si přišli."
"Nenašli. Nebylo to tady."

Tím si byl soudce docela jist. Ne proto, že by se domníval, že by Lang nebyl schopen takové přetvářky, ale protože pokladní by v tom případě byl jistě svým mučitelům řekl, že ho musí odvést k svému pánovi. Ne proto, že by doufal, že by mohl s Langem smlouvat o svůj život, ale proto, aby získal aspoň trochu času.
Soudce mlčky přihlížel, zatímco dva gardisté sundavali s trámu mrtvé tělo. Položili je na nosítka, hodili na ně kus plachty a odešli pryč. Dělalo se mu nanic a cítil se unaven tímto šíleným zoufalým případem.
"Ach ano, pane, na něco j sem málem zapomněl. Právě když jsem řadil lidi, které pošlu do Langova skladiště, vrátili se mí agenti z Desetimílové vesnice, té, co je na druhé atraně hor. Paní Wej prý tam není a oni jsou si naprosto jisti tím, že tam ani nebyla."
Soudce Ti na to nic neřekl. Tak tato jeho teorie byla rovněž nesprávná. Snažil se, seč mohl, ale všechny úvahy končily ve slepé uličce. Ochable se tázal:
"Co říkali pánové z paláce mému útěku z vězení?"
"Nemohli toho moc říkat, pane, protože já jsem je odvedl do cely, kde jste byl údajně zavřen, a Liou tam vykonal skutečně vynikající práci. Ale ten jejich podlý výraz se mi moc nezamlouval. Langova vražda mi poskytuje, pane, dobrý důvod k tomu, abych do haly umístil svých šest lidí. Se striktním příkazem nepouštět nikoho dovnitř."
Soudce Ti se zvedl. "Výborně," řekl, "potřebuji se pořádně vyspat."
Nato se oba muži vrátili spolu do síně.
Soudce netušil, že u Ledňáčka je ubytováno tolik hostů. Síň byla nabita vzrušenými lidmi. Jeden gardista stál u hlavního vchodu, druhý v rohu zpovídal několik poděšených sluhů. Jakmile hosté spatřili kapitána Siao, začali ho jeden přes druhého zahrnovat otázkami. Kapitán pokynul Wejovi, který stál u pultu se slečnou Kapradinou a ještě nějakým úředníkem. Řekl hostinskému
"Vetřelci zavraždili pana Langa a prohledali jeho byt."
"Proboha! A nezničili mi přitom nábytek?"
"To se jděte podívat sám!" řekl kapitán.
Hostinský se sloužícím v patách odkvačil do chodby a Siao se obrátil k hostům se slovy: "Bylo by lépe, pánové, kdybyste se vrátili do svých pokojů! Není třeba se ničeho obávat. Nechám tady na stráži šest lidí celou noc."
Když šli kolem pultu, soudce Ti řekl kapitánovi:
"Prohlédnu si pořádně knihu hostů. Měl jsem to udělat hned. Zřejmě jsem opominul spoustu věcí, které jsem udělat měl. No, přijdu za vámi zítra hned po ránu."
"Zdá se, že jste nějak moc zadobře s tím nafoukaným kapitánem!". poznamenala slečna Kapradina.
"Ale chtěl vědět jen můj názor na dobu úmrtí. Mohla byste mi, prosím vás, dát knihu hostů?"
Slečna Kapradina vytáhla horní zásuvku a podala mu objemný svazek. Opřela se lokty o pult a sledovala soudce, jak jím listuje. Jména mu mnoho neříkala. Kromě Langa a jeho kumpánů se zdálo, že ostatní jsou všechno poctiví obchodníci, kteří sem přijeli o den nebo dva dny dřív než soudce Ti. Ponechá kapitánovi, aby si posvítil na jejich minulost.
"Neviděla jsem vás celé odpoledne," pokračovala slečna Kapradina zvědavě, pohlížejíc na jeho nevyspalou tvář. "Krom toho vypadáte trochu nabručeně."
"Jsem spíš ospalý, půjdu si brzy lehnout, dobrou noc!"
Nahoře ve svém pokoji otevřel okno dokořán, pak si sedl ke stolu a přitáhl si opletenou čajovou konvici. Pomalu usrkával čaj a zoufale se pokoušel dát dohromady své myšlenky. Musí znovu posoudit situaci zcela nezaujatě. Musí se dostat ze strašného šoku té nechutné Langovy vraždy, posoudit všechno, co se stalo, pouze jako zábavnou skládačku a pokusit se umístit každou část na její logické místo. Ale příliš mnoho těchto částí chybělo. Kdyby mu princezna nebyla dala výslovný rozkaz, že musí zůstat inkognito, dokud nenajde náhrdelník, mohl by udělat aspoň něco, aby se věci uvedly do pohybu. Mohl by jít do paláce a zahájit oficiální vyšetřování, počínaje zatčením dvou mužů v šedém z úřadu vrchního správce, kteří ho sledovali. Nepronásledovali ho samozřejmě z toho důvodu, že se vetřel do paláce pod falešnou záminkou, ale protože byli placeni osnovateli zločinu. Ti totiž byli rozhodnuti mu zabránit, aby vypátral náhrdelník.
Protože tento přímý zásah nepřicházel v úvahu, uvažoval, jaká jiná možnost mu zbývá. Času již bylo namále. Zbývá mu jen noc a časné ráno, protože princezna bude muset v poledne opustit Vodní palác a odebrat se do sídelního města.
Soudce vstal a s rukama založenýma za zády začal přecházet sem tam po pokoji.
V duchu před ním vyvstala princeznina sličná tvář. Třetí princezna, nejoblíbenější dcera Jeho Veličenstva, obklopená tucty dvorních dam a spoustou komorných, chráněná prvním eunuchem a jeho obrovitými strážci, a přesto tak osamělá a mající jen jedinou dvorní dámu, které může důvěřovat. Císař jí splní každé přání; učinil dokonce krok, který neměl v dějinách obdoby, a sice jí svěřil dekret jmenující císařského vyšetřovatele, aniž vyplnil jeho jméno. Tak mocná mladá žena, a přesto tak opuštěná a nešťastná. Myslil na její velké ustarané oči.
Dala mu na srozuměnou, že náhrdelník jí byl ukraden proto, aby na ni císař zanevřel. Ale to nemohl být pravý důvod. Císař byl znám jako moudrý muž s pochopením a vyrovnaným úsudkem a ztráta náhrdelníku mohla mít stěží za následek víc než přísné pokáráni. Přesto její poslední slova vyznívala tak, že vkládá své štěstí do jeho rukou!
S hořkostí si uvědomil, že jeho přílišná sebedůvěra způsobila, že se dopustil hrubých chyb. Jeho teorie, že zavražděný pokladní se chystal utéci s ženou hostinského, byla naprosto pochybená. Na co se ten mladík asi chystal, když šel do Vodního paláce ukrást náhrdelník?
Náhle se soudce zarazil. Jeho zakaboněná tvář se pomalu rozzářila úsměvem. Hladě si licousy, uvědomil si, že se konečně nabízí možnost přímé akce, aniž by musel vystoupit veřejně.
Rychle otevřel sedlovou brašnu a prozkoumal její obsah. Když na samém dně nalezl čistý šat z černého hedvábí a dlouhou širokou černou šerpu, která k němu patřila, spokojeně pokýval hlavou. To bylo přesně to, co potřeboval.

Svlékl hnědý cestovní oděv a ulehl. Potřeboval několik hodin spánku, ale v jeho unaveném mozku vířilo tisíce myšlenek. Dlouho se převaloval z boku na bok, až posléze usnul.

/XV/

Když se soudce Ti probudil, město už bylo ztichlé. Odhadoval, že je tak asi k půlnoci. Obloha byla zatažena, občas zavanul vítr, ale soudce si říkal, že pršet nebude. Rychlým pohledem na zanedbanou zahradu se přesvědčil, že je prázdná. Kapitánovi lidé musí být v síni nebo před hlavním vchodem.

Svlékl se donaha, natáhl si široké černé kalhoty z tenké bavlny a přes ně dlouhý černý kabátec. V jednom okamžiku uvažoval, zda si nemá přendat drahocenný žlutý dokument do límce, ale pak si řekl, že bude lépe, když to neudělá. Kdyby se podnik nezdařil, byl by dokument k ničemu, protože by byl nalezen na jeho mrtvém těle. Tentokrát šlo o všechno. Po všem tom tápání v temnotách, po boji s prchavými stíny konečně jasné zřetelné východisko.

Připevňoval si kožený řemen okolo pasu a tiše si pobrukoval. Přes prsa si křížem uvázal dlouhou černou šerpu a na záda si pod ni zasunul meč tak, aby mu jílec vyčníval nad pravým ramenem. Pak si prohlédl znovu ránu na předloktí. Zdálo se, že se už dost hojí; přiložil na ni černou náplast. Nakonec si posadil na hlavu malou černou čapku.

Na chodbě před jeho pokojem bylo úplné ticho. Jak se plížil k schodišti, vyděsilo ho, když pod ním zaskřípalo prkno. Zastavil se, chvíli naslouchal, ale zdola ze síně se nic neozývalo.

Soudce těsně u zdi sestupoval pomalu dolů. V síni nebyl nikdo, ale zvenku bylo slyšet rozmlouvající gardisty. Protože si vzpomněl, jak v předchozí noci odešel pan Wej zavolat podomka malými zadními dvířky ve své kanceláři, vstoupil za mřížovou zástěnu. Sňal ze dveří závoru a ocitl se na známé zahradě vzadu za domem. Vyšel brankou vedle skladiště a úzkou uličkou prošel do ulice, která byla rovnoběžná s hlavní třídou. Ve dne to bylo živé obchodní středisko, ale teď byly okenice zavřené a všude panovalo hrobové ticho. Soudce by si byl přál mít s sebou lucernu, protože kdyby mraky zakryly bledý měsíc, byla by na nábřeží tma jako v pytli.

Z postranní ulice se náhle ozvaly chraplavé hlasy. Soudce Ti se rychle rozhlédl, kde by se mohl skrýt ve vchodu do nějakého domu, ale noční hlídka se v tu chvíli již vynořila zpoza rohu a zastavila ho. Seržant pozvedl svou lucernu.

"Aha, doktor Liang. Kam tak pozdě, doktore? Můžeme vám v něčem pomoci?"

"Ale zavolali mě k těžkému porodu blízko rybího trhu."

"V tom vám nemůžeme pomoci, doktore!" Muži vypukli v drsný smích.

"Ale můžete pro mne udělat to," poznamenal soudce, "že mi půjčíte svou lucernu."

"Milerádi!" A vojáci odpochodovali.

Soudce lucernu prozatím zhasil, protože později ji bude možná velice potřebovat. Jak se blížil k nábřeží, několikrát se ohlédl, protože měl nepříjemný pocit, že ho někdo sleduje. Ale všechny okenice byly zavřené a ve stínu mezi domy se nic nehýbalo.

Východní konec nábřeží tonul v šedavé mlze. Dal se vést olejovými lampičkami na člunech, až dospěl k vodě. Díval se na dlouhou řadu plavidel, jež tam byla zakotvena, a uvažoval, který z člunů by mohl patřit slečně Kapradině. Ve tmě vypadaly všechny stejně.

"Je to ten pátý zleva," ozval se za ním tichý hlas.

Soudce se rychle otočil a zamračil se na štíhlou temnou postavičku. "Tak to jste vy! Proč mne sledujete?"

"Vaše chyba, nenechal jste mě spát. Můj podkrovní pokojík je zrovna nad vaším pokojem, víte, a já jsem si chtěla taky jít brzy lehnout. Nejdřív jsem vás slyšela dupat a pak jste se převaloval v posteli. Neměla jsem na spaní ani pomyšlení, a když pod vámi na chodbě zavrzalo prkno v podlaze, řekla jsem si, že bude líp, když půjdu za vámi a uvidím, co máte za lubem. A jak je vidět, udělala jsem dobře, protože bych dost nerada viděla svou loďku potopenou. Mám ji totiž ráda."

"Poslyšte, slečno Kapradino, s tím nesmyslem musíte přestat. Okamžitě se vrátíte domů. Já vím, co dělám."

"Ne, ve člunu nevíte. Kam máte vůbec namířeno?"

"Nejedu daleko, když to mermomocí chcete vědět. Ke čtvrté zátočině proti proudu."

Slečna Kapradina se pohrdlivě zasmála.

"A vy si myslíte, že byste to mohl vůbec někdy ve tmě najít? Věřte mi, vy byste si stěží všiml ústí té zátočiny i za jasného dne. Je velmi úzké a zarostlé vodními rostlinami. Já tu zátoku náhodou znám, protože jsou tam výteční krabi. Pojďte, nastupte si!"

Soudce chvíli váhal. Měla pravdu; mohlo by mu to zabrat hodiny, než by zátočinu nalezl, Kdyby byla ochotna počkat na místě, nebyla by v žádném nebezpečí a jemu by to ušetřilo nekonečně potíží.

"Chci se tam rozhlédnout po lese. Ale víte, budete možná muset čekat i několik hodin."

"Já mohu spát v člunu stejně pohodlně jako v posteli. Všude kolem zátoky jsou vysoké borovice a já zakotvím člun pod jejich větvemi. Ve člunu mám kus plachtoviny pro případ, že by pršelo, ale myslím si, že spadne nanejvýš pár kapek."

Soudce se posadil na příď. "Opravdu mi tím hodně pomůžete, slečno Kapradino," řekl udobřen, když odrážel člun od břehu.

"Mám vás ráda, a co víc, důvěřuji vám. I když jen nebesa vědí, co sledujete těmihle nočními potulkami! V každém případě lucernu nerozsvítíme!"

Když se octli s člunem venku na řece, mrak zakryl měsíc a nastala tma jako v pytli. Uvědomil si, že by byl bez ní úplně ztracen. Slečna Kapradina veslovala v rychlém rytmu, ale tak lehce, že sotva bylo slyšet, jak se člun pohybuje. Nad hladinou se náhle zvedl studený vítr a soudce si přitáhl šat na holá prsa.

"Už jsme tady!"

Zabočila s člunem do úzké zátočiny, kde se mu převislé větve třely o ramena. Před nimi se hrozivě tyčila temná masa

vysokých stromů. Slečna Kapradina vzala bidlo a soudce brzy ucítil, jak se loďka tře o skálu.
"Zakotvím ji tady u té skály," oznámila. "Teď můžete rozsvítit lucernu. Od řeky nás nikdo nemůže vidět."
Soudce Ti vyňal z rukávu křesadlo a rozsvítil lucernu, vypůjčenou od noční hlídky. Teď si všiml, že slečna Kapradina má na sobě černou blůzu a černé kalhoty a vlasy že má ovázány černým šátkem. S čtveračivým výrazem ve velkých očích poznamenala:
"Jak vidíte, dovedu se správně obléci na noční tažení. V téhle chráněné zátočině jsme úplně sami. Jen vy a já a měsíc nad námi. Nechcete mi pošeptat do ouška, co to všechno znamená?"
"Chci jít starou pěšinou, co vede lesem, a po něčem se podívat. Bude mi to trvat přinejmenším několik hodin. Když nebudu zpátky do tří, vraťte se sama do města. Varuji vás, bude to dlouhé čekání."
"A teď mi budete chtít namluvit, že hodláte hledat léčivé byliny, ne" odsekla. "Dobrá, nemyslete na mě, ale na hady. Měl byste si pořádně svítit na cestu, abyste náhodou na nějakého nešlápl. Nemají to rádi."
Soudce Ti si zastrčil za opasek cípy svého dlouhého šatu a přebrodil se na břeh. V levé ruce držel lucernu a pomocí meče se snažil najít v hustém podrostu místo, kudy by se dalo projít.
"Dokonalý loupežník!" volala za ním slečna Kapradina. "Mnoho štěstí!"
S roztrpčeným úsměvem se soudce potýkal s dlouhatánskými větvemi a trnitým křovím a postupoval severovýchodním směrem. Na úzkou pěšinu se dostal dřív, než čekal. Mizela od něho napravo ve změti hustého podrostu, ale nalevo byla docela dobře patrná. Soudce sebral tlustou suchou větev a položil ji přes cestu tak, aby na zpáteční cestě toto místo nemohl minout. Pakli se ovšem vůbec bude vracet.
Když tak nějakou chvíli kráčel po klikaté pěšině, uvědomil si, že noc už není tak tichá. V podrostu z obou stran pěšiny se ozýval neustálý šramot, střídající se s pištěním a vrčením, a na temných větvích nad jeho hlavou zaznával křik nočních ptáků. Tu a tam se ozývalo melancholické houkání sovy. Drobná zvířata prchala před světlem, které před něho vrhala lucerna, ale hady vidět nebylo.
"Snad o nich mluvila jen proto, aby si ze mne dělala blázny," mumlal si s úsměvem. Bylo to statečné děvče. Náhle se však zastavil a rychle ucouvl. Přes cestu se plazil skvrnitý had, dlouhý asi pět stop. Statečné a taky pravdomluvné, pomyslel si nevrle.
Cestou tajuplným borovým hájem ztratil veškerý smysl pro čas. Když už mu připadalo, že uplynula asi půlhodina, cesta se rozšířila a nad stromy před ním bylo vidět, jak probleskuje světlo. Pak spatřil vodu a za ní mohutnou hmotu severozápadní strážní věže. Její levý roh se vynořoval z řeky, z mlčenlivé masy vod, temně černé pod zataženou oblohou.
Pěšina zatáčela doprava rovnou k jihu podél západního příkopu Vodního paláce. Soudce se spustil na kolena a plížil se mezi nízkými keři a křovím, které jej oddělovalo od břehu vodního příkopu. Přikrčen u vodní hladiny s hrůzou si uvědomil, že vodní příkop je mnohem širší, než jak vypadal ráno zprostřed řeky. Odhadoval jej na patnáct stop, ale ve skutečnosti spíš vypadal na třicet nebo čtyřicet. Tichá, temná voda několik stop pod ním vyhlížela zvlášť nevábně a soudce nebyl s to rozeznat pod jejím neproniknutelným povrchem výpusť. Až dosud se však ukazovaly Chaoovy instrukce, které ze sebe vysypal účetní s kulovitou hlavou, naprosto správné.
Sebral z podrostu tenkou suchou větev, naklonil se dopředu a zkoumal vodu. Ano, asi tři stopy pod hladinou byl skutečně široký překlad. Z bašty strážní věže se náhle ozvaly výkřiky povelů, doprovázené řinčením železných bot na kameni a rozléhající se hlasitě v nočním tichu. Soudce se rychle skrčil pod větve. Střídaly se stráže, což znamená, že je přesně půlnoc.
Znovu se přiblížil ku břehu a napínal oči. Bude tam podle základů zdi skutečně římsa? Nad samou hladinou mohl rozeznat jen úzký pruh zablácených rostlin připomínajících strniště. S hlubokým povzdechem se rozhodl, že si to bude muset všechno zjistit sám.
Odplížil se zpátky na pěšinu, odvázal si s prsou dlouhou, černou šerpu a rozřízl ji mečem na polovinu. Čapku si nacpal do rukávce a okolo hlavy si pevně ovázal půlku šerpy. Pak si svlékl černý šat a úhledně jej složil. Meč zabalil do druhé poloviny šerpy a položil jej spolu s lucernou na šat, aby mu jej náhodou závan větru neodvál. Široké kalhoty si ovinul těsně k lýtkům, konec zasunul do bot a tkanice uvázal okolo nohou. Nakonec si rozdělil vous do dvou pramenů a ty si přehodil přes ramena. Jejich konce vzadu na krku svázal a zastrčil pod šerpu uvázanou kolem hlavy.
Když se plížil zpátky na břeh vodního kanálu, vrhl starostlivý pohled nahoru na bašty. Pan Chao říkal, že ve chvíli, kdy se pokladní dostane k paláci, budou lučištníci zaměstnáni někde jinde. Strůjci krádeže vyvolali zčejmě zmatek, aby tak odpoutali pozornost lučištníků. Dobrá, zkusí své štěstí. Pomalu se spustil do vody. Na nohy to nebylo tak strašné, ale zato ledově zíblo na nahém břiše a na prsou. S nechutí myslel na to, že Taj Min nepochybně plaval pod vodou podle překladu výpusti. Ale soudce se na takové akrobatické kousky necítil.
S očima i nosem nad vodou tápal podle slizkého překladu. Jeho ruce se setkávaly s kluzkými neurčitými předměty a měkkými, přilnavými řasami, které se vlnily pod jeho dotekem. Dřevo starých vrat výpustě se rozpadalo a musel počítat s nečekanými proláklinami. V polovině náhle ztratil rovnováhu. Potopil se, takže mu voda zabublala nad hlavou. Podařilo se mu znovu dostat se k trámu, zhluboka se nadechl a pokračoval ve svém směru.
Když se dostal na druhou stranu, s úlevou vydechl. Přikrčen ve vodě ohmatával bahnitý pruh táhnoucí se podle úpatí zdi. Záhadný pan Chao byl zřejmě odpudivý typ, ale soudce oceňoval jeho přesnost. Byla tam skutečně římsa, krytá smrdutým nánosem bahna, porostlá hustě bylím, ale přesto postačovala jako opora pro nohy. S obavami se zadíval na přečnívající bašty dvacet stop nad sebou, pak se pomalu zvedl z vody a vylezl na římsu. S rozpjatými pažemi a zády přitištěn k strmé stěně pomalu se sunul kolem rohu strážní věže. Před ním teď ležela řeka, třpytící se spousta temně černé vody.
Opatrně postupoval podél severní stěny a každý krok po bahnem zanesené římse předem zkoušel špičkou boty nasáklé vodou. Za chvíli ho z černého proudu, plynoucího líně před ním, začala jímat závrať. Měl pocit, že on a s ním celý palác

plují proti proudu řeky. S úsilím zavřel oči a postupoval dál. Uvědomoval si, že tento způsob postupu je poměrně snadný pro lehkého, pomenšího mladíka, jakým byl Taj Min, ale on sám při své velikostí a váze je v jasné nevýhodě. Při každém druhém kroku se mu nohy zaboří hluboko do nánosu a musí také počítat s propadlinami na těch místech, kde se části římsy oddrolily. Na místě, kde se nahromadilo méně bahna, se otočil, takže stál čelem ke zdi. Pak zas otevřel oči. Takové postavení mělo také tu výhodu, že nahmatal škvíry mezi zvětralými cihlami, kde se mohl zachytit špičkami prstů.
Vydechl úlevou, když levou rukou nahmatal velký kamenný kvádr, který označoval oblouk prvního vodního tunelu. Prostrčil dovnitř ruku a zachytil se tyče železného mřížoví asi stopu uvnitř ve zdi. Sklonil se pod oblouk, zachytil se horní tyče mříže a unavené nohy zaklesl za spodní tyč, takže je měl teď za mřížovím a boty mimo vodu. Nebyla to moc pohodlná pozice, ale byl v naprostém bezpečí, protože horní oblouk jej chránil před bdělými zraky shora s bašt. S určitými obavami uvažoval o počtu vodních kanálů, přes které se má ještě dostat. To ráno jich napočítal osm. Ovšem Taj Min to dokázal a on šel nyní přesně v jeho šlépějích. Jediný rozdíl byl v tom, že cílem pokladního bylo náhrdelník ukrást, zatímco on se chtěl domoci audience. Byl to jediný způsob, jak promluvit s princeznou, aniž poruší její příkaz zachovat nejpřísnější tajemství. Cesta, kterou šel Taj Min, mohla mu současně poskytnout klíč k otázce, kde ukryl náhrdelník.
Po chvilce odpočinku se soudce Ti přesunul k levé straně oblouku a pak šel dál po římse, s pravou tváří přitištěnou k drsnému povrchu zdi a s botami čvachtajícími v nánosu.
Postupně si zvykal na neobvyklý způsob pohybu, připomínající pohyb kraba, a cítil se v úplném bezpečí před šípy, protože si uvědomoval, že bašty přečnívají asi o stopu. Pokud se nějaký voják daleko nevykloní a nepohlédne dolů, nemůže ho takhle přitištěného naplocho ke stěně nikdo spatřit. Byl však rád, když levou rukou, tápající po nějaké skulině mezi cihlami, opět nahmatal kvádr oblouku. Byl nižší než předešlý. Když se sklonil a pohlédl do zamřížovaného otvoru, zalapal po dechu a málem ztratil už tak dost nejistou rovnováhu. Nejnižší tyč mříže svírala zevnitř útlá bílá ruka.

/XVI/
Jen s vypětím nejvyššího úsilí vyrovnal soudce Ti rovnováhu. Když se znovu podíval, povšiml si, že štíhlé zápěstí obepíná průsvitný nefritový náramek. Blesklo mu hlavou, že to není vodní kanál, ale klenuté okno kobky. Před těžkou železnou mříží byla tři stopy široká římsa z šedých kvádrů, vyčnívající asi jeden palec nad vodu. Když na ni skočil a sedl na bobek, z temného vnitřku k němu dolehl dušený výkřik a bílá ruka zmizela.
"To jsem já, doktor Liang, madam."
Nato se dvě bílé ruce chopily spodní tyče mříže. Pod nimi se matně rýsoval ovál obličeje. Zamřížované okno bylo zřejmě až u stropu kobky a podlaha byla hluboko pod ním.
"Jak ... Co tu děláte?" ptala se paní Hortenzie slabým, třesoucím se hlasem.
"Chtěl jsem vidět princeznu. Potřebuji totiž víc informací, abych se mohl zhostit úkolu, kterým mne pověřila. Jak jste se dostala do téhle strašné kobky?"
"Udály se příšerné věci, Ti. Od poslední noci mi nedali ani jíst, ani pít. Dejte mi, prosím vás, trochu vody."
Soudce si odvázal z hlavy šerpu, složil ji a nabral ji plnou vody. Podal jí tuto improvizovanou nádobku, z které kapala voda, skrze mříž dovnitř s varováním: "Ponořte si do ní obličej, ale nepijte víc jak několik doušků."
Paní Hortenzie po chvíli pokračovala:
"Trpím trochu záduchou. Proto když jste ode mne odešel, myslela jsem si, že bych si mohla vzít lék, který jste mi předepsal. Ale jedna dvorní dáma mi do něho něco potají přimíchala a chvíli po tom, co jsem si jej vzala, se se mnou začal točit celý svět, já upadla na podlahu a dostala jsem strašné křeče. Princezna celá vyděšená zavolala ihned palácové lékaře, kteří prohlásili, že jsem na smrt nemocná. Pak jsem ztratila vědomí. Když jsem přišla k sobě, ležela jsem na vlhké podlaze v koutě téhle kobky. Nikdo se na mě nepřišel podívat."
Zmlkla a pak pokračovala unaveným hlasem:
"Vím přesně, co udělají. Ráno přijdou, až budu umírat hladem a žízní. Dají mi otrávené jídlo a pití a pak odnesou mé tělo k princezně a řeknou, že doktoři dělali, co bylo v jejich silách, ale že jsem jim umřela před očima. O polednách sem má dorazit císařský doprovod, aby odvedl princeznu do sídelního města. Na zevrubné vyšetření mé smrti nebude času. Mohla bych dostat ještě napít?"
Podala mu nazpátek mříží mokrou látku.
"Kdo jsou ti hanební strůjci tohoto zločinu?" optal se soudce Ti, podávaje jí nazpět vodu. "To je jedna z otázek, kterou jsem chtěl položit princezně."
"Bude lépe, když ji neuvidíte, Ti. Protože je chudák tak vyvedená z míry, že by vám jistě nevěřila a myslela by, že jste mi úmyslně předepsal špatný lék. Ptáte se, kdo jsou naši nepřáteié? Jak bychom to mohly princezna a já vědět? Každý den se kolem nás od rána do večera točí spousta lidí. Každý z nich je úzkostlivě zdvořilý, dychtí se zalíbit a září úsměvy. Kdo ví, kdo z nich je placený špeh nebo kdo z nich mlčky souhlasí s nějakou odpornou pletichou? Já mohu říci jen to, že pakli se odvážili vztáhnout své špinavé ruce na mě, nejbližší přítelkyni Její Milosti, myslím, že první eunuch a vrchní správce, dva nejvyšší úředníci, musí přinejmenším vědět něco o tom, co se děje. Ale kdo ví, jak jim ty události byly zkresleně podány? Kdo ví, kolik lidí bylo podplaceno, aby vyslovili nejodpornější lži, nebo kolik oddaných služebníků bylo uvrženo do žaláře pod chytře vymyšlenými záminkami? V tomto paláci je jen jediná osoba, Ti, která je absolutně bezúhonná, a to je Třetí princezna."
Soudce Ti přikývl.
"První eunuch i vrchní správce dávali zřetelně najevo nepřátelství, když jsem za vámi přišel do paláce, madam. A ten druhý nadto projevuje rozhodnou snahu dát mě zavřít. Kdo řekl princezně, že jsem přijel do Poříčí a pod jakým jménem

vystupuji?"
"Byl to Mistr Dýně. Před pěti lety, než dostala princezna Vodní palác za své letní sídlo, přicházel Mistr pravidelně do císařského paláce. Jeho Veličenstvo jej pověřilo, aby vyučoval korunního prince filosofii. Třetí princézna, která byla přednáškám často přítomna, pojala k Mistrovi nesmírný obdiv. Po tom, co se Mistr Dýně zřekl světa a usadil se tady v Poříčí, princezna si ho často povolávala k sobě, protože v rozmluvách s ním nacházela zalíbení a naprosto mu důvěřovala. A protože Mistr Dýně je v císařském paláci tak oblíben, a také vzhledem k jeho pokročilému věku, neodvažoval se první eunuch nic namítat. Mistr musel pochopit, že princezna je v nesnázích, protože předevčírem střelil na balkón její komnaty ve východním rohu paláce šíp bez hrotu. Víte, on je vynikající lukostřelec."
"Setkal jsem se s ním," řekl soudce. "On taky výborně umí zacházet s mečem."
"To je pochopitelné, protože býval instruktorem mladého prince v šermu mečem. Navzdory svým zchromlým nohám je to obdivuhodný šermíř. Dokázal by sedět na stoličce s mečem v každé ruce a tři šermíři by se k němu nemohli ani přiblížit. Nuže, přivázal k šípu dopis a oznámil v něm princezně váš příjezd i jméno, pod nímž budete vystupovat i kde budete bydlet. Doporučil jí, aby se s vámi spojila. Princezna mě ihned zavolala a řekla, že vás chce pověřit úkolem nalézt ztracený náhrdelník. Nato jsem poslala pro vás svou dceru, protože kromě ní nemohu nikomu důvěřovat."
"Rozumím. Vystopoval jsem zloděje. Byl to mladý chlapec, kterého si najala banda, a ta byla zase najata osnovateli zločinu tady v paláci. Mladík se pokusil uprchnout, aniž odevzdal náhrdelník banditům, ale ti jej zavraždili dřív, než prozradil, kam náhrdelník ukryl. Dosud se mi nepodařilo perly objevit." V tu chvíli zavanul od vody ledový poryv větru, mrazící ho do holého, zpoceného těla, že se až celý roztřásl. "Nemáte u sebe něco, čím bych se mohl přikrýt?" optal se.
Za chvíli se objevil mezi mřížemi cíp ženských brokátových šatů.
"Ti hnusní ničemové mi nedali ani pokrývku, abych si měla na co lehnout," zašeptala.
Soudce Ti protáhl skrz mříže řasnatý šat a zahalil se do něho. Sedě na zkřížených nohou pokračoval:
"Princezna mi dala na srozuměnou, že cílem krádeže bylo způsobit roztržku mezi ní a císařem. Myslím ... Jeho císařskou ... . ale dovolte mi obejít se bez všech těch titulů. A právě dnes v noci spáchali vaši nepřátelé hnusnou vraždu v domnění, že se tak zmocní náhrdelníku. Proč myslíte, že po něm tak jdou? Jistě chtějí, aby zmizel? Jenže sotva mohu věřit, že ztráta náhrdelníku by způsobila větší změnu ve vztazích mezi otcem a dcerou. Ale to vy ovšem můžete posoudit lépe než já."
Odmlčel se očekávaje odpověď. Když uvězněná mlčela, soudce Ti pokračoval:
"Princezna trvala na tom, že krádež byla spáchána někým zvenčí. To mi vnuklo myšlenku, že má strach, aby její nepřátelé neobjevili náhrdelník u někoho, kdo je princezně blízký, a že mají v úmyslu jej zničit falešným nařčením z krádeže císařského klenotu. Protože sama nebyla ochotna sdělit mi o této osobě podrobnosti, chtěl bych vás požádat, abyste mi řekla, kdo to je. Pomohl by mi třebas i jen náznak..." Ale větu nedokončil.
Nastala dlouhá odmlka. Soudce Ti se zahalil do těžkého šatu. Jeho jemná vůně podivně kontrastovala s odporným zápachem, který se linul z temné, vlhké kobky. Konečně paní Hortenzie promluvila:
"Princeznina mysl je strašlivě zmatena, Ti. Je nebezpečně blízko naprostému zhroucení. Snad vám nemohla říci víc, než řekla. Ale zato já mohu a chci. Vy víte, že císař prohlásil, že schválí jakéhokoli manžela, jejž si princezna sama zvolí. Pochopitelně tři nebo čtyři kliky, které mezi sebou v sídelním městě zápasí, začaly vyvíjet horečnou snahu, aby si princezna zvolila někoho z jejich středu. Je to proto, že manžel císařovy oblíbené dcery bude silou, s kterou bude nutno u dvora počítat a která by mohla být nesmírně prospěšná zájmům kliky, ke které patří. Můžete si představit jejich hněv a zklamání, když princezna začala jasně dávat najevo svou přízeň plukovníku Kangovi, veliteli gardy a muži, který se vždycky držel stranou všech pletich a který nepatří k žádné zvláštní klice. Znepřátelené frakce se proto spojily dohromady a vyvinuly rozhodnou snahu vytlačit plukovníka Kanga z její přízně."
"V tom případě je řešení nasnadě," přerušil ji soudce Ti. "Oznámí císaři, že plukovníka miluje. Nikdo by se neodvážil ..."
"To není tak jednoduché, Ti! Princezna si není zcela jista tím, že plukovníka miluje, ani tím, že on miluje skutečně ji. Právě proto je krádež náhrdelníku tak ďábelsky vymyšlena. Plukovníkovi se podařilo ji potají navštívit a ona objevila krádež náhrdelníku poté, co on byl u ní na návštěvě. Bylo jí naznačeno, samozřejmě nepřímo a velmi jemně, že jej vzal plukovník a že má někde milenku, s kterou se chystá i s náhrdelníkem někam daleko upláchnout. Každý ví, že nemá peníze a že se musí těžce zadlužovat, aby si mohl udržet své postavení. To je první důvod, proč nepřítel vyvíjí takovou usilovnou snahu náhrdelník získat. Musí se najít u plukovníka."
Soudce pomalu přikývl. Co mu princezna vykládala o tom, jak náhrdelník sňala z obavy, aby jí nespadl do řeky, mu od samého počátku připadalo přitažené za vlasy. Nyní si rovněž vzpomněl, jak zdůrazňovala skutečnost, že byla sama.
"Víte, já si myslím," řekl, "že princezna velice miluje plukovníka. A víte proč? Protože se mne ze všech sil snažila ujistit, že náhrdelník byl ukraden někým zvenčí."
"Vy si nedovedete, Ti, představit, jaké protichůdné city jí zmítají. Někdy si myslí, že ho miluje, a jindy zas, že ne."
"Vždyť tohle právě je nejobvyklejší stav u zamilovaných mladých žen."
Soudce slyšel její povzdech.
"Protože vy jste jediný muž, Ti, který může ještě všechno zachránit, řeknu vám také druhý důvod, proč ti ničemové tolik o ten náhrdelník stojí, aby ho použili jako prostředku k rozdmychání nesváru mezi princeznou a plukovníkem. Je to tak strašně důvěrné, že za normální situace bych raději zemřela, než bych to naznačila jen jako možnost." Umlkla. Po dlouhé odmlce pokračovala: "Nepřipadlo vám nikdy podivné, že Jeho Veličenstvo neučinilo nikdy nic, aby pomohlo najít Třetí princezně manžela? Je vžitým pravidlem, že snoubenec je vyhledán brzy poté, co princezna oslaví své osmnácté narozeniny. A Třetí princezně je už dvacet šest let! Císařovo velkomyslné stanovisko, že si může sama vybrat manžela, se dá také vykládat jako pokus odkládat její sňatek tak dlouho, jak to jen bude možné. Jen proto, aby ... aby si ji udržel pro sebe."

Soudce Ti pozvedl obočí. "Proč by ..." začal.
A náhle mu to došlo. Milostivá nebesa! Studený pot mu stékal po prsou. To bylo strašné, nevyslovitelné ...
"Uvědomuje si princezna? ..."
"Má podezření. A něco horšího! To podezření ji ani tolik nedělí, jak bychom se domnívali. Dovedete si představit, jaké by to mělo následky, kdyby tento vztah .. . dospěl k svému logickému závěru."
Soudce zaťal pěsti. Nyní chápal záměr s ukradením náhrdelníku v celé jeho pravé hrůze. Šestadvacetiletá žena v plném květu, vychovaná v skleníkové atmosféře uzavřeného harému, nejistá svými vlastními city ... bude se vracet do sídelního města zklamaná ve své lásce k plukovníkovi ... Kdyby v tomto rozrušeném stavu ... kdyby se to uskutečnilo ... potom by osoba seznámená s tímto hříšným tajemstvím ... probha! Kdyby postupovala dost obratně, mohla by císaře prakticky dostat do své moci! Náhle prudce zavrtěl hlavou. Řekl rozhodně:
"Ne, madam, tomu odmítám věřit. Mohl bych docela dobře uvěřit, že se takový odporný plán uhnízdil v myslích zvrhlých dvořanů, zvláště eunuchů, těch hybridních tvorů s jejich rozvrácenými osobnostmi, toho nezbytného, ale strašně nebezpečného zdroje zla v každém paláci. Mohu také věřit, že princezna je zmítána neurčitými a zneklidňujícími myšlenkami a že je na pochybách o svých vlastních citech. Ale pokud jde o císaře, můj otec, který byl členem státní rady a byl poctěn důvěrou Jeho Veličenstva, vždycky líčil císaře jako velkého a dobrého člověka, který si navzdory svému jedinečnému postavení dovede vždy udržet ušlechtilý charakter a schopnost jistého úsudku, jak přísluší Synu nebes." Pak pokračoval mírnějším hlasem: "Nicméně jsem rád, že jste mi to řekla, protože teď přesně vím, co pachatelé zamýšlejí a proč se nezastaví ani před těmi nejodpornějšími vraždami. Ale ať spřádají jakékoli plány, nepřítel bude naprosto bezmocný ve chvíli, kdy se dokáže, že plukovník náhrdelník nevkradl. Proto jsem přesvědčen, že bude-li obnovena princeznina důvěra v plukovníka, princezna sama požádá císaře, aby vyhlásil jejich zasnoubení."
Soudce si svlékl šat a prostrčil jcj nazpět mříží. "Madam, nezoufejte! Vynaložím všechny své síly k tomu, aby náhrdelník byl nalezen ještě dnes v noci. Kdyby pro vás přišli brzy ráno, pokuste se je přimět, aby svůj záměr s vámi oddálili. Řekněte, že pro ně máte důležité informace, nebo si vymyslete něco ještě lepšího. Ale ať už se mi podaří náhrdelník nalézt nebo ne, přijdu zítra ráno do paláce a udělám pro vaši záchranu, co bude v mých silách."
"Nemám strach o sebe," pravila stará paní měkce. "Nechť vás milostivá nebesa ochrání!"
Soudce se napřímil a vydal se na zpáteční cestu.

/XVII/
Jakmile se soudce ocitl znovu pod ochranou stromů v rohu vodního kanálu, vyzul se ze svých bot, z kterých proudem crčela voda, a svlékl si mokré kalhoty. Silně si třel nahé tělo suchou polovinou černé šerpy, ve které byl předtím zabalen meč. Pak si jako bederní roušku uvázal kolem boků pruh látky, oblékl si dlouhý černý šat a na hlavu si dal černou čapku. Nevěděl, co udělat s mokrými kalhotami, až je nakonec hodil do králičí nory. Pak si vzal lucernu a meč. Pocit tělesného pohodlí ho naplnil nevýslovnou blažeností. Náhle si uvědomil, že má hlavu úplně prázdnou. Dostavila se reakce na hodiny napětí, které právě zažil. Jak tak kráčel lesní stezkou, uvědomil si, že není naprosto v stavu strávit všechno, co zažil. Vzpomněl si na slova Mistra Dýně, jak je důležité být naplněn prázdnotou, přestal se koncentrovat a jen se vžil do toho, že je pokladním Taj Minem a že jde s náhrdelníkem toutéž cestou jako on a že jej chce někde ukrýt. Při chůzi si uvědomil, že ačkoliv má mysl otupělou, jeho smysly jsou mimořádně vybičovány. Ostře vnímal všechny pachy lesa, jeho sluch zaznamenával každičký zvuk, který vycházel z temného listoví, a zrak odhalil každou dutinu v kmenech stromů a každou prohlubeň v mechem porostlých balvanech v dopadu světla z jeho lucerny. Zběžně ohledal všechna taková místa, která mohla přilákat pozornost pokladního, ale náhrdelník tam nebyl.
Asi po hodině cesty ho škrábla do holeně suchá větev, kterou položil přes cestu. Byl teď rád, že si tak napřed označil místo, odkud vyšel, protože všechny ty stromy a křoviny vypadaly všude stejně. Rozhrnul větve a razil si cestu podrostem ke břehu zátoky.
Dokud kráčel pod baldachýnem vysokých stromů, nezpozoroval ani, že vyšel měsíc. Jeho měkké světlo dopadalo nyní na tichou vadu zátočiny. Stál na skalnatém břehu a s údivem hleděl na člun zakotvený pod převislými větvemi zkroucené borovice. Ale slečna Kapradina v něm nebyla. Vtom se za ním ozvalo zašploucháni a dolehl k němu její hlas:
"To jste zpátky nějak brzo. Víte, že jste byl pryč sotva dvě hodiny?"
Otočil se. Slečna Kapradina stála nahá po kolena ve vodě a na jejím nádherném mladém těle se třpytily krupěje vody. Při pohledu na její krásné tělo, které ho zbavovalo dechu, mu začala v žilách kolovat vzrušeně krev a podráždila už tak dost rozrušené smysly. Slečna Kapradina si sedla do vody na bobek a ňadra si přitom zakryla rukama.
"Vypadáte strašně. Měl byste se taky trochu smočit!"
"Promiňte, že jsem vás nechal tak dlouho čekat," zabručel soudce Ti a sedl si na břeh obraceje se k ni zády. "Radši byste se měla obléci, už je dávno po půlnoci."
Zul si boty, utrhl mezi kameny hrst trávy a namočil jej ve vodě.
"Mně čekání vůbec nevadilo," čekla slečna Kapradina blížíc se k němu. Koutkem oka zahlédl, že stojí vzpřímena blízko břehu a vymačkává si vodu z dlouhých vlasů.
"Pospěšte si," řekl a s nesmírnou vervou se pustil do drhnutí svých zablácených bot.
Dal si s jejich čištěním načas. Když si je znovu obul a vstal, slečna Kapradina byla již oblečena a vytahovala právě zpod borovice člun. Soudce nastoupil a ona pomalu začala odpichovat člun směrem k ústí zátoky. Nato vzala veslo, vrhla smutný pohled na pruh borovic a řekla tichým hlasem:
"Promiňte, pane, chovala jsem se jako pošetilá holka. Ale já vás mám opravdu ráda a doufala jsem, že mne vezmete s sebou do sídelního města."
Soudce se pohodlně opřel. Pocit prázdnoty, který měl prve v hlavě, zmizel. Nyní cítil jen únavu, strašlivou únavu. Po chvíli řekl:

"Máte mne ráda jen proto, že vám, slečno Kapradino, připomínám šťastný život s vaším otcem v bezpečí domova. Proto i já vás mám rád, chtěl bych vás vidět šťastnou s nějakým mladým chlapcem. Ale vždycky na vás budu vzpomínat. A jistě nejen proto, že jste mi byla tak oddaným pomocníkem."
Přátelsky se na něj usmála. "Našel jste, pane, co jste hledal?"
"Ano i ne: doufám, že vám zítra budu moci říci víc."
Soudce Ti si založil ruce a v duchu probíral svůj rozhovor s paní Hortenzií. Teprve až nějak vnitřně stráví všechny ty nové zneklidňující informace, pokusí se vymyslet vhodný způsob, jak náhrdelník nalézt. S jistotou cítil, že jej pokladní ukryl u Ledňáčka nebo někde v jeho blízkostí. Jinak by se nebyl vracel a riskoval setkání s Langovými lidmi. Taj Min věděl, že dříve nebo později Lang Liouova banda znovu odcestuje na jih, a to že bude pro něj příležitost vrátit se z Desetimílové vesnice a náhrdelník si ponechat pro sebe.
Nábřeží bylo stejně pusté jako ve chvíli, kdy je opouštěli; zato měsíční světlo vrhalo nyní tajemné stíny na kočičí hlavy dláždění.
"Půjdu napřed," řekl. "Při první známce nějakých obtíží se skryjte někde ve vchodu do domu nebo zmizte do postranní uličky."
Do uličky, kde stál hostinec U ledňáčka, se však dostali, aniž vůbec na kohokoli narazili. Ve chvíli, kdy soudce vklouzl do kuchyňských dveří, uvědomil si, že má děsný hlad.
"Večeřela jste?" optal se. Když dívka přikývla, soudce si vzal z kuchyňské police dřevěnou nádobu se studenou rýží a misku kyselých švestek. "Připište mi to na účet," zahučel.
Slečna Kapradina potlačila zachichtnutí. Když šli přes síň, zaslechli před vchodem řinčení zbraní. Gardisté byli na stráži. Po špičkách se plížili po schodech nahoru a před dveřmi soudce Ti se rozloučili.
Soudce Ti si zapálil svíci a převlékl se do čistého nočního šatu. S uspokojením zjistil, že čaj v opletené konvici je dosud teplý. Usedl do lenošky u stolu a vyměnil si náplast na předloktí. Pak použil dřevěného víka z nádoby na rýži jako talíře a ze studené rýže a studených švestek v něm uhnětl kuličky. S chutí pojedl toto prosté vojenské jídlo a zapil je několika šálky čaje. Když se takto posilnil, vzal se stolku u zdi tykev, natáhl se na postel a opřel se o polštář. Zavazoval a znovu rozvazoval červené třapce na tykvi a pomalu si srovnával v hlavě myšlenky.
Plán s náhrdelníkem byl nyní odhalen i se svými nechurnými podrobnostmi. Osnovatelé krádeže v paláci chtěli obvinit plukovníka Kanga, aby jej znemožnili jako budoucího císařského zetě, a chtěli uvést Třetí princeznu ještě před jejím odjezdem do sídelního města do stavu citové rozháranosti. Paní Hortenzie se zmínila, že do plánu je možná zapleten první eunuch a vrchní správce. Avšak byl zde ještě jiný vysoký úředník, právě plukovník Kang. A o tom věděl skutečně velice málo jen to, že je princezna do něho zamilována a že kapitán Siao k němu chová obdiv. Ale princezna ani kapitán nejsou dost objektivní. Osnovatelé v paláci vyřkli domněnku, že plukovník má někde milenku. Na první pohled to vypadá jako zlovolná pomluva. Na druhé straně se však nesmí zapomínat, že ti, kdo proti němu vznášejí žalobu, jsou zkušení intrikáni, kteří se obvykle mají na pozoru, aby si něco vymysleli bez jakéhokoli podkladu. Ti mají spíš tendenci skutečné události vyložit falešně nebo překroutit něčí výrok tím, že změní několik slov nebo posunou důraz. Z toho důvodu by neměl zcela vylučovat možnost, že plukovník opravdu někde má milenku. Skutečnost, že plukovník náhrdelník neukradl, ještě nesvědčí pro to, že není do případu byť i nepřímo zapleten.
Využít plánu nepřítele ve vlastní prospěch je trik, který je popsán ve všech vojenských příručkách, a oné osudné noci byl plukovník s princeznou. Snad spolu stáli u okna pavilónu a princezna odložila náhrdelník na postranní stolek, ještě než prošli kruhovými dveřmi do vedlejší místnosti. To stačilo, aby Taj Min mohl prostrčit oknem ruku a náhrdelník sebrat. A co jestli se plukovník s pokladním na tom domluvili!
Bylo velmi nesnadné říci, která klika v paláci se pokouší vyloučit jeho, soudce, ze hry. Muži, které poslala paní Hortenzie, aby jej přivedli od Ledňáčka, měli na sobě černé livreje úřadu prvního eunucha, avšak muži, kteří jej vysadili v lese, kde měl být zabit, je měli na sobě rovněž. A muži, kteří se pokoušeli jej uvěznit, měli na sobě stejnokroje agentů vrchního správce. To však nic neznamená, protože mohli být najati v paláci někým, kdo není jejich přímým nadřízeným. Včetně plukovníka Kanga.
Bude ovšem nemožné vypátrat, kdo je záhadný pan Chao. Jediný klíč, který vede přímo ke spiklencům, je zmatek, který byl vyvolán v palácovém areálu v noci loupeže. Bude muset mít tento bod na mysli, pokud se vůbec někdy dostane k vedení úředního vyšetřování v paláci na základě zvláštních mocí poskytovaných mu císařským výnosem.
Sevřel v rukou tykev. Tyto úvahy nevrhaly ani trochu světla na základní problém, co dělal Taj Min poté, co ukradl náhrdelník, a než byl Langovými lidmi dopaden na cestě na východ. Měl by začít znovu od začátku počínaje motivem pokladního. Soudce byl po zjištění Langovy vraždy poněkud skleslý na duchu a cítil, že jeho teorie o Taj Minově motivu byla naprosto pochybená, protože paní Wej do Desetimílové vesnice vůbec ani nešla. Nyní, když o tom znova uvažoval, věřil, že jeho teorie byla v podstatě správná. Slečna Kapradina řekla, že Taj Min k paní Wej choval hlubokou náklonnost, a ačkoliv on sám měl poněkud pochybnosti o jejím ohodnocení charakteru paní Wej, byl přesvědčen, že se slečna Kapradina nemýlila, pokud šlo o Taj Mina, který byl s ní stejného věku. Pokladní se musel nějak dozvědět, že paní Wej se zabývá myšlenkou opustit svého chamtivého manžela, a asi jí řekl, že chce odejít rovněž. A kdyby šla napřed do Desetimílové vesnice, že by za ní později přišel a pomohl jí usadit se někde jinde. Taj Min jistě doufal, že se mu časem podaří ji přesvědčit, aby s ním společně založila domácnost, z proto potřeboval peníze. Stříbro, které mu Lang slíbil, představovalo jen malou částku a Taj Min, který byl bystrý mladík, si asi uvědomil, že Lang ho tak jako tak napálí. Proto se rozhodl, že si náhrdelník ponechá. Slečna Kapradina popsala pokladního jako prostého mladého muže; asi si neuvědomoval všechny důsledky krádeže císařského klenotu, ale domníval se stejně jako mnozí prostí lidé, že císař je tak bohatý, že to ani nepozná.
To, že paní Wej nešla do Desetimílové vesnice, bylo také pochopitelné. Slíbila Taj Minoví, že se tam s ním setká, ale chtěla mu pouze vyhovět, aby se zbavila jeho pozornosti. Ve skutečnosti utekla s nějakou třetí osobou, dosud

neznámou. S třetí osobou, kterou mohl Taj Min znát a o níž se dá předpokládat, že mohla pokladního při návratu z paláce potkat. Tohle však nejsou podstatné body. Protože ať už potkal Taj Min kohokoli, náhrdelník nikomu neodevzdal. Kdyby to byl totiž učinil, byl by tuto třetí osdau prozradil ve chvíli, kdy byl Langovými lidmi mučen. On však mučení vydržel, protože vlastnil náhrdelník a doufal v nemožné, že to přežije a že jej zachrání pro sebe.
Soudce vzal do ruky tykev a upřeně se na ni díval. Vzpomněl si, co říkal Mistr Dýně o tom, jak je důležité být naplněn prázdnotou. Aby zjistil, kde Taj Min náhrdelník ukryl, bude muset sám sebe naplnit prázdnotou a vžít se do role pokladního. Stát se na chvíli pokladním u Ledňáčka a žít jeho životem. Soudce zavřel oči.
Představil si sám sebe na vysoké stoličce za pultem dole v síni. Špatně placen lakotným zaměstnavatelem tam sedí od rána do noci a jeho jediným potěšením je občasné rybaření na řece. Zábavou, kterou je možno pěstovat jen tehdy, když v hostinci není co na práci. Má však každodenní rozptýlení pohled na paní Wej. Žena hostinského musí asi být v síni každou chvíli, protože se podle toho, co říkal majitel hostince U devíti mraků, činorodě se podílela na vedení hostince. Pokladní chce využít každé příležitosti, aby s ní mohl zapříst rozhovor. Moc často se mu to nedaří, protože jeho zaměstnavatel dohlíží, aby mladík své povinnosti u pultu příliš dlouho nezanedbával. Třídí různé účty a stvrzenky, sečítá různé položky pomocí svého počítadla a výsledky nanáší červenou tuší do ... červená tuš!
Soudce Ti otevřel oči. To byl bod, jemuž bylo třeba věnovat pozornost. Taj Min cestu do Desetimilové vesnice označil červenou tuší. Mapa bude v jedné ze zásuvek pultu, protože musí být po ruce pro pohodlí hostů. A nahoře ve svém pokojíku by Taj Min nepřechovával tabulku červené tuše a zvláštní kámen na její roztírání. To znamená, že musel mapu označit, když seděl u pultu. Proboha, byla snad v tomhle odpověď? Sedl si a položil tykev na lůžko. V zamyšlení si přejížděl rukou po krku. Rozhodl se, že si to ověří.
Soudce vyšel na chodbu. Opatrně se vyhnul vrzajícímu prknu v podlaze. Síň byla jen matně osvětlena jedinou lucernou nad pultem. Sloužící všechno pečlivě uklidil. Zanechal po sobě jen velký třecí kámen, tabulku černé tuše a válcovitou nádobku s několika štětci na psaní. Soudce si všiml, že po pravé straně vysoké stoličky pro pokladního má pult dvě zásuvky. Vytáhl horní. Byla v ní kniha hostů, nádobka s hustým hnědým lepidlem, jakého pokladníci používají ke slepování účtů, dřevěné razítko s nápisem "Zaplaceno", nádobka s hustou lepkavou razítkovací barvou a balíček čistých papírů a obálek. Rychle otevřel druhou zásuvku. Ano, vedle počítadla leží začervenalý kámen na roztírání tuše a malá tabulka červené tuše. Vedle je nádobka na vodu, které se užívá k navlhčování třecího kamene, a štětec od červené tuše. Byla tu také plochá pokladnička, ovšem prázdná, pan Wej by nikdy nezapomněl ji na noc vyprázdnit. Ale během dne může pokladnička obsahovat slušnou částku. Soudce obešel laťkovou zástěnu. Stála tam dosud truhla na šaty, ovšem zavřená, právě ta, ve které se předevčírem prohraboval pan Wej. Soudce nadzvedl víko. Byla úplně prázdná. Šaty z ní byly pryč a červený kabátek také.
Soudce Ti usedl do lenošky za psacím stolem. Hostinský Wej umístil stůl na strategické místo, odtud mohl skrze prolamovanou mřížovou zástěnu mít přehled po síni, kontrolovat pult a každého, kdo přicházel nebo odcházel z hotelu. Ano, problém označené mapy byl nyní vyřešen.
Zbýval poslední problém, totiž kde teď náhrdelník je. Soudce byl přesvědčen, že řešení tohoto problému se musí nalézt tady U ledňáčka, a to v okruhu každodenního jednotvárného života pokladního. Znovu si představil, že je Taj Minem, že sedí na vysoké stoličce za pultem a že koná svou práci jsa sledován bdělým okem pana Weje. Novým hostům předloží k podpisu přihlášku, odcházející hosté ho budou žádat o účet. Taj Min shromažďuje různé stvrzenky za noclehy a ostatní útraty, sčítá položky přesně na počítadle a výsledek zanáší červenou tuší do účtu (který nakonec bude přilepen hnědým lepidlem k předchozím účtům vydaným téhož dne). Když host zaplatí, pokladní uloží peníze do polcladničky v druhé zásuvce, pak dá na účet razítko "zaplaceno" a ...
Soudce Ti se náhle napřímil. Svíraje oběma rukama opěradla lenošky, nechal rychle procházet myslí všechna fakta. Ano, samozřejmě, to bylo přece řešení! Opřel se a uhodil se do čela. Proboha, učinil tu nejhrubší chybu, jaké se může kriminalista vůbec dopustit. Přehlédl něco, co se nabízelo samo!

/XVIII/

Soudce Ti probudilo kokrhání kohouta v kuchařově drůbežím výběhu. Vstával pomalu, při každém pohybu ho bolely ztuhlé svaly. Se zaťatými zuby udělal několik cviků, jaké činí boxeři, chtějí-li si upravit krevní oběh. Nato si oblékl dlouhý černý šat z předchozí noci a na hlavu si posadil malou čapku. Složený žlutý dokument si zastrčil do rukávce. Když sešel se schodů, spatřil k svému překvapení asi tucet gardistů, jak postávají po skupinkách v síni. Vysoký poručík kapitána Siao se opíral o pult a v klidu popíjel s hostinským šálek čaje. Liou vyšel soudci vstříc, pozdravil a řekl s mírným úsměvem:
"V dnešní ranní zprávě noční hlídky jsem viděl, že jste byl volán někam k nemocnému uprostřed noci. Byl to chlapec, doufám?"
Když soudce Ti přikývl, pokračoval: "To rád slyším, už kvůli rodičům. Vzpomínám si, jak jsem byl rád, když se ukázalo, že moje první dítě je chlapec." Poškrabal se na nose, což byl zvyk odkoukaný od kapitána. "Nu, kapitán mi řekl, že ráno ze všeho nejdřív ho chcete navštívit, a nařídil mi, abych vás doprovodil. Pak jsme viděli na náměstí čtyři pány tentokrát v černém, nikoli v šedém. Ježto se dnes po ulicích potloukají všelijací vagabundi, kapitán si myslel, že bude lepší, pane, když vám poskytneme doprovod. Víte, kapitán by byl nerad, kdyby se vám něco stalo."
"Vřelé díky! Ale vydejme se na cestu! Mám s kapitánem naléhavé řízení."
Když vyšel před vchod, spatřil před Devíti mraky čtyři muže oděné v černém, jak rozmlouvají s obtloustlým hostinským, který vypadal, že trpí ještě většími zažívacími potížemi než dříve. Když viděli soudce, zamířili přes ulici. Ale pak vypochodoval Liou a jeho lidé a muži v černém se rychle vrátili.
Soudce a Liou zastihli kapitána Siao, jak právě s chutí pořádá velkou mísu nudlí. Kapitán odložil tyčinky a chystal se

povstat, ale soudce Ti mu rychle řekl:
"Zůstaňte, kde jste. Strašně spěchám. Za prvé mnoho díků za včasný doprovod. Za druhé chci, aby zde před vaším úřadem byla vztyčena žlutá císařská standarta." Vyňal z rukávce žlutý papír a rozložil jej na stole.
Stačil jediný pohled a kapitán pochopil, oč jde. Téměř převrhl židli, jak se snažil rychle povstat.
"To, pane ... chci říci, Vaše Ctihodnosti ... já ..."
"Vydejte, kapitáne, okamžitě potřebné rozkazy! A ať mi sem ten váš jedinečný Liou donese žehličku a kus nejlepšího žlutého hedvábí!"
Kapitán i s pomocníkem se vyřítili ven. Vztyčení žluté standarty znamenalo, že je přítomen vysoký úředník s osobními rozkazy od samotného císaře. A znamenalo to také, že tato část města bude obklíčena gardisty a že obyvatelé musí zavřít okenice a setrvat ve svých domovech.
První se vrátil poručík. Soudce uchopil dlouhé držadlo žehličky, což byla pánev s plochým dnem, naplněná žhavým uhlím, a přežehlil jí císařský výnos. Když zabalil papír do žlutého hedvábí, kapitán Siao se vrátil dovnitř a hlásil, že standarta byla vztyčena a že byla provedena všechna předepsaná opatření.
"Dobrá, pojedete ihned do paláce, Siao, ukážete císařský výnos svému plukovníkovi a spolu s ním půjdete k vrchnímu správci. Řeknete jim, že císařský vyšetřovatel oběma přikazuje, ať se neprodleně dostaví sem do úřadu, a s co nejmenším doprovodem, aby mohli být přijati dole v soudní dvoraně k audienci. Dal bych také rád předvolat prvního eunucha, ale palácová pravidla mu v žádném případě nedovolují opustit své místo. Řeknete jim, že nařizuji nejpřísnější důvěrnost, a osobně dohlédnete na to, aby ani plukovník, ani vrchní správce nezničil ani nedal zničit ve svých úřadech žádné papíry ani poznámky. Dále řeknete, že vyšetřovateli leží na srdci onemocnění paní Hortenzie a že věří, že palácoví lékaři jí poskytli všestrannou péči. Vraťte mi můj osobní doklad!"
Když kapitán odemkl zásuvku a s úklonou mu odevzdal doklad, soudce pokračoval: "Měli bychom raději udělat všechno jaksepatří. Nařídíte vrchnímu správci, aby mi opatřil cenzorskou čapku a žlutý šál. Bez zvláštního šatu se obejdu, ale čapku a šál mi přinesete dřív, než vpustíte návštěvníky do soudní dvorany. Pospěšte si, budeme mít celé dopoledne co dělat."
Kapitán Siao byl tak rozčilen všemi těmi neočekávanými událostmi, že nebyl s to formulovat ani jednu z těch otázek, které se mu draly na rty. Něco neurčitého zablekotal, převzal uctivě oběma rukama žlutý svitek a odkvačil. Poručíkovi, který tu strnule stál v pozoru, soudce Ti řekl:
"Především bych, Liou, chtěl, abyste mi opatřil mísu těchto výtečných nudlí."
Soudce nejprve u kapitánova stolu s chutí posnídal a pak požádal Lioua, aby ho dovedl dolů do soudní dvorany. Dvorana nebyla tak veliká jako u normálního civilního tribunálu, ale na stupínku v pozadí stála obvyklá vysoká lavice pokrytá šarlatovou látkou a vedle ní malý stolek pro vojenského písaře. U stěny za lavicí stál vysoký stolec a na něm bronzové vykuřovadlo. Podlaha vyložená kamennými dlaždicemi byla holá.
"Odneste, Liou, ten nízký stolek a na pravou i levou stranu lavice umístěte lenošku. Dále mi přineste velkou konvici horkého čaje!"
Soudce se usadil do lenošky za stolem. Když poručík přinesl velkou čajovou konvici z modrobílého porcelánu a nalil mu šálek, soudce mu nařídil, aby počkal venku. Měl dohlédnout, aby do dvorany nevstupoval nikdo kromě vrchního správce, plukovníka a kapitána Siao. Soudce Ti se opřel v lenošce, pomalu si uhlazoval licousy a rozhlížel se po prázdné dvoraně. Připomínala mu jeho vlastní soudní dvoranu u tribunálu v Pu-jangu. Kdyby všechno probíhalo dobře, mohl by tam být za den nebo za dva zpátky.
Když už soudce Ti vyprázdnil několik šálků čaje, kapitán Siao se vrátil a odevzdal mu žlutý svitek. Soudce povstal, zapálil kadidlo v bronzovém vykuřovadle a před ně na čestné místo, vyhrazené pro císařské výnosy, položil žlutý svitek. Kapitán rozdělal uzlík z rudého hedvábí. Soudce vyměnil svou čapku za čepici z černého sametu, celou lemovanou zlatem a s vysokými křidélky vycházejícími z týlu. Čepice byla vpředu ozdobena zlatým odznakem jeho nynější vysoké hodnosti. Kolem ramenou si ovinul široký žlutý šál, znovu se posadil a řekl kapitánovi, že audience může začít.
Rozletěly se dvojité dveře a dovnitř vešel vrchní správce, majestátní ve svém širokém obřadním šatu z fialového brokátu vyšívaného zlatem a s tříposchoďovou čepicí na hlavě. Za ním kráčel plukovník, skvostně se vyjímající v pozlacené zbroji s nádherně cizelovanými prsními a náramenními pláty. Oba se hluboce uklonili, až se dlouhá pestrá pera na plukovníkově zlaté přilbě dotkla země. Pak oba předstoupili před lavici a poklekli na kamennou dlažbu.
"Můžete povstat," řekl jim soudce Ti úsečně. "Toto je zcela neformální slyšení. Je vám proto dovoleno usednout do lenošek.
Kapitán se postaví ke dveřím a dohlédne, abychom nebyli rušeni."
Oba hosté se prkenně posadili. Plukovník Kang si položil přes kolena široký meč. Soudce Ti pomalu dopil šálek čaje, pak se posadil zpříma a pravil:
"Jeho císařskému Veličenstvu se uráčilo pověřit mne vyšetřením některých mimořádných událostí, k nimž nedávno došlo ve Vodním paláci, mimořádných událostí, které vyvrcholily zmizením císařského klenotu, jenž patří Její císařské Výsosti Třetí princezně. Vy dva a první eunuch jako tři nejvyšší úředníci ve Vodním paláci nesete za to plnou odpovědnost. Nemusím vám, jak předpokládám, připomínat mimořádnou závažnost této situace."
Oba muži se uklonili.
"Dokončil jsem nyní vyšetřování a ihned se odebereme do Vodního paláce, kde nařídím prvnímu eunuchovi, aby mi vyžádal slyšení u Její císařské Výsosti, které chci předložit svou zprávu. Krádež náhrdelníku však náhodou těsně souvisí s jiným hrůzným zločinem, který byl spáchán zde v Poříčí. Abychom si objasnili situaci ze všech stran, chci se především ve vaší přítomnosti zhostit případu této vraždy." Soudce povstal a dodal: "Žádám vás, abyste mne doprovodili do hostince k Ledňáčkovi."

/XIX/
V prázdné ulici stály dva obrovské palankýny s brokátovými záclonami a u každého z nich asi tucet nosičů. Před nimi i za nimi zaujaly postavení oddíly gardistů, ozbrojených až po zuby a s dlouhými vztyčenými halapartnami.
Soudce Ti nastoupil do palankýnu vrchního správce a pak mu pokynul, aby nastoupil za ním. Během krátké cesty k Ledňáčkovi nepromluvili spolu ani slova.
V síni stál pan Wej se skupinou hostů. Vzrušeně debatovali o tom, kdo může být tím vysokým císařským úředníkem, který navštívil Poříčí. Mezi hosty si soudce Ti povšiml štíhlého, docela pohledného děvčete, oblečeného střídmě do perlově šedých šatů. Po jejím boku stál elegantně vyhlížející mladík s černou čepičkou učence. Pod paží držel měsíční loutnu v brokátovém obalu. Soudce se dovtípil, že to je zřejmě onen muzikantský pár, který bydlí v pokoji pod ním.
Obrátil se na kapitána Siao, který do hostince přispěchal předem pěšky společně se svým neotřesitelným poručíkem.
"Vykliďte síň!" nařídil soudce Ti. "Ať vaši lidé seženou někde tři lenošky a umístí je k zadní stěně."
Soudce se posadil do prostředního křesla a pokynul vrchnímu správci a plukovníku Kangovi, aby se posadili do křesel napravo i nalevo od něho. Nato řekl kapitánovi: "Předveďte hostinského Wej Čchenga!"
Dva gardisté přivedli dovnitř hostinského. Ten zůstal překvapeně civět na tři vysoké úředníky. Vojáci jej přinutili, aby před nimi poklekl.
"Před dvěma týdny," informoval soudce své úředníky, "tento muž oznámil, že mu žena utekla s tajným milencem."
Vrchní správce se rozladěně popotáhl za šedou bradku.
"Jste si zcela jist, Ctihodnosti, že tato špinavá záležitost pouhého hostinského se skutečně týká nás, nejvyšších ..."
"Zcela jist," přerušil jej soudce Ti. Nato se drsně obrátil k Wejovi: "Vy jste lakomec, Weji, to samo o sobě není ještě zločin. Ale může to k zločinu vést. Ve vašem případě to vedlo k hanebné vraždě. Vy, Weji, nesnesete pomyšlení, že byste se měl rozloučit se svými penězi, a nemohl byste přenést přes srdce, kdybyste se rozloučil se svou ženou. Vy jste ji nemiloval, ale považoval jste ji za své vlastnictví a nebyl jste ochoten dopustit, aby vám někdo jiný toto vlastnictví vzal. Myslel jste si, že váš pokladní Taj Min po ní pase." Soudce ukázal na laťkovou zástěnu. "Seděl jste tamhle u svého stolu, Weji, a bedlivě jste sledoval svou ženu i pokladního a natahoval jste uši, abyste slyšel, o čem se tady u pultu baví. Když jste zjistil, že Taj Min si vyznačil cestu na mapě, která je tamhle uložena v zásuvce, vyvodil jste z toho závěr, že plánuje s vaší ženou útěk. Váš závěr byl sice chybný, ale to nemohu dokázat, protože pokladní je mrtev. A stejně tak i vaše žena. Před dvěma týdny jste ji zavraždil."
Hostinský pozvedl strhaný obličej.
"To není pravda!" vykřikl. "Ta nestyda mne opustila, přísahám, ona ..."
"Nedopouštějte se dalších chyb!" vykřikl na něj soudce. "Už jste se dopustil dvou a ty stačí, abyste šel na popraviště. Budete popraven, protože jste svou ženu zabil bez nejmenšího důkazu o její nevěře. První chyba, které jste se dopustil, byla, že jste tak vytrvale ryl do své ženy, že utrácí pro sebe příliš mnoho peněz, že často přijímala sladké koláčky od vašeho kolegy naproti u Devíti mraků. Několik jich od něho dostala ještě týž večer, kdy jste ji zavraždil. Druhé chyby jste se dopustil v tom, že jste nezničil všechny její šaty. Tuto chybu zavinila opět vaše chamtivost. Místo abyste její šaty spálil, schoval jste je, abyste je mohl prodat vetešníkovi. Ale žádná žena, která chce uprchnout, neodejde bez svých nejlepších šatů, a zvláště ne bez toho červeného kabátku, který měla tak ráda a o kterém věděla, že jí tak sluší."
Soudce. povstal. "Teď vás, pánové, zavedu do skladiště za tímto hostincem. Kapitáne, nechť se vaši lidé chopí obžalovaného a pojďte i s poručíkem za mnou!"
Soudce Ti prošel kanceláří hostinského a kráčel přes dvůr. Slepice ve výběhu začaly vzrušeně kdákat, vyděšeny tolika lidmi v zářivých oblecích, kteří se objevili mezi zkroucenými stromy a bujným plevelem.
Soudce vešel do zatuchlého skladiště. Odhodil z cesty několik rozlámaných židlí a vylezl na hromadu konopných pytlů, na nichž večer předtím odpočíval. Mravenci, kteří ho tolik obtěžovali, tam dosud byli. Houně vylézali z puklé dlaždice v podlaze a jako vojsko pochodovali v uzavřeném útvaru přes pytle a opět mizeli v malém otvoru v cihlové zdi, kde se oddrolil kus malty. Soudce se napřímil a otočil se.
Vrchní správce si zasunul ruce do volných rukávců svého bohatého roucha. Jeho arogantní výraz jasně naznačoval, že zásadně nesouhlasí s postupem, ale že se odevzdaně podřizuje nadřízené autoritě. Plukovník Kang upřel tázavý pohled na kapitána Siao, který s pozdviženým obočím hleděl na poručíka. Ale Liouovy oči byly upřeny na soudce Ti. Wej, s očima upřenýma k zemi, stál u dveří mezi dvěma gardisty. Soudce ukázal na stěnu nad pytli a řekl:
"Někdo něco dělal s touto částí zdi. Neodborně. Liou, doneste mi z kuchyně kladivo a železný sochor!" V zamyšlení si hladil vous a uvažoval o tom, že čerstvá malta mezi cihlami minulého večera unikla ve špatném světle jeho pozornosti. Upřel pohled k zemi na prázdný pytel, o který zakopl. Bylo v něm předtím zřejmě vápno. A ta strašlivá noční můra, která ho tlačila, když tam spal ... Nedůvěřivě zavrtěl hlavou.
Jen co Liou uvolnil několik cihel, zaplnil místnost odporný zápach. Vrchní správce rychle ucouvl, zakrývaje si ústa i nos rukávem. Poručík se plnou vahou svého těla opřel o sochor a v tu chvíli se celá hromada cihel s rachotem zřítila k zemi. Hostinský učinil skok ke dveřím, ale gardisté ho popadli za ruce.
V otvoru ve zdi se objevila postava stojící ženy, oděné do modrých šatů umazaných vápnem a zaschlou maltou. S hlavy skloněné na prsa v nepřirozeném tíhlu jí visela změť rozcuchaných vlasů. Ve chvíli, kdy tělo začalo podklesávat a zvolna se sváželo k zemi, vyrazil hostinský ječivý křik.
Soudce Tí se shýbl a mlčky ukázal na dva zpola zplesnivělé sladké koláčky, černající se mravenci, které jí vyklouzly z levého rukávu.
"Připouštím, že jste neměl příliš mnoho času, Weji," řekl soudce chladně, "ale zazdít mrtvé tělo, aniž jste předtím prohlédl řádně šaty, byla neodpustitelná chyba. Mluvte, jak jste zabil svou ženu!"

"Bylo to ... Bylo to v době večeře," koktal Wej se svěšenou hlavou. "Všechno služebnictvo bylo zaneprázdněno obsluhou hostů na pokojích. Uškrtil jsem ji ve své kanceláři. Pak jsem ji donesl sem. Ona ..." Nato začal vzlykat.
"V zákonné lhůtě, Siao," řekl soudce Ti, "uvalíte na Weje žalobu pro předem plánovanou vraždu. A teď vy, Liou, dohlédnete na to, aby byl vrah uvězněn." Pak se otočil na patě a pokynul ostatním, aby ho následovali. Když procházeli síní, ukázal k pultu.
"Vytáhněte obě zásuvky, Siao, a doneste je do soudní dvorany. Samozřejmě s nedotčeným obsahem! A my se nyní vrátíme, pánové, na velitelství."
V palankýnu vrchní správce poprvé promluvil.
"Pozoruhodná ukázka dedukce, Ctihodnosti. Avšak jde pouze o sprostý násilný zločin, spáchaný v nízké společnosti. Smím se otázat, jakou souvislost má tento případ se závažnými událostmi v paláci, které zajímají nás?"
"Hned se to dozvíte," odpověděl klidně soudce.

/XX/
Když přišli nazpátek do soudní dvorany, nařídil soudce Ti kapitánovi, aby položil obě zásuvky na lavici. Palc mu řekl, aby přinesl velkou mísu naplněnou vlažnou tekutinou a kus jemného bílého hedvábí.
Soudce si zatím nalil šálek čaje. Všichni tři muži v tichosti očekávali, až se znovu objeví kapitán. Když Siao položil na lavici porcelánovou mísu a kus hedvábí, soudce Ti řekl:
"Nyní se dostáváme k otázce náhrdelníku. Ukradl jej Taj Min, pokladní od Ledňáčka. Pro tento úkol byl najat známým banditou, který se dočasně usadil v tomto městě."
Plukovník Kang povstal a s napětím se zeptal: "Jakým způsobem byl ukraden, Ctihodnosti?"
"Ti, kdo si banditu zjednali, dodali pokladnímu přesné instrukce, jak lze náhrdelník ukrást zvenčí: přeplavat vodní příkop k severozápadní strážní věži, pak jít po římse, která je u základů severní palácové zdi, vyšplhat se po stěně a tak se dostat k pavilónu Její Výsosti. Náhrdelník ležel náhodou na postranním stolku nalevo od kruhových dveří a stačilo, aby zloděj natáhl ruku, a zmocnil se ho. Věřím, Kangu, že učiníte neprodleně veškeré nezbytné kroky, abyste odstranil tento nedostatek bezpečnostních opatření."
Plukovník Kang se uklonil a opřel se s hlubokým vzdechem v křesle. Soudce pokračoval:
"Když náhrdelník ukradl, pokladní se rozhodl, že jej nevydá banditovi, který ho najal. Chtěl si jej ponechat a perly jednotlivě prodat."
"To je otřesný zločin!" vykřikl hněvivě vrchní správce. "Urážka Veličenstva! Ten chlap by měl být ..."
"Byl to prostomyslný mladík," řekl soudce tiše, "a neuvědomoval si plně dosah svého činu. Chtěl peníze, aby získal lásku ženy, o níž se domníval, že na něj čeká v jedné vesnici v sousedním okrese. Nesuďme ho příliš přísně. Jeho život byl šedivý a jednotvárný a on toužil po lásce a štěstí někde daleko za horami. Mnozí jiní snili takové sny." Soudce Ti, přihlazuje si vous, vrhl pohled na nehybnou tvář plukovníka Konga. Pak suše pokračoval: "Když se pokladní vrátil z paláce, zaskočil si do hostince U ledňáčka a nato odejel. Ale banda si na něj počíhala, a když jim řekl, že náhrdelník nemá, mučili ho. Zemřel dřív, než mohl prozradit, kam náhrdelník ukryl. Kapitáne Siao, vyslechnu nyní vaši svědeckou výpověď."
Kapitán ihned padl na kolena.
"Podejte zprávu o tom, co jste nalezl na Taj Minově mrtvém těle, když bylo nalezeno v řece."
"Měl na sobě pouze kabátek, Ctihodnosti. A v rukávech jsme nalezli balíček jeho navštívenek, mapu zdejší provincie, šňůru třiceti dvou penízů a jeho počítadlo!"
"To je vše, kapitáne." Soudce se naklonil kupředu a pokračoval: "Taj Min připadl na velmi jednoduchý, avšak velmi účinný úkryt pro náhrdelník, pánové. Přeřízl šňůru a ukryl jednotlivé perly do předmětu, kterého jako pokladní používal každý den a který proto u něho připadal každému samozřejmý. Do tohoto!"
Ze zásuvky, která ležela před ním, vyňal počítadlo a pozvedl je do výše.
Oba přítomní hosté hleděli na počítadlo s nedůvěrou. Soudce Ti rozlomil tedy dřevěný rám počítadla a z rovnoběžných drátů nechával sklouzat do porcelánové mísy temněhnědé kuličky. Pak mísu nakláněl sem a tam, takže se kuličky v rozpouštědle volně pohybovaly. Přitom pokračoval:
"Před tím, než nahradil původní dřevěné kuličky perlami, pokryl každou perlu vrstvou hnědého lepidla, kterého pokladní používají ke slepování účtů. Lepidlo zatvrdlo tak, že ani během noci se v řece nerozpustilo. Tato vlažná voda obsahující rozpouštědlo by však měla být účinnější."
Soudce vylovil z mísy dvě kuličky. Pečlivě je otřel kouskem hedvábí, a drže je na dlani, ukázal je ostatním. Dvě dokonale kulaté perly, třpytící se čistým bělavým leskem. Nato vážně pokračoval:
"Zde v této míse spočívají perly z císařského náhrdelníku, pánové. Nyní si ve vaší přítomnosti ověřím, zda je tam všech čtyřiaosmdesát perel. Kapitáne, opatřte mi hedvábnou nit a jehlu!"
Vrchní správce, úzké rty sevřeny, s úžasem zíral na mísu. Plukovník Kang upřeně hleděl na nehybný obličej soudce Ti a v pěsti kryté kovovým chráničem svíral meč položený na kolenou.
Kapitán Siao se vrátil nečekaně brzy. Stál u lavice, cídil perly a pak je silnými, leč velmi obratnými prsty navlékal.
Soudce je přepočítal, aby se ujistil, že jsou všechny, vložil je do rukávu a řekl:
‚Bandité, kteří prohledávali Taj Minovo tělo, šli dokonce tak daleko, že mu rozpárali břicho, ale počítadlu nevěnovali valnou pozornost, protože nikoho nepřekvapí, že pokladní má u sebe počítadlo. Byla to nejnápadnější skrýš, a proto ta nejlepší."
"Jestliže bylo počítadlo nalezeno na mrtvém těle pokladního," řekl vrchní správce odměřeným hlasem, "jak se dostalo zpátky do pultu v hostinci?"

Soudce Ti se na něj rozmrzele podíval.
"Dal jsem je tam sám," řekl úsečně, "aniž jsem si uvědomil, co to ve skutečnosti je. Je pravda, že v té době jsem ještě nevěděl, že se perlový náhrdelník pohřešuje, ale měl jsem si na to vzpomenout později. Objevil jsem to pozdě ale přece jen právě včas." Povstal, otočil se, poklonil se před stolkem u zdi. Pozvedl oběma rukama do výše žlutý svitek a řekl kapitánovi: "Vy nyní půjdete zpátky do hostince a dáte tam všechno do pořádku." A dalším dvěma přítomným řekl: "A my půjdeme teď do Vodního paláce."
Ve chvíli, kdy průvod přešel po mramorovém mostě přes vodní příkop, monumentální palácová brána se rozevřela a palankýny byly vneseny dovnitř.
Na prvém nádvoří stáli ve dvou špalírech gardisté a zbraněmi vzdávali poctu. Soudce Ti se vyklonil z okénka a pokynutím ruky přivolal k sobě velícího důstojníka.
"Když jsem předminulé noci odtud odjížděl převlečen za doktora Lianga, byl mi z palankýnu zabaven meč. Dohlédnete na to, aby byl co nejdřív nalezen. Snadno se dá poznat podle dvou znaků vyložených na čepeli zlatem. Nápis zní Dešťový drak." Když důstojník vysekl vojenský pozdrav, řekl soudce Ti vrchnímu správci: "Nyní půjdeme rovnou do vaší úřadovny."
Před vysokou síní vystoupili oba z palankýnu. Soudce pokynul plukovníku Kangovi a pak vstoupil dovnitř. U psacího stolu vrchního správce rozmlouval jeho rada tlumeným hlasem s třemi dvořany. Všichni okamžitě padli na kolena.
Soudce Ti zasunul žlutý svitek do šatu a řekl:
"Vstaňte a podejte mi hlášení o stavu paní Hortenzie."
Rada vrchního správce se s námahou zvedl se země a hluboko se uklonil. Na důkaz úcty se držel za lokty s rukama ukrytýma v dlouhých rukávech.
"Ošetřující lékař hlásil, Ctihodnosti, že paní Hortenzie byla stižena náhlým zápalem mozku, který v tomto horkém a vlhkém podnebí není ničím neobvyklým. Trpěla hroznými halucinacemi. Po podání utišujícího prostředku však upadla do hlubokého spánku. Dnes ráno se její stav natolik zlepšil, že mohla být dopravena z ošetřovny zpět do obydlí Její císačské Výsosti."
Soudce kývl. "Kde je tu trezor?"
Rada zaváhal, ale soudce Ti postřehl, že se rychle podíval na obraz s květinami visící na stěně. Přistoupil ke stěně, odsunul obraz na stranu a ukázal na čtvercová dvířka z masívního železa, zabudovaná do stěny.
"Otevřte to!" nařídil vrchnímu správci.
Soudce Ti se posadil u vysokého psacího stolu, a potahuje se za kníry, probíral se svazky papírů, které vyňal z trezoru. Zjistil, že doklady se týkají důvěrných osobních hlášení a jiných důležitých záležitostí, vztahujících se ke správě Vodního paláce. Naprosto nic o soukromých záležitostech Třetí princezny ani o intrikách s náhrdelníkem. Zvedl se, vložil papíry nazpátek a pokynul vrchnímu správci, aby trezor opět uzamkl.
"Zaveďte mne do své kanceláře, Kangu. Vrchní správce půjde s námi."
Plukovníkova úřadovna byla zařízena sice prostě, ale s úzkostlivou čistotou. Široké okno ústilo do postranního dvora, obehnaného zdí, kde se několik gardistů cvičilo v lukostřelbě. Plukovník Kang odemkl železnou truhlici stojící na podlaze a soudce si prohlédl její obsah. Avšak ani zde nemohl nalézt nic, co by vypadalo podezřele. založil si ruce za zády a řekl plukovníkovi:
"Před čtyřmi dny o půlnoci došlo v palácovém areálu ke zmatku. Rád bych o tom viděl hlášení, Kangu."
Plukovník vytáhl z prostého dřevěného psacího stolu zásuvku a položil před soudce objemnou knihu. Každá stránka v ní byla pečlivě rozdělena do malých očíslovaných čtverečků, kde se uváděly služby gardy. Plukovník listoval tak dlouho, až došel k příslušnému datu, a tam pozorně pročetl poznámku připsanou na okraji. Vzhlédl a řekl:
"Půl hodiny před půlnocí se náhle vzňala střecha jednoho čajového pavilónu na šestém nádvoří v severozápadním rohu palácového areálu. Já sám jsem byl v té době v jiné části paláce, avšak můj zástupce poslal na místo jeden oddíl a ti celkem bez potíží oheň zvládli. Zdá se však, že první eunuch si všiml kouře a vzkázal, že si přeje, aby celá oblast byla ihned obklíčena. Chtěl tak zajistit, aby nějaká jiskra nepřelétla a nezapálila obydlí Její Výsosti. Jeden z mých lidí dal hlídkám na západních a severních baštách paláce potřebné rozkazy. Hlídky se vrátily hodinu po půlnoci na svá stanoviště."
"Můžete to dokázat?"
Plukovník obrátil stránku. Byl na ní přilepen proužek červeného papíru s pečetí prvního eunucha a s několika načmáranými instrukcemi.
Soudce Ti pokývl hlavou.
"Nyní se, pánové, společně odebereme do úřadu prvního eunucha."
Zprávy o příchodu císařského vyšetřovatele se tou dobou již rozšířily po paláci. U úřadu prvního eunucha otevřely stráže dokořán bránu třem návštěvníkům, kterým rychle vyšel ven vstříc tlustý eunuch. Vrhl se na zem a čelem pobil o dlaždice na znamení úcty.
"Vy počkáte zde v chodbě," řekl soudce svým dvěma průvodcům. "Zajdu dovnitř požádat o povolení k překročení Zlatého mostu."
Soudce Ti zaklepal na zlatě lakované dveře. Když nepřicházela žádná odpověď, vešel dovnitř a zavřel za sebou dveře. V elegantně zařízené knihovně nikdo nebyl. Zatuchlý pach starých svitků se mísil s těžkou vůní orchidejí stojících na okenní římse. Soudce Ti vyhlédl ven. Dole v zahradě u vysoké skalky stál stařec oděný do prostého ranního šatu s dlouhými rukávci. Hlavu mu pokrývala domácí čapka z průsvitného materiálu. Soudce vešel do zahrady a kráčel po úzké dlážděné cestě, která se vinula mezi miniaturními rybníčky se zlatými rybkami a kvetoucími keři. Na listech, dosud se třpytících rosou, cvrlikali pestře zbarvení ptáčci.
První eunuch se obrátil. Na soudce se zahleděly oči s těžkými víčky.

"Dnes v noci se přihodilo něco zázračného, Ti. Podívejte se, tato vzácná květina náhle rozkvetla. Všimněte si těch něžně utvářených okvětních plátků a té sametové barvy. Tento exemplář jsem si dal donést z jižních krajin zvláštním kurýrem. Tři měsíce jsem ji sám osobně opatroval, ale nikdy jsem se neodvažoval doufat, že rozkvete."
Soudce Ti se sklonil nad orchidejí, která byla asi ve velikostí lidské ruky. Vyrůstala z dutiny palmového kmene, těsně přimknutého ke skalce. Její žluté okvětní plátky měly po sobě rozseté fialové a černé skvrny, které jí dodávaly téměř kočičí elegance. Orchidej šířila kolem sebe slabou, ale velmi výraznou vůni.
"Musím se přiznat, že jsem nikdy nic podobného neviděl," řekl a napřímil se.
"A nikdy už také neuvidíte," řekl tiše stařec. Svými dlouhými nehty uštípl stonek a přivoněl k ní. A pohrávaje si s ní pokračoval: "Když jste sem přišel předevčírem, Ti, věděl jsem, že nemůžete být jenom pouhý doktor. Vy jste se měl třást strachy nebo dokonce plazit po zemi, když jste se na mě díval a za mnou jste viděl stát mého oblíbeného popravčího. Místo toho jste se mnou vedl klidně hlubokomyslný rozhovor, jako bychom si byli rovni. Příště až zase někam půjdete v převlečení, nezapomeňte převléci i svou duši!"
"Vynaložil jste mnoho námahy na to, abyste se mne zbavil," poznamenal soudce. "Ale štěstí bylo na mé straně. Teď vrátím perlový náhrdelník Její císařské Výsosti. Proto žádám od vás povolení k přechodu přes Zlatý most."
Stařec otočil květinou ve své tenké ruce.
"Abyste mi špatně nerozuměl, Ti, ano, chtěl jsem moc. Téměř neomezenou moc, kterou má ten, kdo ví o císařově hříšném tajemství. Ale já jsem měl ještě jiný, mnohem silnější motiv. Já chtěl mít Třetí princeznu pro sebe, navždycky, Ti. Toužil jsem po tom, abych o ni mohl něžně pečovat, tak něžně, jako jsem pečoval o tuto vzácnou květinu. Chtěl jsem ji dál vídat každý den, slýchat její lahodný hlas, vidět, co dělá ... každý okamžik. A nyní se jí zmocní nějaký brutální voják ..."
Ruka nápadně podobná spáru náhle orchidej přelomila a hodila ji na zem. "Pojďme dovnitř," řekl drsně. "Trpím mnoha chronickými neduhy, je čas, kdy beru své kapky."
Soudce Ti ho následoval do knihovny.
Stařec usedl do velké vyřezávané lenošky a odemkl jednu zásuvku. Vyňal z ní miniaturní tykev z křišťálu se zátkou opatřenou červenou hedvábnou stužkou. Když se ji chystal otevřít, soudce k němu přistoupil a jeho velká ruka sevřela křehké zápěstí prvního eunucha. Řekl úsečně:
"Celé to hanebné spiknutí musí být do kořene zničeno."
První eunuch odložil křišťálovou nádobku. Stiskl knoflík ukrytý v okraji psacího stolu. Z tajné zásuvky, která vyjela ven, vyňal zapečetěnou obálku a podal ji soudci. Jeho tenké rty se mu přitom zkřivily v pohrdlivém úsměšku.
"Dejte je umučit, každého z nich. Jejich ubohé duše mi budou na onom světě sloužit jako otroci."
Soudce Ti rozlomil pečeť a pohlédl na pruhy tenkého papíru. Každý byl nadepsán jménem a hodností. Pak následovaly poznámky o datech a peněžních obnosech, všechny psány stejným pavoučím písmem. Přikývl a obálku si zasunul do rukávu.
Stařec vyňal z křišťálové nádobky zátku a její bezbarvý obsah vlil do šálku s čajem. Jedním douškem šálek vyprázdnil, opřel se v lenošce a jeho ruce s vystouplými žilami sevřely opěradlo. Oči s převislými víčky se mu zavřely a stařec začal lapat po dechu. Nato se pustil opěradel a chytil se za prsa. Jeho křehkým tělem proběhl prudký záchvěv. Náhle se jeho zsinalé rty pohnuly:
"Máte mé svolení překročit Zlatý most."
Hlava mu padla na prsa a ruce bezvládně klesly do klína.

/XXI/

Vrchní správce a plukovník Kang v tísnivém mlčení postávali na chodbě. Tlustý eunuch byl stále ještě na kolenou.
Soudce Ti zavřel za sebou zlatě lakované dveře. Podal vrchnímu správci obálku se slovy:
"Tady najdete podrobné údaje o všech, kdo se účastnili na tomto ničemném spiknutí. Půjdete zpět do své kanceláře a ihned dáte uvěznit hlavní zločince. Potom zavedete co nejdůkladnější vyšetřování. Vy, plukovníku, můžete jít za mnou. Mám od prvního eunucha povolení k překročení Zlatého mostu." A eunuchovi řekl: "Veďte nás!"
Když došli na začátek mostu, tlustý eunuch udeřil na malý zlatý gong zavěšený na mramorovém sloupu. Za chvíli vyšly z budovy na druhé straně mostu čtyři dvorní dámy a soudce s plukovníkem přešli most. Soudce řekl dámám, že císařský vyšetřovatel žádá o čest být přijat k audienci. Byli uvedeni do postranní místnosti a tam dlouhou dobu čekali. Princezna zřejmě nebyla dosud hotova se svou toaletou.
Konečně přišly dvě dvorní dámy a vedly soudce s plukovnílcem Kangem vnější chodbou do východní části paláce na krytý balkón, s řadou těžkých, červeně lakovaných sloupů. Odtud se otvírala krásná vyhlídka na lesnatou krajinu, táhnoucí se až k horám. Až u nejzazšího sloupu stála Třetí princezna s kulatým vějířem v ruce. Za ní stála subtilní starší dáma s šedými vlasy, sčesanými hladce dozadu z vysokého čela. Soudce i plukovník padli na kolena.
"Vstaňte a podejte mi zprávu, Ti," nařídila princezna jasným hlasem.
Soudce Ti povstal a uctivě pozvedl do výše žlutý svitek. Plukovník zůstal klečet.
"Váš pokorný služebník má tu čest vrátit Vaší Výsosti vznešený edikt."
Princezna dala pokyn vějířem a nato přistoupila starší dáma a od soudce převzala žlutý svitek. Soudce si povšiml, že má na zápěstí náramek z bělavélo nefritu, řezaný v podobě vlnícího se draka.
"Váš pokorný služebník má rovněž tu čest navrátit Vaší Výsosti perlový náhrdelník. Ukázalo se, že zlodějem byla osoba žijící mimo palác, přesně tak, jak to Vaše Výsost ráčila naznačit svému pokornému služebníkovi při první audienci."
Princezna vztáhla ruku a soudce Ti jí s hlubokou úklonou odevzdal náhrdelník. Pomalu nechávala proklouzávat perly mezi prsty a řekla s očima upřenýma na plukovníka Kanga:

"Opakujte, Ti, poslední slova, která jsem vám řekla."
"Vaše Výsost ráčila říci, že tím, že mne pověřuje úkolem nalézt náhrdelník, vkládá své štěstí do mých rukou." Soudce Ti vyřkl tato slova zcela automaticky, protože nyní, když viděl její obličej jasně v plném světle, ho zarazilo cosi povědomého v tazích lícních kostí i ve tvaru rozhodné brady.
"Teď už to víte, plukovníku. Brzy se setkáme znovu za svitu rudých svící."
Plukovník Kang povstal, postavil se vedle ní a jeho zářící oči se pohroužily do jejích. Starší dáma s laskavým úsměvem na bledé unavené líci hleděla na krásný ztepilý pár. Soudce Ti kráčel rychle ke dveřím.
Dvě dvorní dámy jej vyprovodily nazpátek ke Zlatému mostu. Na druhé straně ho už očekával tlustý eunuch. Když ho ve vší uctivosti dovedl ke vchodu, řekl mu soudce Ti:
"Jděte a podívejte se na svého pána. Obávám se, že je nemocen." Nato vstoupil do palankýnu krytého brokátem a nařídil čestné stráži, aby ho donesli do úřadu vrchního správce.
Chodba se hemžila gardisty a statnými chlapíky v šedých i černých livrejích, ale všichni měli na rukávech znak "zvláštní úkoly" a byli ozbrojeni až po zuby. Jak spatřili soudce, hned se hluboce ukláněli. Vrchního správce soudce Ti zastihl skloněného nad psacím stolem, pokrytým tenkými pruhy papíru. Vrchní správce vzhlédl.
"Hlavní darebáci už jsou ve vězení. Lituji, ale jsem nucen vám ohlásit, že se nákaza rozšířila i mezi mými vlastními lidmi. Co ale uděláme s prvním eunuchem, Ctihodnosti. Ten nemůže být uvězněn bez ..."
"První eunuch zemřel stižen srdeční mrtvicí," přerušil jej soudce. "Při svém vyšetřování budete muset věnovat zvláštní pozornost osobě, která si říká pan Chao, a jeho nejbližším společníkům, kteří dnes v noci v hostinci U ledňáčka zavraždili pana Lang Liou. Dohlédnete na to, aby byli potrestáni s největší přísností."
Vrchní správce se uklonil, ukázal na vlastní křeslo a řekl: "Ctihodnosti, račte se posadit, abych mohl vysvětlit, jak ..."
Soudce Ti zavrtěl hlavou. Sundal si čapku s křidélky, položil ji opatrně na psací stůl a na hlavu si posadil svou malou čapku. Pak sundal žlutý šál a položil jej na stůl vedle čapky.
"Vrátil jsem vznešený edikt Její Výsosti. Odnynějška jsem opět jen soudcem v Pu-jangu. Odevzdávám vše do vašich schopných rukou, pane."
Vrchní správce se na soudce pronikavě zadíval.
"Chcete tím říci, že této příležitosti nevyužijete, aby... Neuvědomujete si, že můžete požádat o vysoké místo v sídelním městě? Bude mi potěšením, budu-li moci navrhnout ..."
"Toužím po tom, vrátit se na své místo, pane."
Druhý se na něj dlouze zadíval. Pak potřásl hlavou a šel k postrannímu stolku. Vzal meč, který na něm ležel, a odevzdal jej soudci Ti. Byl to jeho oblíbený "Dešťový drak". Soudce si jej zavěsil na záda a vrchní správce pravil vážně:
"Váš drastický zákrok v Pu-jangu proti mnichům v chrámě Nekonečné milosti vám znepřátelil buddhistickou kliku u dvora. Teď jste proti sobě postavil mocnou kliku eunuchů. Byl bych rád, abyste si uvědomil, Ti, že u císařského dvora máte zavilé nepřátele. Ale také oddané přátele. Včetně mne."
Jeho úzké rty se prohnuly. Bylo to poprvé, co soudce Ti viděl vrchního správce se usmát. Uklonil se a vyšel ven. Poručík u brány se jej optal, zda si přeje palankýn, ale soudce řekl, že chce raději koně. Brána se otevřela a soudce přejel přes mramorový most.

/XXII/

Když soudce Ti vjel do borového lesa, ucítil v zádech teplé sluneční paprsky. Uvědomil si, že se blíží poledne. Zhluboka vdechoval osvěžující vzduch a říkal si, že po skleníkové atmosféře Vodního paláce je to příjemná změna. Narovnal se v ramenou a s pýchou pomyslel na císařský trůn, nedotčený hanebnými intrikami. V paláci bude vždycky docházet k intrikám všeho druhu to je nevyhnutelná slabá stránka správy této velké zemi. Ale pokud ještě zůstává vršek zdravý, říše je v pořádku. Jel dál a podkovy jeho koně neslyšné našlapovaly na tlustou vrstvu borového jehličí, které pokrývalo cestu.
Náhle koně zadržel. Ze zákrutu cesty se vynořil Mistr Dýně, sedě shrben na svém oslu, na jehož zadku spočívaly berle. Z opasku mu visela na šňůře s červenými třapci tykev. Stařec zastavil osla a zpod kosmatého obočí vzhlédl k soudci.
"Jsem rád, pane, že máte svou malou čapku. Věděl jsem, že cár žlutého papíru s červeným razítkem vaši povahu nezmění. Kde máte tykev?"
"Nechal jsem ji u Ledňáčka. Jsem velmi rád, že se spolu ještě jednou před mým odchodem z Poříčí setkáváme, Mistře Dýně."
"To je potřetí a naposled, pane. Stejně jako příroda i lidský život se odvíjí v cyklech. Na jeden krátký okamžik se naše životy setkaly. Co je nového v paláci?"
"Vrátil jsem vaší dceři náhrdelník. Očekávám, že v nejbližší době bude oznámeno její zasnoubení s plukovníkem Kongem. Kdo vlastně jste, Misrře Dýně"
"Spíš kdo jsem byl," řekl drsně stařec. "Když o mně víte tolik, můžete vědět i tohle. Před mnoha lety jsem byl generálem. Když jsem odjíždět na sever do války s Tatary, zanechal jsem po sobě tajnou milenku, která pod srdcem nosila mé dítě. V poslední bitvě jsem byl těžce zraněn. Můj kůň pode mnou klesl a rozdrtil mi nohy. Upadl jsem do zajetí tatarských barbarů a patnáct let jsem u nich sloužil jako nejbídnější otrok. To mne naučilo chápat prázdnotu světské moci. Byl bych se zabil, ale pomyšlení na ni mne udržovalo při životě, byť i tak ubohém. Když se mi konečně podařilo uprchnout a vrátit se nazpátek do Číny, moje milenka byla mrtvá. Brzy po mém odjezdu byla vybrána za císařovu milostnici a v příslušný čas se jí narodila dcerka. Moje dcera, jak jste se správně dovtípil. Byla vedena jako císařovo vlastní dítě, protože eunuši se báli trestu za to, že se před vstupem mé milenky do harému nepřesvědčili, zda je pannou. To mne, pane, přesvědčilo o prázdnotě lidské lásky. Tak jsem se stal potulným mnichem s jediným poutem k tomuto

světu, totiž se zájmem o štěstí své dcery." Umlkl a pak dodal zdráhavě: "Jmenoval jsem se Ou-jang Pej-chua."
Soudce pomalu přikývl. Slyšel kdysi o slavném, energickém generálu. Nad jeho smrtí v bitvě truchlil tehdy celý národ. A to bylo před dvaceti pěti lety.
Stařec pokračoval:
"Dýně se stává užitečnou, až když se vyprázdní, protože jen její suchá slupka může sloužit jako nádoba. Totéž platí o nás, pane. Teprve když se zbavíme všech svých marných nadějí, všech svých drobných tužeb, můžeme být užiteční ostatním. Možná že si to uvědomíte teprv později, pane, až budete o něco starší. Když jsem se s vámi setkal v lese, poznal jsem vás, protože jsem věděl z vyprávění, že jsme si podobni, a cítil jsem sílu vaší osobnosti. Tak se stalo, že tykve, které jsme měli oba při sobě, se staly prvním spojujícím článkem mezi námi, článkem, který mezi doktorem na cestách a potulným mnichem vyjevil určitý vztah samozřejmým a přirozeným způsobem. A tak přesto, že sám věřím v princip nezasahování, domníval jsem se, že v tomto případě bych docela dobře mohl ukovat druhý článek řetězu příčin a následků, a poradil jsem své dceři, aby si vás dala povolat. Pak už jsem ponechal věcem volný průběh. A teď na mne raději zapomeňte, pane. Pokud si na mne sám někdy nevzpomenete. Vždyť ačkoli pro nevědomé jsem bronzovým zrcadlem, o něž si rozbíjejí hlavy, pro moudré jsem dveřmi, jimiž mohou vcházet i vycházet." Mlaskl a osel se zvolna vydal na cestu.
Soudce pohlížel za odjíždějící postavou tak dlouho, než mu zmizela za stromy. Pak se vrátil do Poříčí.
Zjistil, že síň u Ledňáčka je opuštěná. Z prostoru za mřížovou zástěnou slyšel vycházet hlasy. Obešel ji a spatřil kapitána Siao, jak sedí u psacího stolu hostinského a něco horlivě píše a zároveň hovoří ke slečně Kapradině stojící u jeho židle. Siao rychle povstal.
"Pomáhám, pane, slečně Kapradině trochu s těmi papíry," řekl poněkud zahanbeně. "Musí se vyplnit spousta formulářů, a tak jsem si myslel . .."
"Výtečný nápad! Chci vám poděkovat za důvěru a vaši oddanou pomoc, Siao. Omlouvám se, že jsem se nedostal k tomu, abych pro vás načrtl nějaký kontrolní systém proti nežádoucím návštěvníkům."
Kapitána to trochu vyvedlo z míry.
"Ovšem, pane, chci říci, nebyl bych si ..." Zaváhal a pak rychle pokračoval: "Pane, přijeli vaši dva pobočníci. Když se přišli hlásit, řekl jsem jim, aby šli k Devíti mrakům. Zjistím to, moment!" A kvapným krokem odešel do síně.
Slečna Kapradina se na soudce chladně podívala.
"Vy s vašimi třemi ženami! Proboha! Jako císařský zplnomocněnec musíte mít celý harém přecpaný ženami!"
"Nejsem žádný zplnomocněnec, jsem pouhý okresní soudce a mám skutečně jenom tři ženy," řekl soudce tiše. "Je mi líto, že jsem vám nemohl dříve prozradit, že musím vystupovat v roli doktora."
Teď se zase usmívala.
"Ale přesto jsme si spolu udělali dva hezké výlety na lodce," řekla.
Kapitán Siao se vrátil.
"Viděl jsem je, pane, stát v síni u Devíti mraků."
"Dobře. Poobědvám tam s nimi a pak pocestujeme dál. Přeju vám mnoho štěstí. Vám oběma."
Rychle vyšel na ulici.
Ve přední síni u Devíti mraků se opíral o pult tlustý hostinský. Obličej měl celý zelený a baculatýma rukama se držel za břicho. Vrhl na soudce vyčítavý pohled. Soudce Ti vzal z nádobky na stole štětec a načmáral recept. Nato jej podal tloušťkovi a řekl:
"Tohle je zadarmo. Berte lék po každém jídle, jezte často, ale jen v malých dávkách. Vystříhejte se vína a tučných a pepřených jídel. A zdržte se všech sladkostí!"
Ma Žunga a Ťiao Taje nalezl v restauraci. Seděli u stolku u okna a louskali melounová semínka. Jak spatřili soudce, oba vyskočili s rozzářenými úsměvy na snědých lících.
"Měli jsme, pane, dva perné dny. Spali jsme v lesích," vykřikl Ma Žung. "A zabili jsme dva kance. Doufám, že jste si, pane, pořádně odpočinul. Jak vám šlo rybaření?"
"Ale docela dobře. Chytil jsem pěkného okouna."
Tiao Taj hleděl poněkud starostlivě na nevyspalou tvář soudce Ti. Říkal si v duchu, že jeho pán by se potřeboval něčeho napít. Protože znal soudcův odpor k pití, řekl po krátkém zaváhání:
"Co kdybyste si s námi dal, pane, jednu nebo dvě číšky."
Když soudce přikývl, Tiao Taj křikl na číšníka. "Dvě velké konvice toho nejlepšího!"
Soudce se posadil. Obrátil se a přes rameno řekl číšníkovi: "Vemte hned tři!"